

Giới thiệu Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hur

Tiên thê rất ngọt ngào: Ông xã, đừng quá hur - Đang tiến hành - Diệp Kiều Mộc

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Tô Chi Hề bị em gái Tô Tiên Hề bỏ thuốc vào ly sữa, gài bẫy khiến cô qua đêm với một người đàn ông xa lạ. Giữa lúc mê man, cô thấy mình âu yếm người đàn ông lạ đó trong cơn cuồng nhiệt.

Tỉnh lại, cô phát hiện ra đó là thiếu gia nhà họ Hách, Hách Kính Nghiêu nắm giữ huyết mạch kinh tế Trung Quốc trong truyền thuyết. Cô trở về nhà và bị cha mình tát đổ mặt vì em gái không chỉ hại cô thất thân mà còn tố cáo khiến cô bị cha mẹ trách mắng đuổi đi.

Tô Chi Hề không ngờ lại được Hách Kính Nghiêu đón về, đòi ôm cô, đòi kết hôn với cô vì cả hai đã ngủ với nhau. Trước hôn nhân, Hách Kính Nghiêu cam đoan với cô, chỉ cần gả cho anh, từ nay về sau cô có thể tung hoành trong thành phố Viên Châu.

Sau hôn nhân, . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đau

Đêm, qua khung cửa sổ, ánh trăng sáng mê ly chiếu vào trong phòng, tăng thêm không khí ái muội cho căn phòng.

Ánh sáng trong phòng mờ ảo, quần áo tán loạn trên đất. Trên chiếc giường lớn, hai cơ thể trẻ tuổi đang quấn quýt với nhau.

"Đau."

Tô Chi Hề cúi đầu rên lên thành tiếng, trong mơ màng, cô cảm thấy có ai đang đè lên người mình, khiến cô không thở nổi. Nhưng mí mắt lại nặng trĩu, cô dùng cách nào cũng không mở mắt ra được.

Là bị bóng đè sao?

Nhưng mà bóng đè sao lại nóng như vậy được, lại còn đau...Cơ thể như đang bị ai xé rách ra...

Bên tai truyền đến tiếng thở dốc nặng nề, Tô Chi Hề cảm giác mình đang biến thành một cái nhò thuyền, chìm nổi trên mặt biển theo từng con sóng. Tuy mơ màng nhưng ở bên trong có một thứ gì đó vừa mềm mại vừa lạnh lẽo phủ lên trên môi của cô, theo bản năng cô khẽ mở cánh môi, mặc cho đối phương tiến quân thần tốc...

Cảm giác đau đớn qua đi rất nhanh, thay vào đó là cảm giác sung sướng lạ thường.

Chẳng lẽ cô gặp mộng xuân sao? Tô Chi Hề mê man nghĩ, tiếp theo, tự nhiên sâu trong đáy lòng hiện lên một cái tên.

Thật buồn cười. Kể cả là mộng xuân, cô vẫn nhớ đến Ninh Dịch Thần, người đàn ông mãi mãi không thuộc về cô...

...

Hôm sau.

Men theo tia sáng của ánh mặt trời buổi sớm, lông mi Tô Chi Hề động vài cái, tiếp đó trở mình, rồi mới mở hai mắt ra.

Tiếp theo, cô ngậy ngán cả người!

Lọt vào trong tầm mắt vừa mới hé ra của cô là một khuôn mặt cực kì đẹp trai, hoàn mỹ như được điêu khắc. Lông mày rậm anh tuấn, hai mắt người đàn ông nhắm chặt, lông mi rậm dài trên mí mắt, có vẻ là người trầm lặng.

Đây là một người đàn ông hoàn toàn xa lạ!

Nhưng mà, vì sao người đàn ông này lại nằm trên giường của cô? Tô Chi Hề hoảng sợ mở to hai mắt!

Không không, trong lúc này đây hoàn toàn không phải là phòng của cô! Cô giả vờ định ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức lại làm cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Nhất là nơi bí ẩn kia bị xé rách đau đớn, khiến cho cô như rơi vào hầm băng!

Khoảng thời gian ngắn ngủn của buổi tối hôm qua trở về trong đầu, tuy mơ hồ nhưng cũng đủ khiến cho Tô Chi Hề hiểu được rốt cục đã xảy ra chuyện gì!

Cô đã xảy ra quan hệ với một người đàn ông xa lạ!

Sự thật này làm cho đầu óc Tô Chi Hề trống rỗng, cô run rẩy xuống giường, nhặt lên quần áo của mình lên rồi đi thẳng, ngón tay vẫn run rẩy. Bởi vì khăn trang, ngay cả giây cũng không kịp đi, chỉ đơn giản cầm giây lên, chạy chân trần ra bên ngoài.

Lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng nói trầm thấp: "Ngủ với tôi xong rồi bỏ chạy?"

Tô Chi Hề hoảng sợ quay đầu, lại đụng vào một đôi mắt mắt đen láy đầy thâm thúy như một bầu trời đêm đen tối.

Một tiếng trống vang lên, Tô Chi Hề cảm giác tim của mình đập lỡ một nhịp!

Người đàn ông đã tỉnh lại, anh đứng ở bên giường chậm rãi mặc áo ngủ, quay mắt về phía Tô Chi Hề, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ lười biếng.

"Thật xin lỗi! Không phải tôi cố ý!"

Tô Chi Hề kinh hoàng không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể hốt hoảng nói lời xin lỗi, sau đó cũng không quay đầu lại, chạy ra khỏi phòng.

Ngoài cửa, một chú lớn tuổi đang định tiến đến, ông nhìn tóc tai bù xù của Tô Chi Hề, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi!

"Cô..." Lý Bá nhìn thấy trong phòng của thiếu gia nhà mình đột nhiên có một cô gái lại lao ra, theo bản năng muốn ngăn cô lại, nhưng cô gái này chạy đi rất nhanh, mới đó mà bóng dáng của cô đã biến mất ở cuối hành lang.

Sắc mặt Lý Bá rất khó coi, nhanh chóng đi vào trong phòng, ông cứ tưởng rằng thiếu gia đang thiếp đi, kết quả là phát hiện anh dù bận vẫn ung dung mặc quần áo, không có chút biểu hiện không thoải mái nào.

"Thiếu gia, cậu không sao chứ?" Ông lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Khóe môi Hách Kính Nghiêu nhếch lên.

"Nhưng vừa rồi rõ ràng thấy có một cô gái..." Lý Bá không giải thích được, nói.

"Xem ra, tôi miễn dịch với cô ấy." Hách Kính Nghiêu ưu哉 khuy tay áo kim cương lại, vẻ sắc rất sung sướng. "Điều tra màn hình giám sát, tôi muốn biết tối ngày hôm qua tại sao cô ấy lại xuất hiện ở trong phòng của tôi, và còn tất cả tư liệu của cô ấy!"

"Miễn dịch? Nói như vậy, thiếu gia có thể tiếp xúc với cô gái kia?" Lý Bá vui mừng muốn khóc, trên mặt đầy vẻ kích động, "Thật tốt quá, tôi lập tức đi ngay!"

Lý Bá nói xong cũng không thể chờ đợi được nữa vội rời đi, gần đây ông rồi rồi, bước đi thậm chí còn hơi lảo đảo.

Hách Kính Nghiêu đi đến bên giường xốc chăn lên. Trên giường đơn, một vòng tròn màu đỏ sậm nhẹ nhàng khiến cho đôi mắt đang nhắm của anh co lại, tiếp theo, anh nhẹ nhàng nhếch khóe môi.

Thân thể còn lưu lại cảm giác sáng khoái khác thường, đây là cảm giác khác lạ từ trước đến nay anh chưa từng được cảm nhận qua.

Phụ nữ à...

Mùi vị này, hình như so với trong tưởng tượng của anh còn tuyệt vời hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tối Hôm Qua Chị Đã Đi Đâu

Lúc Tô Chi Hề rời khỏi khách sạn, trong đầu vẫn hỗn loạn như cũ.

Chuyện xảy ra tối hôm qua, rốt cục là như thế nào?

Đúng rồi, ngày hôm qua khi cô từ trường học về đến nhà, người giúp việc đã bung một ly sữa đến phòng ngủ của cô, sau khi cô uống xong ly sữa, trí nhớ trở nên mơ hồ.

Cô nhớ rõ, lúc đó trong nhà ngoại trừ người giúp việc cũng chỉ có em gái Tô Liên Hề!

Là em ấy hại mình sao?

Tô Chi Hề hung hăng nắm chặt tay, cơ thể đau nhức nhắc cô nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra vào buổi tối hôm qua, nước mắt không kiềm được trào quanh trong hốc mắt.

Vừa rồi hình như người đàn ông kia cũng không biết chuyện, nhưng mà chính anh ta đã cướp đi lần đầu tiên của mình. . .

Buồn cười nhất là khi xảy ra chuyện, cô còn nghĩ tới Ninh Dịch Thần.

Tô Chi Hề dùng sức cắn môi, cô muốn lập tức trở về nhà, tìm Tô Liên Hề đối chất!

**

Biệt thự Tô gia nằm ở đường Hoa An, thành phố Viêm Châu.

Những người ở vùng này đều là những gia đình giàu có và thế lực, nhà họ Tô chỉ là một gia đình không bắt mắt nhất trong đó. Không bao lâu, tòa nhà với kiến trúc quen thuộc đã xuất hiện trước mắt Tô Chi Hề.

Cô xuống taxi, đẩy cửa ra đi vào trong, nhìn thấy cha mình Tô Quốc An, mẹ kế Lâm Thục Nguyệt và em gái Tô Liên Hề đang ngồi trong phòng khách ăn điểm tâm sáng.

Tô Liên Hề và Lâm Thục Nguyệt ngồi sát gần nhau, hai mẹ con đang nói gì đó mà mặt tươi như hoa, Tô Quốc An nhìn hai người bằng vẻ mặt yêu thương.

Đột nhiên Tô Chi Hề cảm giác được, trong cái nhà này cô mới chính là người ngoài.

Không bao lâu, góc mắt của Tô Liên Hề nhìn thấy Tô Chi Hề, sắc mặt của cô ta trở nên nghiến ngấm.

"Chị à, tối hôm qua chị đã đi đâu?" Tô Liên Hề mặc một chiếc váy nhỏ đơn giản, tóc dài giống như tảo biển buông trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn tính xảo mề người.

"Liên Hề. . ." Tô Chi Hề cắn cắn môi, "Tối hôm qua chị đi nơi nào, chẳng lẽ em không biết sao?"

"Làm sao em biết được?" Tô Liên Hề mở to hai mắt, khuôn mặt vô tội, "Buổi sáng em qua phòng ngủ của chị bảo chị ăn điểm tâm, kết quả là không thấy chị đâu. Em nhớ ra là tối hôm qua rõ ràng chị không về nhà. . ."

Sau đó, cô ta đột nhiên kêu "Aaaa" một tiếng: "Chị, trên cổ của chị sao lại có nhiều vết đỏ như vậy, chẳng lẽ tối hôm qua chị đã. . ."

Cô ta dường như phát hiện mình đã nói lỡ lời, vội vàng bịt miệng, vẻ mặt đáng thương nhìn về phía Tô Quốc An.

Mây Tô Quốc An nhăn lại, nhìn Tô Chi Hề từ trên xuống dưới, thấy đầu tóc cô rối bời, quần áo nhiều nếp nhăn, trên cổ tràn quả nhiên xuất hiện rất nhiều dấu vết mờ ám. . . Lập tức giận tím mặt!

"Tô Chi Hề, con thành thật khai báo cho cha, tối hôm qua con đã đi đâu?"

Tô Chi Hề nắm chặt tay, tức giận nhìn về phía Tô Liên Hề: "Là nó hại con! Tối hôm nó bỏ thuốc vào trong ly sữa của con!"

"Cô nói bậy bạ gì đó!" Lòng mảy Lâm Thục Nguyệt dựng thẳng, "Chính cô không biết kiểm chế, lại còn đổ hết tội lỗi lên đầu Liên Hề của chúng tôi! Tối hôm qua rõ ràng Liên Hề có hẹn với Dịch Thần! Quốc An, anh xem con gái lớn của anh đi, tuổi còn nhỏ đã ra ngoài đi lêu lổng với đàn ông còn chưa tính, lại còn nói dối thành thói, sau này phải làm sao đây!"

Nghe Lâm Thục Nguyệt nói như vậy, Tô Quốc An càng giận dữ hơn, đứng lên đi qua đến trước mặt Tô Chi Hề.

"Cha, con thật sự không phải người như vậy, người tin tưởng con. . ."

Trong mắt Tô Chi Hề chứa đựng nước mắt, cố gắng giải thích, nhưng khuôn mặt Tô Quốc An vẫn giận dữ, hoàn toàn không tin lời của cô.

"Bốp" một tiếng, Tô Quốc An tát cô một cái, lập tức trên mặt Tô Chi Hề xuất hiện dấu tay màu hồng.

Cô bị tát đến nổi mắt thấy đom đóm, có hơi sưng sốt.

"Tôi không có một người con gái không biết liêm sỉ như cô! Nếu mẹ cô biết cô biến thành loại người như vậy, Chết cũng không được yên!" Tô Quốc An vô cùng đau đớn nói.

Môi Tô Chi Hề run lên, nhìn về phía Tô Quốc An, ánh mắt sáng kinh người: "Ông còn mặt mũi nhắc đến mẹ tôi? Nếu như không phải ông và người đàn bà Lâm Thực Nguyệt kia thông đồng ở cùng một chỗ, làm sao mẹ tôi có thể tức giận mà chết được."

Tô Quốc An then quá hoá giận, xoay tròn cánh tay, lại tát lên mặt cô một cái nữa: "Mày câm miệng!"

Tô Chi Hề cảm giác gò má đã đau nhức đến chết lặng.

Cô gắt gao siết chặt vạt áo, cố nén không cho nước mắt rơi xuống. Đây là cha của cô, từ sau khi mẹ cô chết, ông chưa bao giờ nhìn cô với sắc mặt hòa nhã, tùy ý để mẹ con Lâm Thực Nguyệt và Tô Liên Hề gọi nước bắn lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đình Đình Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bao Che

Bên kia hai mẹ con cuối cùng cũng xem diễn trò đủ, Lâm Thực Nguyệt mới giả mù sa mưa mở miệng: "Quốc An, dù sao cũng là con gái của anh, anh dạy dỗ một chút là được, nếu làm hỏng nhan sắc của nó, từ nay về sau nó lập gia đình kiểu gì?"

"Biến thành cái bộ dạng này, từ nay về sau ai còn muốn nó!" Trong mắt Tô Quốc An lộ ra sự chán ghét.

"Cũng chưa hẳn là vậy. . ." Tô Liên Hề nhỏ giọng nói, "Cha, không phải tổng giám đốc Lý của Kiến Phát rất có hứng thú với chị sao? Tuy Lý tổng hơi lớn tuổi, nhưng mà bây giờ chị thành ra như vậy. . . Con nghĩ Lý tổng sẽ không để bụng."

Tô Quốc An nghe con gái nói như vậy, không khỏi suy tính, mặc dù tổng giám đốc Lý đã là lão già hơn sáu mươi tuổi, nhưng việc làm ăn buôn bán của nhà họ Tô còn phải dựa vào Kiến Phát. . .

Tô Chi Hề không nghĩ được rằng cha mình thật sự cân nhắc.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu: "Không bao giờ! Cùng lắm thì cả đời này con không lấy chồng, cũng không nghe theo lời sắp đặt của mấy người!"

"Việc này không phải do mày quyết!" Tô Quốc An hừ lạnh, "Quay về phòng của mình đi! Không có sự cho phép của cha không được bước ra khỏi phòng một bước!"

Tô Chi Hề cắn chặt răng, xoay người bỏ chạy, nhưng chưa chạy được hai bước, cô đã đụng phải một cơ thể cứng rắn, va chạm làm cô rơi nước mắt rồi.

"Tô Chi Hề?" Đối phương đỡ lấy vai của cô, sau khi nhận ra hình dạng của cô, giọng nói hơi không vui.

Tô Chi Hề ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Ninh Dịch Thần.

Trái tim bỗng thấy đau nhói.

"Dịch Thần!" Tô Liên Hề đang mỉm cười xem cuộc vui khi thấy thế thì không được bình tĩnh, vội vàng xông lại ôm lấy cánh tay Ninh Dịch Thần, "Dịch Thần, anh tới sớm vậy, em còn chưa kịp trang điểm đâu."

Ninh Dịch Thần ôm lấy eo của cô ta, dịu dàng nói: "Em không cần trang điểm cũng rất đẹp rồi."

Ngay lập tức, Tô Liên Hề cười tươi như hoa.

Tô Chi Hề xoa cái mũi đau, không nói một lời, đang muốn đi qua người Ninh Dịch Thần, lại bị anh ta ngăn lại: "Có chuyện gì xảy ra?"

Tô Quốc An nhìn Ninh Dịch Thần cười: "Dịch Thần à, may mà con ngăn đứa nhỏ kia lại, không thì nó lại chạy mất."

Trên mặt Ninh Dịch Thần càng thêm nghi hoặc.

"Là như vậy, Dịch thần." Tô Liên Hề lôi kéo anh ta, nhỏ giọng nói, "Chị cả làm cha mất vui, chúng ta đi trước, để cho cha giải quyết thì tốt hơn."

Ninh Dịch Thần "Ừ" một tiếng, thân nhiên nhìn Tô Chi Hề, thu hết bộ dáng chật vật của cô vào trong mắt.

Cái nhìn hờ hững kia, khiến cho trái tim Tô Chi Hề có thêm trăm ngàn vết thương.

"Ninh Dịch Thần." Đột nhiên cô mở miệng, "Tối hôm qua khoảng chín giờ rưỡi, anh ở cùng với Tô Liên Hề sao?"

Chín giờ rưỡi tối ngày hôm qua, không lâu sau khi Tô Liên Hề về đến nhà, người giúp việc đã mang đến cho cô một ly sữa.

"Vì sao lại hỏi như vậy?" Sắc mặt Ninh Dịch Thần lạnh xuống.

"Anh chỉ cần nói cho tôi biết là được rồi." Cô ngửa đầu, cố chấp theo dõi anh ta.

Tô Liên Hề lại đoạt lời mở miệng trước: "Em và Dịch Thần xem phim đến mười giờ mới xong, lúc chín giờ rưỡi, dĩ nhiên Dịch Thần ở cùng với em!"

Ninh Dịch Thần hơi nhíu mày, tối hôm qua phim chiếu được một nửa, Tô Liên Hề nói cơ thể cô không được thoải mái, cho nên bọn họ ra sớm trước một tiếng, lúc chín giờ rưỡi, chắc hẳn Tô Liên Hề đã về đến nhà.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Tô Liên Hề, Ninh Dịch Thần cũng không nói ra điều này, anh ta nhíu mày: "Đúng vậy, làm sao vậy?"

Tô Chi Hề cười khổ một tiếng: "Không có gì."

Vừa rồi trong cái nháy mắt đó Ninh Dịch Thần có nghi ngờ, cô nhìn thấy rất rõ. Nhưng chính Ninh Dịch Thần lại lựa chọn bao che Tô Liên Hề.

Anh ta và Tô Liên Hề đã có hôn ước, cô vừa tính toán cái gì? Làm sao Ninh Dịch Thần có thể đồng ý giúp cô được chứ?

Tô Chi Hề, mày còn đang chờ mong cái gì? Người này, sau này sẽ trở thành em chồng của cô, mày nên từ bỏ sớm đi.

Tô Liên Hề nghe thấy câu trả lời của Ninh Dịch Thần, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Nụ cười của cô ta càng ngọt ngào hơn: "Dịch Thần, thời gian không còn sớm, chúng ta đi xem triển lãm tranh đi."

"Được." Ninh Dịch Thần nhìn cô ta cười dịu dàng, nói lời chào Tô Quốc An và Lâm Thục Nguyệt xong, sau đó đưa Tô Liên Hề rời đi.

Tô Chi Hề vô cùng kinh ngạc đứng tại chỗ, lấy tay che mũi, dùng sức nháy mắt, như đang dùng sức ngăn cản nước mắt rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thiếu Gia Của Chúng Tôi Muốn Gặp Cô

Sau khi mỉm cười nhìn con gái và con rể bước đi, Tô Quốc An chĩa mũi nhọn về phía Tô Chi Hề: "Cái đứa con gái đi ra ngoài lêu lổng còn chưa tính, lại còn dám vu oan cho em gái của mình!"

Câu trả lời của Ninh Dịch Thần như gấn hết tội lỗi lên người Tô Chi Hề. Tô Quốc An tức giận không kiềm chế được, quay đầu nhìn về phía hai người giúp việc: "Đưa đại tiểu thư về phòng đi, trông chừng tiểu thư cho kỹ."

Tô Chi Hề giật mình hiểu ra rằng, bây giờ không còn là lúc khổ sở, tuyệt vọng nữa! Cô xoay người muốn trốn, nhưng mà, đã muộn...

Sau khi bị người giúp việc nhốt vào phòng, cuối cùng Tô Chi Hề cũng rơi vào tuyệt vọng.

Không, cô không thể ngồi đây chờ chết!

Ngay lúc cô đang cố gắng nghĩ biện pháp, dưới lầu đột nhiên truyền đến giọng nói tức giận của Tô Quốc An: "Các người là ai? Muốn làm gì?"

Sau đó, hình như cô nghe thấy tiếng hét lên hoảng sợ của Lâm Thục Nguyệt.

Nghe qua giống như trong nhà có người đột nhập vào.

Tô Chi Hề không kiềm chế được nắm chặt tay, có lẽ, cô có thể nhân cơ hội chạy trốn đi...

Đột nhiên, cửa phòng của cô bị người đẩy ra, một chú lớn tuổi mặc tây trang đứng ở trước cửa, mỉm cười nói: "Tiểu thư Tô Chi Hề đúng không? Thiếu gia của chúng tôi muốn gặp cô."

Tô Chi Hề nhìn ông ta đầy cảnh giác: "Thiếu gia của các người là ai?"

"Cô sẽ biết ngay thôi." Ông chú tiếp tục mỉm cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng, thậm chí còn... yêu mến?

Hơn nữa, ông chú này nhìn hơi quen mắt.

Tô Chi Hề lắc đầu, nhất định là cô nhìn lầm rồi!

"Mời cô đi phía bên này." Đại thúc nghiêng người, giờ tay mời.

Tô Chi Hề buộc phải đi ra ngoài.

Việc đã đến nước này, cô không còn sự lựa chọn nào khác. Tuy cô không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng tại thời điểm này mà nói, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Dưới lầu, một đám vệ sĩ đang mặc tây trang đứng thành hai hàng ở trong phòng khách. Tô Quốc An rút bả vai đứng ở cạnh ghế sofa, không ngừng lau mồ hôi trên ót, Lâm Thục Nguyệt bị vệ sĩ giữ lại ở một góc phòng khách, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Tô Chi Hề hít sâu một hơi, xuống lầu, đi từng bước xuống phòng khách.

Sau đó, cô nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa.

Hai tay của anh tùy ý đặt trên chỗ dựa của ghế sofa, hai chân thon vắt chéo, giống như một vị vua, tản ra khí chất cao quý không gì so sánh nổi.

Khuôn mặt của người đàn ông này cực kỳ xuất sắc, đôi mắt sâu sắc đen láy, cái mũi cao, đôi môi mỏng, hoàn mỹ như một vị thần.

Nhìn thấy Tô Chi Hề xuất hiện, ánh mắt của anh lập tức đặt lên trên người cô, con ngươi đen xoay chuyển, đen tối, sâu sắc giống như một bầu trời đêm..

Sắc mặt Tô Chi Hề thay đổi trong phút chốc!

Người đàn ông này, không phải là người đàn ông khi sáng đuổi cô ra khỏi phòng sao?

Anh ta... Tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ tới đây tìm cô tính sổ sao?

Tô Chi Hề cảm thấy bần rùn, hai chân không kìm hãm được run lên.

Tô Quốc An đứng ở một bên mở miệng cười: "Thiếu gia Hách, con gái tôi bướng bỉnh, nếu có đắc tội với ngài, tùy ngài xử trí, tôi không có ý kiến."

Tô Chi Hề cắn môi.

Mặc dù Tô Quốc An đã khiến cô thất vọng vô số lần, nhưng khi chính tai nghe ông ta nói như vậy, cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa chau mày, bảo vệ sĩ lập tức đưa Tô Quốc An phiền phức và Lâm Thục Nguyệt đang đứng trong góc gom lại một chỗ.

Thấy thế, Tô Chi Hề càng hoảng sợ mở to hai mắt.

Nếu như anh ta đến tìm cô tính sổ... Như vậy, cô khẳng định mình chết chắc rồi!

Hách Kính Nghiêu thu hết ánh mắt hoảng sợ của Tô Chi Hề vào trong mắt.

Từ buổi sáng, sau khi cô rời khỏi căn phòng, hình như cô chưa rửa mặt chải đầu và nghỉ ngơi thật tốt. Tóc dài rơi toát loạn ở trên gương mặt nhỏ nhắn, chỉ lộ ra một đôi sáng ngời đầy quyến rũ.

Chính là cặp mắt này, nhưng nó lại đang hoảng sợ, giống như một đứa trẻ hoảng sợ.

Bộ ngực đầy đặn, cái eo mảnh khảnh, chân dài thẳng tắp... Cô gái này có vóc dáng cực kì đẹp.

Nhớ tới buổi tối hôm qua, cô nằm dưới thân mình uyển chuyển ngâm nga, cổ họng của Hách Kính Nghiêu hơi bị kéo căng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ai Cho Phép Ông Động Vào Người Phụ Nữ Của Tôi

Vì vậy, Hách Kính Nghiêu nhìn vào đôi mắt của cô thật sâu, mở miệng nói: "Tới đây."

Giọng nói của anh trầm thấp lại quyến rũ.

Hầm răng Tô Chi Hề run lên, đi về phía trước một bước đầy cứng ngắt.

"Tối đây, tôi sẽ không ăn em!" Hách Kính Nghiêu hơi nhú mào, rất ít khi anh tiếp xúc với phụ nữ, chẳng phải người phụ nữ nào cũng thích dán lấy đàn ông sao?

Tô Chi Hề hít sâu một hơi, thôi, sớm muộn cũng chết, xung quanh nhiều vệ sĩ như vậy, chắc chắn cô không trốn không thoát đâu.

Nghĩ tới đây, cô bước từng bước đi đến trước mặt Hách Kính Nghiêu.

"Lại gần một chút." Giọng Hách Kính Nghiêu trở nên khàn khàn.

Cô chỉ tiến lên phía trước hai bước, khoảng cách gần như thế này cô chỉ cần đưa tay ra là có thể sờ đến mặt của anh rồi.

Hách Kính Nghiêu hít sâu một cái.

Không có, không có cảm giác buồn nôn, ngược lại có một hương thơm thấm vào ruột gan, sâu kín, khiến cho lòng anh ngứa ngáy.

Tô Chi Hề nhìn đến ánh mắt của người đàn ông, trong lòng run lên.

"Hách... Thiếu gia Hách, tối hôm qua tôi không có ý, rất xin lỗi." Cô quyết định mở lời nói xin lỗi trước.

Kết quả, khuôn mặt của người đàn ông đột nhiên biến đổi, từ trên ghế sofa đứng lên đầy mạnh mẽ.

Bây giờ Tô Chi Hề mới phát hiện, người đàn ông này thật sự rất cao, cô cao 1m65 cũng chỉ có thể miễn cưỡng đến bờ vai của anh.

Thấy anh đứng lên, Tô Chi Hề còn tưởng rằng anh muốn ra tay đánh mình, cô sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Người đàn ông lại đặt tay lên trên mặt của cô.

"Tại sao trên mặt của em lại có dấu vết này? Ai đánh?" Lòng mào anh nhú lại, không vui hỏi.

Tô Chi Hề sững sờ, thì ra, anh thỉnh thoảng đứng lên là vì thấy dấu tay trên mặt cô sao?

Hách Kính Nghiêu thấy cô không nói lời nào, đưa ánh mắt nhìn về hướng Tô Quốc An và Lâm Thực Nguyệt: "Là bọn chúng làm?"

Thấy ánh mắt sắc bén của Hách Kính Nghiêu nhắm vào người mình, Tô Quốc An khàn khàn nói: "Hách... Thiếu gia Hách, con gái tôi không nghe lời, nên tôi...tôi phải dạy dỗ nó."

"Ai cho phép ông đụng vào người phụ nữ của tôi?" Hách Kính Nghiêu lạnh lùng nói. Cái gì! Người phụ nữ của tôi?

Tô Chi Hề ngây dại, Tô Quốc An đứng ở bên kia cũng ngây dại!

"Thiếu gia Hách, tối hôm qua... Tối hôm qua con gái tôi..."

"Tối hôm qua cô ấy ở cùng với tôi." Hách Kính Nghiêu nhếch khóe môi, "Có vấn đề gì sao?"

Tô Quốc An hít vào một hơi lạnh.

Lâm Thực Nguyệt nghẹn ngào hét lên: "Chuyện đó không thể xảy ra."

Lập tức Tô Quốc An cảm thấy nghi ngờ: "Thực Nguyệt, em đã biết những gì?"

Lâm Thực Nguyệt hơi co rúm lại, lắc đầu không nói. Tối hôm qua dựa theo những gì Liên Hề sắp xếp, con bé Tô Chi Hề này rõ ràng đã ở cùng một người đàn ông nghèo hèn đáng khinh, làm sao có thể biến thành thiếu gia Hách tiếng tăm lừng lẫy!

Hách Kính Nghiêu không có hứng thú mà xem bọn họ nội chiến cái khi gió gì, anh nâng khuôn mặt Tô Chi Hề lên, nhìn thấy trên gò má in dấu tay rõ ràng, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Tô Chi Hề sững sờ nhìn khuôn mặt giận dữ của anh, trong nội tâm xuất hiện sự ám áp không hiểu nổi.

"Đi, tôi mang em đi gặp bác sĩ." Nói xong, anh quay đầu dặn dò ông chú, "Lý Bá, ông ở lại xử lý mọi chuyện."

"Vâng, thiếu gia." Lý Bá dứt khoát lên tiếng, "Nên làm cái gì với nhà họ Tô bây giờ?"

"Trước hết bỏ qua cho bọn họ, chờ tôi rảnh rồi rồi nói sau." Sau khi nói xong những lời này, anh còn thần nhiên liếc nhìn Tô Quốc An.

Lập tức mồ hôi của Tô Quốc An rơi như mưa.

Hách Kính Nghiêu nắm lấy tay Tô Chi Hề dẫn cô đi ra ngoài. Anh cao lớn chân lại dài, bước chân cũng rất lớn, cả người Tô Chi Hề đã mềm nhũn, bị anh kéo đi người lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Hách Kính Nghiêu dừng bước, quay đầu lại nhìn cô.

Tô Chi Hề cho là anh ghét tốc độ chậm chạp của mình, lấp bắp giải thích: "Tôi... Tôi hơi mệt thôi..."

Ai biết một giây sau trời đất quay cuồng, không đợi cô kịp phản ứng, Hách Kính Nghiêu đã ôm cô vào trong lòng.

Hình như người đàn ông còn cười khê một tiếng: "Rất xin lỗi, tôi quên mất, bây giờ chắc chắn eo và chân của em đều mềm nhũn."

Toàn thân Tô Chi Hề căng cứng. Hơi thở đàn ông mãnh liệt đang bao phủ lấy cô, khiến cho cô mất đi khả năng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tôi Là Hách Kính Nghiêu

Bên ngoài biệt thự nhà họ Tô, các vệ sĩ được huấn luyện đứng xếp thành hàng nghiêm chỉnh, một chiếc xe sang trọng đóng chiếm cả tuyến đường..

Tô Chi Hề cảm giác văng đầu hoa mắt...Đại khái bây giờ cô mới ý thức được là bản thân đã chọn tới một người thật sự ghê sợ.

Thiếu gia Hách... Chẳng lẽ là người nhà họ Hách, gia tộc nắm giữ mạch máu kinh tế ở Trung Quốc trong truyền thuyết sao?

Rốt cục người đàn ông này có mục đích gì? Tô Chi Hề đã ý thức được chuyện không hề đơn giản, nếu như là vì trả thù cô, thật sự anh không cần phải làm lớn chuyện như vậy.

Hách Kính Nghiêu đưa cô vào trong xe, sau đó cũng vào trong ngồi.

Ngay sau đó xe bắt đầu chuyển bánh, biệt thự nhà họ Tô nhanh chóng rời xa tầm mắt của cô. Tô Chi Hề an ủi mình, bất kể là thế nào, chỉ cần trốn đi là được, ít nhất không phải gả cho lão già hơn sáu mươi tuổi kia.

Cô thu lại ánh mắt, kết quả vừa nghiêng đầu, thì nhìn thấy người đàn ông bên cạnh đang nhìn cô không hề chớp mắt.

Trái tim nhỏ của Tô Chi Hề run lên, khó khăn mở miệng: "Thiếu gia Hách, anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đi đến nhà của tôi." Hách Kính Nghiêu mỉm cười, "Bác sĩ đang đợi ở nhà theo lời dặn dò của tôi, cậu ta sẽ chữa trị vết thương trên mặt của em thật tốt."

Chỉ như vậy thôi sao?

Cô còn nhớ rõ vừa rồi người đàn ông này còn nói với Tô Quốc An, cô là người phụ nữ của anh...Có lẽ là anh nói giỡn thôi phải không?

Tô Chi Hề lấy dũng khí, muốn hỏi anh là rốt cục anh định làm cái gì, ai biết được người đàn ông đột nhiên mỉm cười, trông mắt đen nhánh sáng hẳn lên: "Em tên là Tô Chi Hề?"

"Hả... Đúng." Tô Chi Hề bị nụ cười sáng ngời của anh làm cho hoa mắt.

"Tôi là Hách Kính Nghiêu." Anh nói rồi bắt lấy tay của cô, dùng sức nắm chặt, giọng nói hơi khàn khàn, "Nhớ kỹ chứ?"

Tô Chi Hề tranh thủ thời gian gạt đầu: "Nhớ kỹ."

Thì ra anh thật sự là người nhà họ Hách tiếng tăm lẫy lừng.

Nhưng tay của cô lại bị người đàn ông này nắm chặt ở lòng bàn tay... Ngón tay thon dài của anh có lực, có cả vết chai... Bỗng nhiên Tô Chi Hề nhớ tới đêm qua, người đàn ông này dùng tay giữ chặt eo của mình, mang theo nhiệt độ nóng rực di chuyển trên cơ thể của cô...

Trong lòng cô run lên, theo bản năng cô muốn rút tay lại, nhưng không thành công.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, giống như lơ đãng gỡ nhẹ bàn tay của cô, sau đó đan mười ngón vào tay cô.

Động tác này thật sự quá mờ ám...Cảm giác ngứa ngáy truyền từ lòng bàn tay lên đến đỉnh đầu của cô...Sắc mặt Tô Chi Hề thoáng hồng lên.

Bỗng nhiên Hách Kính Nghiêu cười ra tiếng: "Tay của em thật mềm."

Tô Chi Hề không biết nên nói cái gì, toàn thân cũng cứng ngắc.

"Mềm mại giống như ngực của em vậy." Anh thản nhiên nhả ra những lời này, ánh mắt dừng ở trên bộ ngực của cô, khóe môi hơi nhếch lên, giống như đang hiểu được cái gì đó.

Trong vô thức Tô Chi Hề dùng tay còn lại nắm chặt cổ áo, giọng nói có hơi xấu hổ: "Thiếu gia Hách!"

Tuy đêm qua chuyện gì nên làm bọn họ cũng đã làm, nhưng đối với cô mà nói, người đàn ông trước mặt vẫn là một người không quen biết.

Bị anh nhìn bằng ánh mắt như vậy, cô cảm giác cả người mình đều bị đốt cháy.

Biểu cảm của Hách Kính Nghiêu càng vui vẻ hơn.

Phụ nữ, cũng rất thú vị.

Quan trọng hơn là... Rất mềm, rất non nớt.

Nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm đó...Cảm giác căng chặt ấy khiến ánh mắt của anh càng sâu lắng, hô hấp cũng trở nên nặng nề hơn.

Tô Chi Hề cảm giác ánh mắt của người đàn ông như muốn lột sạch cô...Cô vừa xấu hổ vừa bối rối, đứng ngồi không yên, nhưng cô càng như vậy, Thiếu gia Hách càng vui mừng.

Cũng may không lâu sau, cuối cùng xe cũng dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Hách.

Bị Thiếu gia Hách dùng ánh mắt quấy rối nhìn mình suốt quãng đường đi, Tô Chi Hề vội vàng đẩy cửa xuống xe, kết quả cô vừa mới đứng vững, đã bị Hách Kính Nghiêu vừa bước xuống xe ôm ngang eo.

"Tôi...Tự tôi có thể đi được!"

"Chân của em rất yếu." Anh thoải mái gạt bỏ sự giãy dụa của cô.

Sắc mặt Tô Chi Hề lại đỏ lên... Vì sao chân cô lại yếu như vậy, còn không phải là vì buổi tối hôm qua sao...

Rất nhanh, Hách Kính Nghiêu ôm cô đi vào trong biệt thự.

"Thiếu gia!"

Những người mặc đồng phục giúp việc cung kính chào hỏi anh, sau khi nhìn thấy Tô Chi Hề ở trong ngực anh, tất cả mọi người đều há hốc miệng, đủ để nhét cả một quả trứng gà vào rồi.

Tô Chi Hề bị những ánh mắt kinh ngạc này nhìn khiến cho bản thân không được tự nhiên...

"Bác sĩ Hoắc đang ở đâu?" Hách Kính Nghiêu nhíu mày hỏi.

"Người ở đâu..." Đầu bậc thang ở tầng hai, một người đàn ông lười biếng lên tiếng, lúc người đang đưa đi xuống lầu, "Là người tàn phế hay sắp chết, sao phải lo lắng không yên gọi tôi tới?"

Hách Kính Nghiêu trừng mắt liếc anh ta một cái, không quan tâm đến anh ta, trực tiếp đặt Tô Chi Hề ngồi lên ghế sofa.

Đương nhiên Hoắc Diễn Huy có chú ý tới người mà Hách Kính Nghiêu ôm trong ngực, nhưng cho tới khi đi xuống lầu anh ta mới phát hiện, đây là... Là một người phụ nữ?

Phụ nữ???

Anh ta không dám tin mở to hai con mắt! Khuôn mặt đẹp trai nhìn hơi buồn cười.

"Đứng ở đó sững sờ làm cái gì? Còn không mau tới đây!" Hách Kính Nghiêu quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt đần độn như một tên ngốc của Hoắc Diễn Huy, rất bất mãn.

Hoắc Diễn Huy như vừa phát hiện ra một vùng đất mới, bước đến trước mặt Tô Chi Hề, dò xét cô từ trên xuống dưới: "Phụ nữ?"

Tô Chi Hề ừ một tiếng đáp ứng. Chuyện cô là phụ nữ thì có cái gì đáng giá ngạc nhiên? Không phải đầu óc của những người này đều có vấn đề đấy chứ?

"Phụ nữ?" Hoắc Diễn Huy lặp lại câu hỏi lần thứ nhất, nhưng là câu hỏi dành cho Hách Kính Nghiêu.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô một cái, trong giọng nói là sự bình thản còn chứa đựng cả sự hãnh diện: "Đúng vậy, là người phụ nữ của tôi. Mặt của cô ấy bị người ta đánh, cậu mau xem cho cô ấy đi!"

Hoắc Diễn Huy lắc đầu, xác định bản thân không xuất hiện ảo giác: "Bệnh của cậu tốt hơn rồi sao?"

"Cậu không nên nói nhảm nhiều như vậy." Hách Kính Nghiêu lười phản ứng lại, sờ lên đỉnh đầu Tô Chi Hề để động viên, "Đừng lo lắng, có cậu ta ở đây, trên mặt của em sẽ không lưu lại bất kỳ vết sẹo nào!"

Mặc dù Hoắc Diễn Huy đầy một bụng nghi ngờ và tò mò, nhưng nhìn bộ dáng gấp gáp của vị thiếu gia này, anh ta nghĩ mình nên làm tròn bổn phận, trước tiên nên xem xét vết thương cho Tô Chi Hề.

Anh ta nâng khuôn mặt Tô Chi Hề lên, đang muốn xem xét kỹ, kết quả tay của anh đã bị Hách Kính Nghiêu chop lấy.

"Cậu muốn làm gì hả?" Ánh mắt của Hách Kính Nghiêu trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mùi Vị Cấm Dục.

Mẹ kiếp. . . Hoắc Diễn Huy nhin không được thăm mắng chửi trong lòng: "Tôi chỉ muốn quan sát vết thương của cô ấy!"

Tô Chi Hề không nhìn nổi nữa, cô vén tóc lên, tự giác nâng cằm lên cho Hoắc Diễn Huy nhìn rõ: "Hai bên má đều bị đánh, nhưng mà không bị rách da cũng không bị chảy máu, cho nên tôi thấy không có vấn đề gì lớn, bây giờ cũng không còn đau nữa rồi."

Hoắc Diễn Huy quan sát, khẳng định phán đoán của Tô Chi Hề: "Ừ, không cần lo lắng, tôi đưa cho cô thuốc bôi, hai ngày nữa là khỏi rồi, chú ý hai ngày này không nên đụng nước."

"Thật sự sẽ không để lại sẹo sao?" Thiếu gia Hách có hơi nhũn mảy, "Có phải cậu chỉ xem qua loa cho xong chuyện thôi không?"

"Không tin tôi thì cậu gọi tôi đến đây làm gì?" Hoắc Diễn Huy tức giận, lấy một tuýp thuốc mỡ từ trong hòm thuốc ra, "Bôi hai lần một ngày, khẳng định đến ngày mai sẽ không còn dấu vết nào nữa."

Tô Chi Hề đang muốn nhận lấy, lại bị Thiếu gia Hách nhanh tay giành lấy: "Đưa tôi."

Cô chỉ có thể thu tay về.

Bác sĩ Hoắc hoàn thành xong công việc của mình, thu tay lại, cảm thấy thú vị khi nhìn biểu hiện của Thiếu gia Hách. Anh ta và Hách Kính Nghiêu có thể nói là từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, bản thân hiểu rất rõ bệnh của Hách Kính Nghiêu. Không nghĩ tới việc khi còn sống có thể nhìn thấy Hách Kính Nghiêu bôi thuốc cho một người phụ nữ, thật sự rất mới lạ.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hách Kính Nghiêu đầy sự nghiêm túc, giống như đây là một công việc đặc biệt quan trọng. Tô Chi Hề cảm giác gò má mát lạnh, tâm tình cũng dần bình phục hơn.

Mặc kệ người đàn ông này có mục đích gì, ít nhất, nhìn thái độ của anh, cũng không làm hại đến mình. . . Tô Chi Hề nghĩ.

"Này này, đủ rồi." Nhìn Hách Kính Nghiêu bôi một lớp rồi lại thêm một lớp, bây giờ Hoắc Diễn Huy không nhìn nổi nữa, "Cậu định sử dụng hết tuýp thuốc này trong một lần sao?"

Hách Kính Nghiêu không để ý tới anh, mà là hỏi Tô Chi Hề: "Đủ chưa?"

Tô Chi Hề vội vàng gật đầu.

Lúc này Thiếu gia Hách mới thu tay lại: "Em đói bụng không? Tôi bảo bọn họ làm cho em ít đồ ăn."

Tô Chi Hề đánh bạo yêu cầu: "Tôi. . . Trước tiên tôi có thể tắm rửa không?"

Buổi sáng sau khi bị chạy ra khỏi căn phòng của anh, cô vẫn không tìm được cơ hội sửa sang lại bản thân cho tốt, hiện tại cả người có cảm giác hơi khó chịu.

Ánh mắt Hách Kính Nghiêu bỗng thâm sâu, anh nhíu mày: "Đương nhiên là có thể."

Nói xong, cúi người muốn ôm cô.

"Không. . . Không cần, tự tôi đi!" Tô Chi Hề bị dọa sợ muốn chết, "Tôi có thể. . . Tôi sẽ không đụng đến vết thương ở trên mặt."

Mặt Hoắc Diễn Huy đầy vẻ cười nhạo: "Tôi nói này Thiếu gia Hách, tôi có thể lý giải vì sao cậu kích động như vậy, nhưng cũng đừng gấp gáp như vậy được không. Cậu xem cậu làm con gái nhà người ta sợ rồi kìa!"

"Câm miệng!" Hách Kính Nghiêu thấy anh ta phiền chết, ôm Tô Chi Hề đứng lên rồi nhìn Hoắc Diễn Huy nói, "Cậu có thể cút ra khỏi nhà tôi!"

Hách Kính Nghiêu trực tiếp đưa Tô Chi Hề lên phòng tắm ở tầng hai.

Tô Chi Hề sợ anh giúp cô tắm rửa, đáng thương cầu khẩn: "Thiếu gia Hách, tôi có thể tự làm được."

Yết hầu của Hách Kính Nghiêu bỗng di chuyển lên xuống một cái, lửa nóng từ ánh mắt di chuyển từ lồng ngực đến hai chân thon dài của cô. . . Thôi, từ giờ trở đi còn rất nhiều cơ hội.

"Vậy được rồi, có việc gì thì gọi anh, anh ngồi ở bên ngoài." Anh mỉm cười, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Lúc này Tô Chi Hề mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô vận nước đầy một bồn tắm lớn, đi vào trong, lập tức sự đau nhức của cơ thể được giảm bớt. . . Nghĩ đến cảnh tượng hỗn loạn đêm hôm qua cùng với thiếu gia nhà họ Hách, cô có cảm giác không chân thực.

Ngay từ đầu Tô Chi Hề đã có sự sắp đặt, có thể khẳng định rằng cô ta sẽ không tìm một đối tượng tốt đến như vậy, không biết đã xảy ra sai sót gì, cho nên cô mới nằm trên giường của Hách Kính Nghiêu.

Có phải cô nên cảm thấy may mắn vì người đàn ông đó là Thiếu gia Hách chứ không phải người khác không?

Tô Chi Hề cười khổ một cái.

Tắm rửa xong, Tô Chi Hề phát hiện anh đã chuẩn bị cho cô một bộ váy, là một bộ váy có kiểu dáng kín đáo thanh nhã. Thay xong chiếc váy, cô đi ra nhìn thấy Hách Kính Nghiêu đang đứng ở bên ngoài, rõ ràng là đang đợi cô.

Anh dựa vào lan can tầng hai, tư thế tùy ý, áo sơ mi màu đen được cài cẩn thận lên đến tận nút đầu, chiếc áo được cắt may tỉ mỉ làm nổi bật lên đường cong hoàn hảo của anh, nổi bật đến mức không xót một cái gì.

Có một mùi vị cảm dục.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Đã Ngủ Với Nhau Rồi Còn Không Được Gọi Là Quen Thuộc?

Bỗng nhiên Tô Chi Hề cảm giác tim mình đập lỡ một nhịp, vội vàng cúi đầu xuống: "Thiếu gia Hách, tôi tắm xong rồi."

Hách Kính Nghiêu nghe thấy tiếng nói, quay đầu nhìn cô một cái, hài lòng nở nụ cười.

"Tôi chuẩn bị váy cho em, em thích không?" Giọng nói của Hách Kính Nghiêu trầm thấp, "Rất hợp với em."

Chiếc váy này, càng làm nổi bật đôi chân dài của cô... Ánh mắt của người đàn ông nóng rực.

Tô Chi Hề bất an di chuyển hai chân, đáng tiếc đôi chân trần trụi không có chỗ để ẩn nấp, cô chỉ có thể nhẹ nhàng gạt đầu: "Tôi rất thích. Cảm ơn."

"Không cần khách sáo." Hách Kính Nghiêu hơi nhếch khóe môi.

"Thiếu gia Hách." Tô Chi Hề nhịn không được, "Ngài... Vì sao ngài lại dẫn tôi đến đây?"

Khuôn mặt anh tuấn của anh hơi cau lại, hình như vấn đề này làm anh thấy khó khăn.

"Nếu như là vì chuyện tối ngày hôm qua, cái đó... Tôi thật xin lỗi, ngài yên tâm, tôi sẽ không quẩn luyến ngài, chúng ta có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì..." Tô Chi Hề khó khăn mở miệng.

"Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể!" Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, "Tôi ngủ với em, tôi muốn có trách nhiệm với em."

"Tôi không cần anh phải có trách nhiệm, thật đấy." Tô Chi Hề tỏ vẻ thành khẩn, "Chuyện tối ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm, tôi biết rõ anh cũng không cố ý, xin anh không cần để ở trong lòng."

Hách Kính Nghiêu nhếch môi mỉm cười, mặt không biểu cảm nhìn cô.

Tô Chi Hề nghĩ mình đã làm cho anh tức giận, kim lòng không được bắt đầu nói lắp: "Thật... Thật sự... Chuyện tối ngày hôm qua tôi đã quên hết rồi..."

Hách Kính Nghiêu đột nhiên cười: "Vậy em phải có trách nhiệm với tôi, tối hôm qua là lần đầu tiên của tôi, em lấy đi lần đầu tiên của tôi mà không có biểu hiện gì sao?" (trả lại lần đầu tiên cho anh đi)

Sắc mặt Tô Chi Hề đỏ bừng. Cái gì gọi là cô đã lấy đi lần đầu tiên của anh... Hơn nữa, thật sự tối hôm qua là lần đầu tiên của anh sao? Khiến cho cả người cô tan tác... Cô không tin!

"Thiếu gia Hách, ngài đừng đùa tôi..."

"Tôi đang nghiêm túc." Anh nhìn Tô Chi Hề, khuôn mặt cực kỳ chuyên tâm, "Chỉ cần em đồng ý, chúng ta lập tức đi đăng kí."

Biểu cảm của Tô Chi Hề như bị sét đánh.

"Đăng kí?" Cô ngẹn ngào nói ra, "Không phải quá vội vàng sao."

"Vội vàng? Chúng ta đã ngủ cùng nhau, chẳng lẽ không kết hôn sao?" Ánh mắt người đàn ông trầm xuống.

Tô Chi Hề lại không phản bác được...

Hiện tại là thời đại nào rồi, chưa từng có ai mới ngủ với nhau một lần đã tính đến chuyện kết hôn.

Nhưng khi nhìn bộ dạng của Thiếu gia Hách, hình như cũng không phải anh đang nói giỡn.

Tô Chi Hề cắn răng, hạ quyết tâm nói ra: "Rất xin lỗi, Thiếu gia Hách, tôi không thể kết hôn với anh!"

"Vì sao?" Giọng nói của Hách Kính Nghiêu càng trầm thấp.

"Bởi vì... Bởi vì chúng ta không có tình cảm." Tô Chi Hề mở miệng, "Kết hôn, là hai người yêu nhau chấp nhận đến với nhau, nhưng chúng ta là hai người không quen biết."

"Đã ngủ với nhau rồi còn không được gọi là quen biết?" Thiếu gia Hách cau mày, dường như anh không nghĩ tới chuyện Tô Chi Hề sẽ kháng cự yêu cầu kết hôn của mình.

"Không tính!" Tô Chi Hề đỏ mặt nói.

Hách Kính Nghiêu đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của cô thật lâu, chăm chú hỏi: "Vậy em nghĩ xem chúng ta nên ngủ với nhau mấy lần đây?"

"Cũng không được! Tôi sẽ không kết hôn với một người đàn ông mà mình không yêu!" Tô Chi Hề càng xấu hổ hơn.

Hách Kính Nghiêu nhẹ nhàng thở một tiếng, giống như cảm thấy có hơi khó khăn.

Anh chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, sự hiểu biết về phụ nữ đến từ những người bạn, trong miệng của bọn hắn, phụ nữ giống như một món đồ, có được dễ như trở bàn tay.

Nhưng người phụ nữ này, nhìn mềm mại dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng bên trong lại rất kiên trì.

Nhưng mà, cô đã là người phụ nữ của anh rồi, cho nên, cô nhất định phải là vợ của anh!

Ánh mắt của Hách Kính Nghiêu tối tăm: "Tô Chi Hề, nếu như bây giờ em không kết hôn với tôi, từ nay về sau chỉ sợ cha của em sẽ không bỏ qua cho em. Nhưng nếu kết hôn với tôi, em chính là phu nhân nhà họ Hách, tại thành phố Viêm Châu này em có thể tung hoành khắp nơi."

Sau khi nghe được những lời nói đó, trong nháy mắt, Tô Chi Hề thật sự đang suy nghĩ...

Nhưng mà, cô càng rõ ràng hơn là chuyện này không thể làm qua loa như vậy.

Ngay cả nguyên nhân người đàn ông này kiên trì muốn kết hôn với cô là gì cô cũng không biết.

Cho nên, cuối cùng cô quyết định lắc đầu: "Tôi không sợ. Dù sao đó cũng là cha của tôi, ông ấy sẽ không làm hại tôi."

"Thật sao?" Ánh mắt Hách Kính Nghiêu giống như đang nhìn thấu nội tâm của cô.

Đột nhiên trong nội tâm của Tô Chi Hề có một cảm xúc không xác định.

Hôm nay Tô Quốc An đã không còn là một người yêu thương cô như trước đây, bởi vì cha có yêu cầu đối với cô... Có mẹ kế thì có cha ghẻ, lời này quả thật rất đúng. Nếu cô về nhà, chỉ sợ Tô Quốc An sẽ kiên quyết gả cô cho tổng giám đốc Lý.

Cho nên, cô không thể về nhà.

"Tôi... Tạm thời tôi có thể ở trường học." Tô Chi Hề nói.

"Đã như vậy, tôi cũng sẽ không ép em." Ánh mắt của Hách Kính Nghiêu hơi tối, "Tôi sẽ cho người đưa em trở về."

"Thật tốt quá! Cảm ơn anh!" Tô Chi Hề cảm kích nói.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô một cái với ý tứ xấu xa, không nói gì.

Hiện tại nói cảm ơn, hình như là quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Người Chăm Sóc Anh Ba Năm, Là Em

Tô Chi Hề đi ra khỏi biệt thự, nhìn thấy ông chú đang cung kính đứng đợi cô ở ngoài xe.

Cô nghĩ tới ông chú lúc sáng ngày hôm nay cô đụng phải khi rời khỏi phòng.

Thiếu gia Hách hình như gọi ông là Lý Bá.

"Tiểu thư Tô." Lý Bá mở cửa xe cho cô, cung kính ra đầu, "Mời."

Tô Chi Hề vội vàng nói cảm ơn, xoay người ngồi lên xe.

Lý Bá ngồi ở hàng ghế lái, khởi động xe, hỏi: "Tiểu thư Tô muốn đi nơi nào?"

"Chú có thể đưa cháu đến đại học Viêm Châu được không ạ?" Cô suy nghĩ rồi nói ra.

Hiện tại nơi duy nhất cô có thể đến là trường học.

Năm nay Tô Chi Hề 21 tuổi, đang tại học đại học năm ba, bình thường cô hay ở lại kí túc xá của trường, thỉnh thoảng mới về nhà một lần. Ngày hôm qua cô chỉ định về lấy mấy bộ quần áo, ai ngờ lại bị Tô Liên Hề tính kế.

Từ nay về sau, cô không còn khả năng trở về ngôi nhà kia nữa.

Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề cảm thấy mũi mình hơi chua xót.

"Được." Lý Bá cười thành tiếng, "Tiểu thư Tô, cô cảm thấy thiếu gia của chúng tôi là người như thế nào?"

Tô Chi Hề sửng sốt, trong đầu lập tức xuất hiện đôi mắt thâm thúy và đen tối của Hách Kính Nghiêu, ánh mắt nóng rực như vậy, khiến cho Tô Chi Hề cảm thấy anh đang nhìn mình rất trắng trợn.

Sắc mặt của cô hơi đỏ lên, gật đầu nói: "Thiếu gia Hách là người rất tốt."

Anh là người từ trên trời rơi xuống, đưa cô ra khỏi nhà họ Tô, còn nói sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Dù cho bị cô từ chối, cũng chưa từng tức giận, mà còn vô cùng phong độ cho người đưa cô rời đi.

Chỉ có điều, hình như Thiếu gia Hách có hơi kỳ quái.

Giọng nói của Lý Bá tràn ngập sự vui mừng: "Vậy là tốt rồi."

Tô Chi Hề không biết Lý Bá đang vui mừng vì điều gì, chỉ có thể gượng cười.

Một lát sau, Lý Bá đưa cô đến trước cửa đại học Viêm Châu.

Tô Chi Hề nói lời cảm ơn rồi xuống xe, đang muốn chào tạm biệt Lý Bá, đột nhiên Lý Bá hạ cửa kính xe xuống, đưa cho cô một tuyp thuốc mỡ: "Thiếu gia dặn tôi đưa cái này cho cô, sớm muộn gì cũng phải bôi hết, cô nhớ đừng quên."

Tô Chi Hề sững sờ đón lấy tuyp thuốc mỡ, trong nội tâm trào lên cảm giác ấm áp.

Đã bao lâu rồi, chưa có ai đối tốt với cô như vậy?

Cô sững sốt hồi lâu, mãi đến khi Lý Bá lái xe đi mất, cô mới phát hiện mình quên chưa nói lời cảm ơn.

Tô Chi Hề nhét thuốc mỡ vào trong túi. Gặp Thiếu gia Hách là do thần xui quý khiến, một việc ngoài ý muốn, nhưng Tô Chi Hề lại cảm thấy, đây là một việc đáng để cô nhớ lại.

Trong trường đại học Viêm Châu có tiếng người ồn ào.

Tô Chi Hề đi trong sân trường, có cảm giác như được trở về với thế giới.

Cô đi đến kí túc xá của mình, phát hiện bên cạnh bồn hoa có một người đàn ông đang đứng đó.

Anh ta mặc tây trang, dáng người cao, khuôn mặt tuấn tú, đứng ở nơi đó tạo nên một khung cảnh đẹp. Hề có nữ sinh nào đi qua đây cũng không kìm được lòng mà nhìn trộm anh.

Bỗng nhiên trái tim của Tô Chi Hề xiết chặt.

Là Ninh Dịch Thần.

Tại sao anh ta lại đứng ở đây chờ cô? Buổi sáng hôm nay, không phải anh ta đi hẹn hò với Tô Liên Hề hẹn sao?

Lúc này, Ninh Dịch Thần ngẩng đầu nhìn thấy cô, ánh mắt thâm sâu, từ từ đi về phía cô.

"Ninh Dịch Thần, anh có chuyện gì sao?" Giọng nói của Tô Chi Hề có hơi khàn trượng.

Cô cứ tưởng rằng mình hiểu rõ người đàn ông này, nhưng mà, cô chỉ hiểu rõ người đàn ông nằm trên giường bệnh không biết gì trước kia, chứ không phải người đàn ông mang lại cảm giác áp bức của bây giờ.

"Tô Chi Hề." Ninh Dịch Thần thân nhiên mở miệng, giọng nói không chứa một chút hơi ấm, "Tôi nghe Liên Hề nói, buổi sáng hôm nay sau khi chúng tôi rời đi, thiếu gia nhà họ Hách đột nhiên xuất hiện, anh ta không chỉ mang cô đi, còn đe dọa bác Tô."

Tô Chi Hề nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn anh ta: "Đúng thì thế nào?"

"Mặc kệ trong lúc đó cô và Liên Hề có xảy ra hiểu lầm gì, cũng không quan cô có thù hận gì với bác Tô." Sắc mặt Ninh Dịch Thần trở nên lạnh, "Nhưng tôi không cho phép người khác làm tổn thương Liên Hề và người nhà của cô ấy. Cho nên, nếu cô ý mình có thiếu gia Hách làm chỗ dựa, gây tổn thương đến Liên Hề, thì tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô! Còn nữa, nhớ nhắc nhở thiếu gia Hách một câu, nếu anh ta gây bất lợi cho nhà họ Tô, thì anh ta chính là tình địch của nhà họ Ninh!"

Tô Chi Hề há hốc mồm, định giải thích mình không phải là người như vậy, nhưng sau đó lời nói của cô lại trở thành: "Ninh Dịch Thần, anh tin tưởng Tô Liên Hề đến vậy sao?"

"Tôi không những tin tưởng cô ấy mà tôi còn yêu cô ấy." Ninh Dịch Thần không chút do dự nói ra, "Lúc trước khi tôi trở thành một người sống thực vật, nằm rong rã ba năm trên giường bệnh, Liên Hề đã chăm sóc tôi suốt ba năm. Với tôi mà nói, cô ấy chính là người quan trọng nhất!"

Tô Chi Hề cảm giác cổ họng của mình tắc nghẹn.

Cô muốn nói, người chăm sóc anh ba năm, là em.

Nhưng Ninh Dịch Thần sẽ không tin cô. Bởi vì, khi anh tỉnh lại người đầu tiên anh nhìn thấy chính là Tô Liên Hề.

Ba năm qua, ngoại trừ đi học và đi làm thêm, thời gian còn lại cô đều đến bệnh viện, nhưng Ninh Dịch Thần không biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi Chúc Anh Hạnh Phúc

Tô Liên Hề chỉ trùng hợp gặp Ninh Dịch Thần khi anh ta tỉnh lại, trong phút chốc đã lấy được sự tin tưởng của anh ta.

Hơn nữa, anh ta còn yêu Tô Liên Hề ngay.

Tô Chi Hề cong khóe môi, tươi cười xinh đẹp: "Đúng vậy, ba năm trước, anh quên mình cố gắng nhào về phía trước để che chở cho cô bé suýt nữa thì bị xe đụng, vì thế chính anh lại là người bị xe đụng, hôn mê bất tỉnh, từ đó trở thành người sống thực vật. Trên người của anh không có điện thoại cũng không có giấy tờ tùy thân, người ngoài không ai liên lạc được với gia đình của anh. May mà có Tô Liên Hề, em ấy đưa anh đến bệnh viện, nghĩ cách trả tiền viện phí cho anh, còn tự mình chăm sóc anh, cho nên anh mới có thể tỉnh lại được."

Ninh Dịch Thần nhũn mày, giọng nói của Tô Chi Hề có hơi quái dị, giống như đang xúc động.

"Cho nên, chuyện của Liên Hề chính là chuyện của tôi." Anh ta nhấn mạnh, "Tôi không cho phép cô làm tổn thương cô ấy!"

Tô Chi Hề thì thảo nói: "Tôi sẽ không làm tổn thương em ấy. Anh đã yêu em ấy, như vậy, tôi chúc anh hạnh phúc."

Ninh Dịch Thần hơi sững sờ, không nghĩ rằng Tô Chi Hề sẽ nói những câu như vậy.

Sau khi tỉnh lại không lâu, anh ta đã ở cùng Tô Liên Hề, nhưng cũng không tiếp xúc quá nhiều với người chị cùng cha khác mẹ của Tô Liên Hề, chỉ có điều từ những chuyện Tô Liên Hề muốn nói lại thôi, trong vô thức

anh ta cảm thấy Tô Chi Hề không phải là một cô gái tốt.

Cho nên, nghe được tin cô sẽ trả thù Tô Liên Hề, Ninh Dịch Thần không do dự chạy ngay đến kí túc xá đợi cô, vì muốn cảnh cáo cô.

Tô Liên Hề từng nói Tô Chi Hề chưa bao trồn học, cho nên sau khi lấy được thời khóa biểu của Tô Chi Hề, đoán rằng xế chiều ngày hôm nay rất có thể cô sẽ quay về kí túc xá, anh ta đứng chờ sẵn ở đây. Trên thực tế suy đoán của anh ta không sai, đứng chờ chưa lâu đã thấy cô xuất hiện.

Nhưng là kết quả này lại nằm ngoài ý muốn.

Tô Chi Hề nhìn vào ánh mắt của anh ta, có vẻ ánh mắt cô rất phong phú, khiến cho anh ta nghi ngờ bản thân đã bỏ qua chuyện gì. Anh ta là người nhà họ Ninh, xuất thân từ một gia đình chính, gặp nhiều người phụ nữ có ý đồ với mình, nhưng ánh mắt của Tô Chi Hề lại khiến cho anh ta bị mê hoặc.

Cho nên anh ta luôn lạnh lùng để chống đỡ lại.

Nhưng nếu cô không có ý định làm tổn thương đến Liên Hề, dĩ nhiên anh ta cũng sẽ không làm khó cô.

"Rất tốt." Ninh Dịch Thần cười nhạt, "Chờ tôi và Liên Hề kết hôn, hoan nghênh cô tới tham gia."

Khóe miệng Tô Chi Hề co giật, gật đầu: "Nhất định tôi sẽ tham gia."

Sau đó Ninh Dịch Thần nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Tô Chi Hề kinh ngạc nhìn bóng lưng của anh ta, ba năm trước, cô cũng nhìn thấy bóng lưng cố gắng quên mình cứu người của Ninh Dịch Thần. Nhưng cho đến tận bây giờ, Ninh Dịch Thần không biết, cô bé ngày đó được anh ta cứu chính là Tô Liên Hề.

Sau khi Ninh Dịch Thần bị xe đụng, ngã trong vũng máu, Tô Liên Hề hoảng sợ, cho rằng anh ta đã chết, hoảng hốt chạy về nhà, e rằng cho đến bây giờ cô ta cũng không kể lại cho bất cứ kẻ nào. Nhưng trùng hợp Tô Chi Hề lại nhìn thấy tất cả sự việc.

Tô Chi Hề ở lại, cùng một vài người hảo tâm đưa Ninh Dịch Thần đến bệnh viện, vì anh ta gom góp trả trước một khoản tiền thuốc men. Nhưng Tô Chi Hề lại không tìm thấy một tờ giấy nào chứng minh thân phận của anh ta nên không liên lạc được người nhà của anh ta.

Lúc đó cô còn nghĩ, người tốt hần sẽ được báo đáp.

Cho nên việc chăm sóc Ninh Dịch Thần trở thành trách nhiệm của cô, coi như vì Tô Liên Hề mà tích chút đức. Cô cố gắng đi làm thêm để trả tiền thuốc men, nếu không làm gì thì đến bệnh viện chăm sóc anh ta.

Cô đã chăm sóc anh ta ba năm. Ba năm, cô không biết bản thân đã thích anh ta từ lúc nào. Trước kia cô còn không biết tên của anh ta, cho nên gọi anh ta là A Thành.

Lúc đó, Tô Quốc An thật sự cũng biết cô đang làm cái gì, nhưng bọn họ không ai chủ động hỗ trợ cô, thậm chí Tô Liên Hề còn toan tính xúi giục Tô Quốc An cắt xén chi phí sinh hoạt của cô. Thế nhưng khi Lâm Thực Nguyệt và Tô Liên Hề phát hiện, người nằm ở trên giường bệnh có thể là Ninh Dịch Thần - người nhà họ Ninh trong truyền thuyết thì bắt đầu thay đổi tâm tư, còn đuổi Tô Chi Hề ra khỏi bệnh viện.

Trùng hợp lúc đó Ninh Dịch Thần cũng tỉnh lại.

Cho nên người anh ta nhìn thấy đầu tiên chính là Tô Liên Hề.

Cho nên anh ta tin tưởng Tô Liên Hề, ba năm qua cứ nghĩ rằng chính Tô Liên Hề đã chăm sóc mình.

Cho nên bọn họ đi cùng nhau là hợp tình hợp lý.

Buồn cười nhất là, đến bây giờ Tô Liên Hề cũng không biết, Ninh Dịch Thần chính là ân nhân cứu mạng của cô ta, người mà trước kia cô ta vút lại trong vũng máu.

Về sau Tô Chi Hề đã từng cố gắng nói cho Ninh Dịch Thần biết chân tướng, nhưng mỗi khi cô định mở miệng nói một chữ, lại bị anh ta lạnh lùng cắt đứt.

Hôm đó, cuối cùng Tô Chi Hề cũng hết hy vọng.

Nhưng cô cũng không nghĩ rằng, cho tới bây giờ Tô Liên Hề vẫn không có ý định buông tha cho cô. Tô Liên Hề bỏ thuốc vào ly sữa của cô, mục đích là muốn hủy hoại cô, dứt khoát hủy hoại tất cả cơ hội của cô.

May mắn, người ngủ với cô đêm hôm đó là thiếu gia Hách, khiến cho mọi tính toán của Tô Liên Hề bằng không.

Trong vô thức Tô Chi Hề đưa tay vào trong túi, mò tới tuýp thuốc mỡ kia.

Cô không tìm được lòng, khoe môi cong lên, tâm tình đang suy sụp cũng dần khá lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bởi Vì Tôi Còn Chưa Thu Phục Cô Ấy

Tô Chi Hề trở lại kí túc xá, việc đầu tiên cô làm là lấy hết đồ trong túi ra. Xác nhận những đồ quan trọng đều nằm ở đây, sau đó mới yên tâm.

May mắn buổi sáng lúc cô rời khỏi nhà họ Tô, cô mang theo túi xách của mình, những giấy tờ quan trọng đều ở bên trong.

Cô lại lấy ví tiền ra, đếm đi đếm lại mấy đồng tiền lẻ, lập tức khuôn mặt trở nên u sầu.

Mặc dù nhà họ Tô không phải là gia đình quyền thế, nhưng cũng được coi là kẻ có tiền. Nhưng Tô Chi Hề chưa từng biểu hiện ra ngoài rằng cô là một tiểu thư con nhà giàu.

Ai bảo sau khi đi học về, còn bận bịu chăm sóc Ninh Dịch Thần, bình thường phí sinh hoạt còn dư, học bổng và tiền đi làm thêm kiếm được, toàn bộ đều góp vào trả tiền chữa trị cho Ninh Dịch Thần, cho nên cô không còn tiền tiết kiệm để gửi ngân hàng.

Hiện tại cô và Tô Quốc An đang cắt đứt quan hệ, Tô Quốc An cũng không thể cung cấp phí sinh hoạt cho cô nữa.

Còn một tháng nữa là phải đóng tiền học phí của năm tới, cô phải nhanh chóng đi kiếm tiền thôi.

Tô Chi Hề trầm thờ dài, xem ra, chỉ có thể quay về chỗ cũ làm thôi. Từ sau khi Ninh Dịch Thần tỉnh lại, cô cũng tạm dừng tất cả công việc, không nghĩ mình sẽ lâm vào khủng hoảng kinh tế nhanh như vậy.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho quản lý quán bar Tứ Quý.

*

Ban đêm, quán bar Tứ Quý.

Hách Kính Nghiêu đi vào bằng cửa đặc biệt, trực tiếp đi lên tầng ba.

Tầng này chỉ còn một ghế.

Anh đẩy cửa ra, men theo tiếng hò hét ồn ào, những mảnh vụn của pháo hoa bay trước mặt anh.

Ngay lập tức sắc mặt của Hách Kính Nghiêu trầm xuống, nếp mắt về phía Hoắc Diễn Huy đang nói chuyện hăng say.

"Thiếu gia Hách của chúng tôi mau đến đây!" Hoắc Diễn Huy khoa trương hét to, "Chúc mừng Thiếu gia Hách thoát kiếp độc thân! Mọi người vỗ tay!"

Hách Kính Nghiêu nhếch khóe môi, đi đến trước mặt Hoắc Diễn Huy, túm lấy vai Hoắc Diễn Huy, ném anh ta lên ghế sofa, đầu gối hơi co, tới gần uy hiếp bộ phận nào đó, mỉm cười nói: "Cậu vừa nói cái gì?"

"Đại gia, tôi sai rồi mà đại gia!" Hoắc Diễn Huy vội vàng cầu xin tha thứ, "Nhà của chúng tôi còn phải dựa vào cái này để nói dối tông đường! Cậu làm như vậy nhà họ Hoắc sẽ không còn có sau này nữa rồi."

Nghe anh ta nói như vậy, Hoắc Diễn Chiêu đang ngồi ở một bên xem kịch vui cũng liếc xéo anh ta một cái, trầm giọng nói: "Ồ, phải không?"

Hoắc Diễn Huy lập tức ý thức được lời mình nói có hơi sai, về mặt đau khổ nói: "Anh trai, chúng ta là anh em ruột, anh không giúp đỡ em trai mình thì thôi đi, còn chọc phá em."

Hoắc Diễn Chiêu nâng ly lên nhấp một ngụm cocktail, trên khuôn mặt anh tuấn không chút biểu cảm, môi mỏng nở ra hai chữ: "Đáng đời."

Hoắc Diễn Huy tức giận liếc mắt.

Vân Thâm Hàn bắt đầu đi lắc đầu: "Kính Nghiêu, thả cậu ta ra đi."

Lúc này Hách Kính Nghiêu mới buông anh ta ra, nhìn anh một cái với ý tứ sâu xa: "Lần này tôi nể mặt Thâm Hàn, nhưng mà lần tới..."

Hoắc Diễn Huy nằm trên ghế sofa giả chết.

Vân Thâm Hàn cười, nhìn Hách Kính Nghiêu: "Chúng tôi nghe Diễn Huy nói, bệnh của cậu đã khá hơn rồi à?"

Hách Kính Nghiêu nâng một cốc rượu lên, thần nhiên nói: "Không có, chỉ là trùng hợp có sự miễn dịch đối với cô gái đó."

Hoắc Diễn Chiêu nhủ thầm: "Cũng không tồi, ít nhất cậu còn có thể tiếp xúc với phụ nữ."

"Chắc chắn đi rất muốn cậu lấy cô ấy đúng không?" Vân Thâm Hàn hỏi.

"Mẹ của tôi còn chưa biết." Hách Kính Nghiêu hừ nhẹ một tiếng, "Cho dù tôi chưa bao giờ tiếp xúc với phụ nữ, cũng không đến mức vừa gặp mẹ tôi đã quý trọng ngay đâu."

"Hả? Chẳng lẽ vì cô gái đó lớn tuổi, hay quá xấu?" Hoắc Diễn Chiêu suy đoán.

"Không có không có, em làm chứng." Cuối cùng Hoắc Diễn Huy cũng không kiềm chế được, "Em thấy tận mắt, cô gái này tuổi còn trẻ, đoán chừng hai mươi tuổi, nhan sắc và dáng người cũng không thể chê được, tuyệt đối là cực phẩm!"

Nghe Hoắc Diễn Huy nói như vậy, hai người còn lại cũng hứng thú, Vân Thâm Hàn tiếc nuối nói: "Sao không đưa cô ấy đến đây gặp bọn tôi? Trước kia vì căn bệnh của cậu, mà mỗi lần chúng ta tụ họp chưa bao giờ dám mang bạn gái theo. Ngay cả Tuyết Phi cũng không thể tham gia."

"Không, tin tôi đi." Nhắc tới Vân Tuyết Phi, đột nhiên sắc mặt của Hoắc Diễn Chiêu dịu dàng hơn, "Cô ấy nói với tôi, đối với việc tụ họp của chúng ta, cô ấy không có chút hứng thú nào."

Vân Tuyết Phi là em gái của Vân Thâm Hàn, cũng là vợ sắp cưới của Hoắc Diễn Chiêu.

"Được rồi." Nhớ đến tính tình của em gái mình, Vân Thâm Hàn không thể không nói ra những lời này, anh ta lại nhìn về phía Hách Kính Nghiêu, "Cô ấy đang ở đâu? Tôi sẽ cho người đi đón cô ấy!"

"Em sẽ là người lái xe!" Hoắc Diễn Huy xung phong nhận việc.

"Không được." Hách Kính Nghiêu nhấp một ngụm rượu, từ chối không chút do dự.

Mọi người thấy rất bất mãn.

"Kính Nghiêu, tôi có thể hiểu được tâm tình của cậu." Hoắc Diễn Chiêu bày ra vẻ người từng trải, "Tôi cũng không muốn Tuyết Phi tham gia tụ họp, để cho người khác soi mói cô ấy. Nhưng chúng ta đã là anh em nhiều năm như vậy, mọi người cũng là vui mừng cho cậu. Nếu cậu không muốn cho chúng tôi gặp mặt, chúng tôi chỉ có thể bí mật nghĩ ra biện pháp thôi."

Hách Kính Nghiêu nhìn mọi người, đặt ly rượu xuống, mặt không biểu cảm nở ra một câu: "Bởi vì tôi còn chưa thu phục cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trong phòng im lặng một lúc.

Ba giây sau, Hoắc Diễn Huy là người không có kiên nhẫn nhất, nhin không được cười ha hả. Anh ta vừa cười vừa chỉ vào Hách Kính Nghiêu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cười tiếp được.

Khóe miệng Hoắc Diễn Chiêu hơi co giật, nhưng anh ta luôn tỏ ra bình tĩnh. Vân Thâm Hàn ho nhẹ một tiếng, giả bộ không nghe thấy gì.

"Trời ơi! Kính Nghiêu, cậu quá đáng thương! Quá đáng thương!" Hoắc Diễn Huy chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, "Thật vất vả mới có thể tiếp cận được với một người phụ nữ, kết quả người ta không hề nhớ tới cậu. Quá đáng thương, quá đáng thương!"

Kế tiếp, Hoắc Diễn Huy lặp đi lặp lại ba chữ "Quá đáng thương", đã hoàn toàn quên lời uy hiếp lúc nãy của Hách Kính Nghiêu.

Hách Kính Nghiêu biết rõ, một khi anh nói ra sự thật kết quả sẽ là như vậy.

Mắt của anh dần tối lại, bắt đầu tự hỏi phải làm thế nào để giáo huấn tên Hoắc Diễn Huy không biết sợ chết là gì này, để cho anh ta cả đời khó quên.

"Khụ... Kính Nghiêu, tôi nghe Diễn Huy nói, tối hôm qua cậu đã ngủ với cô gái kia?" Vẻ mặt của Vân Thâm Hàn nghiêm túc, hỏi.

Hách Kính Nghiêu nhú mày không trả lời, vẻ mặt bình tĩnh và lạnh nhạt.

Nhưng đây cũng là bạn tốt của anh, từ sắc mặt của anh họ cũng có thể nhìn ra đáp án.

Hoắc Diễn Chiêu và Vân Thâm Hàn liếc nhau một cái.

"Kính Nghiêu." Hoắc Diễn Chiêu chau mày, giống như đang tự hỏi phải mở miệng như thế nào, "Lần đầu tiên của người đàn ông, khó tránh khỏi việc không được lâu dài, cậu cũng không nên quá khỗ sở."

"Đúng là như vậy." Vẻ mặt Vân Thâm Hàn tỏ ra đã hiểu, "Chúng tôi tin là cơ thể của cậu không có vấn đề gì."

"Đúng vậy!" Hoắc Diễn Huy cũng ném cười, "Dù sao, đây là lần đầu tiên sau 25 năm cậu sử dụng cái đó, cô gái đó không hài lòng cũng là chuyện bình thường! Sau này sẽ tốt hơn thôi. Ha ha ha ha ha!"

Nói xong câu đó anh ta không nhin được, cười như điên.

Nghe xong Hách Kính Nghiêu nhú mày, cuối cùng cũng kịp hiểu ra ba người bạn xấu xa đang nói cái gì rồi.

Khuôn mặt anh tối đen, hung hăng siết chặt cái ly, hồi lâu, anh đột nhiên nở nụ cười: "Thâm Hàn, lần trước cậu bàn với tôi về hạng mục làng du lịch, tôi chỉ sợ gần đây không thừa tiền để đầu tư."

Vân Thâm Hàn lập tức trợn mắt há hốc mồm.

"Anh Diễn Chiêu, không phải em không giúp anh, nhưng mà chuyện trước kia anh nói với em... Thuốc mới, về phương diện này, nếu đưa vào cũng có chút khó khăn." Hách Kính Nghiêu nói tiếp, biểu cảm vô cùng thành khẩn.

Khóe miệng Hoắc Diễn Chiêu co rút.

"Còn Diễn Huy." Hách Kính Nghiêu tiếp tục điểm danh.

Hoắc Diễn Huy sợ tới mức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, vẻ mặt đầy căm phẫn: "Con bé đó thật không có mắt! Lại dám từ chối thiếu gia nhà họ Hách của chúng ta!"

Vân Thâm Hàn suy nghĩ nói: "Nhất định là do cậu quá mạnh mẽ, người ta không chịu nổi, cho nên rút lui."

"Ừ, tôi cũng cảm thấy là như vậy." Mặt Hoắc Diễn Chiêu không biến sắc, "Thân phận của Kính Nghiêu cũng là trở ngại đối với người ta, chắc là cô gái kia tự thấy bản thân không xứng đáng với cậu."

Hách Kính Nghiêu bung ly rượu đưa đến bên môi, cười nhạt, sắc mặt còn hàm chứa sự kiên cố: "Không liên quan, chỉ là một người phụ nữ, không có gì là Hách Kính Nghiêu tôi không làm được."

Từ nhỏ anh đã có chỉ số thông minh hơn người, lại còn có tài làm ăn buôn bán trời cho, bọn họ đều ở trong một cái vòng luẩn quẩn, Hách Kính Nghiêu không hề nghi ngờ tài năng của từng người.

Sau khi lớn lên anh tiếp quản công việc làm ăn buôn bán của nhà họ Liễu, thuận thế đưa tập đoàn HI của nhà họ Hách phát triển lên quy mô lớn, cũng không khác một người thiên chi kiều tử(*) là bao.

(*) Đây là một thành ngữ. Ở thời hiện đại người ta giải thích rằng, ý chỉ vì nhân loại mà đóng góp một thành tựu xuất sắc, thay đổi nhận thức về các phong tục được lưu truyền, tư tưởng và tín ngưỡng của nhân loại, mở ra một thời đại mới

Nhưng mà anh có tật xấu là dù thế nào cũng không thể tiếp xúc với phụ nữ. Bất kỳ người phụ nữ nào muốn tới gần anh, trong vòng ba mét, anh sẽ cảm giác được sự ghê tởm và muốn ói, nghiêm trọng hơn là sẽ ngất đi ngay sau đó. Từ nhỏ Hách Kính Nghiêu đã làm vô số các loại kiểm tra, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân sinh bệnh.

Căn bệnh này, người ngoài ít ai biết đến, nhưng mấy người bạn họ và Hách Kính Nghiêu cùng nhau lớn lên, đương nhiên biết rất rõ mọi chuyện.

Hoắc Diễn Huy nói nghiêm túc: "Kính Nghiêu, nói thật, tôi cảm thấy may mắn khi cậu gặp căn bệnh như vậy, bằng không đứng cùng một chỗ với cậu, tôi còn có thể tán gái sao."

Tuy anh ta cũng là một soái ca, nhưng vẫn sợ đứng cạnh Hách Kính Nghiêu! Hách Kính Nghiêu không chỉ có diện mạo xuất sắc, quan trọng nhất là anh còn có khí chất tôn quý, có quyền thế và có ánh hào quang của tiền tài, đối với phụ nữ mà nói, đây là một loại thuốc kích thích.

Hách Kính Nghiêu liếc mắt nhìn anh ta: "Tôi không giống với cậu, tôi là người một lòng một dạ."

Hoắc Diễn Huy nhin không được liếc mắt: "Cậu thử trái ôm phải ấp một người cho tôi xem chút?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Là Một Người Phụ Nữ

Hách Kính Nghiêu mỉm cười, cổ tay hơi nghiêng, ly cocktail đổ lên quần Hoắc Diễn Huy, lập tức ở vị trí nào đó không được trong sáng bị ướt một mảng.

Hoắc Diễn Huy cảm giác đùi mình mát lạnh, nhảy dựng lên kêu gào: "Hách Kính Nghiêu, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!"

Nói xong, anh ta nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh để sửa sang lại.

Vân Thâm Hàn không biết phải làm sao đỡ lấy trán, anh ta nhìn Hoắc Diễn Chiêu: "Anh không can ngăn sao?"

"Cậu nói xem nên can ai?" Mặt Hoắc Diễn Chiêu không biểu cảm nhìn anh ta một cái, "Một người không thể đụng vào, một người quan cũng vô dụng."

Vân Thâm Hàn suy nghĩ, cũng thấy đúng. Hách Kính Nghiêu là người có tác phong người không đụng ta ta không phạm người, nhưng một khi chọc phải anh, chắc chắn sẽ có kết cục không mấy tốt đẹp.

Về phần Hoắc Diễn Huy, cái miệng ăn hại cũng không phải là ngày một ngày hai, mỗi lần đều bị Hách Kính Nghiêu sửa vô cùng thảm, đáng tiếc cho tới bây giờ anh ta vẫn không nhớ lâu được.

Lúc này, điện thoại Vân Thâm Hàn vang lên, anh ta bắt máy, "Alo" một tiếng, không biết đối phương nói gì đó, lập tức mặt anh ta lộ vẻ vui mừng.

"Được, bảo cô ấy đến đây ngay!"

Vân Thâm Hàn cúp điện thoại, nói với Hách Kính Nghiêu: "Người pha rượu mà tôi hoan nghênh nhất đã trở lại, cậu có hứng thú không?"

Hách Kính Nghiêu lười biếng liếc mắt nhìn anh ta.

"Là một người phụ nữ." Vân Thâm Hàn bổ sung, "Nhưng mà căn phòng này khá lớn, cô ấy đứng pha rượu ở phía bên kia...cũng không làm ảnh hưởng đến cậu."

Hách Kính Nghiêu suy nghĩ, gật đầu đồng ý: "Không sao, để cô ấy đến đây đi."

Nếu có cảm giác không đúng, anh tránh đi là được. Bình thường khi tụ họp, các anh em cực kì nhân nhượng anh, cho nên Hách Kính Nghiêu cũng không muốn bởi vì mình mà khiến bọn họ mất hứng.

Đột nhiên Hoắc Diễn Chiêu cười như không cười, nói: "Mỗi lần tôi ra ngoài đi chơi với Kính Nghiêu, Tuyết Phi thấy rất yên tâm. Ngay cả khi tôi đi ra ngoài với Thâm Hàn cô ấy cũng chưa yên tâm đến như vậy."

Vân Thâm Hàn nghĩ nói: "Tôi không thể cam đoan với em ấy rằng không có một người phụ nữ nào xuất hiện trong phạm vi ba mét. Đề mà so sánh, thật sự đi cùng Kính Nghiêu, em ấy sẽ cảm thấy yên tâm hơn."

Hách Kính Nghiêu tức giận nhìn bọn họ. Mấy người này một ngày không trêu ghẹo anh thì sẽ không cảm thấy thoải mái.

Anh chợt nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Tô Chi Hề, nhớ tới bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương của cô, những tiếng ngậm nga dịu dàng ngoan ngoãn.

Chỉ mới nghĩ như vậy, anh cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thì ra sau khi có quan hệ với một người phụ nữ, thật sự người đàn ông sẽ bắt đầu nhớ nhung.

Nhưng phải làm sao để cô cam tâm tình nguyện gả cho anh?

Hách Kính Nghiêu tin tưởng nếu anh cầu xin sự giúp đỡ từ những người bạn này, bọn họ nhất định sẽ quan tâm hỏi han rất nhiệt tình, nhưng muốn tìm ra một chủ ý đáng để tin tưởng thì không.

Đời này xem ra anh chỉ có thể dựa vào một người phụ nữ duy nhất, không thể để người khác phá hỏng được.

Hách Kính Nghiêu cảm ly thủy tinh, mãi mê suy nghĩ. Đột nhiên, mắt của anh liếc thấy một hình ảnh quen thuộc.

Bóng dáng của cô gái này, cô khoác áo jacket, bên trong mặc áo hở rốn cùng với chiếc váy làm bằng da ngắn, lộ ra cái eo thon gọn và bắp đùi trắng nõn, nhìn rất gợi cảm và quyến rũ.

Cô đi vào phòng, dưới sự chỉ dẫn của quản lý quán bar, cô đứng ở một phòng khác đằng sau quầy bar, cô bắt đầu bày ra các loại rượu và ly thủy tinh, động tác cực kỳ thông thạo.

Xem ra dưới ngọn đèn mờ ảo khuôn mặt xinh đẹp này lại càng hấp dẫn hơn, khiến cho người ta cảm thấy lạnh người.

Cô không nhìn xem trong phòng có bao nhiêu người, cứ tự nhiên bắt đầu pha rượu, cổ tay bay lượn, một ly cocktail trong suốt được tạo ra, động tác vừa trôi chảy vừa đẹp mắt.

Nhất thời trong lúc đó, cả phòng chỉ nghe thấy tiếng va chạm của ly thủy tinh và tiếng nước ào ào.

Hách Kính Nghiêu cầm ly cocktail trong tay nhưng không uống một ngụm nào, ánh mắt của anh luôn đặt ở trên người cô, lóe lên ý nghĩ nhất định phải có được.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mong Ngài Có Một Đêm Say Đắm

Hoắc Diễn Chiêu nhíu mày: "Thâm Hàn, đây là người pha rượu mà cậu nói?"

"Đúng vậy." Vân Thâm Hàn cười, "Nhìn thú vị đúng không?"

Hoắc Diễn Chiêu gật đầu, nhìn về phía Hách Kính Nghiêu: "Cậu có khỏe không?"

"Em rất khỏe." Giọng Hách Kính Nghiêu hơi khàn, nói xong, anh đã làm một chuyện khiến người khác khiếp sợ không thôi.

Anh thả chiếc ly lên trên bàn, đứng lên, đi đến chỗ người pha rượu.

Vân Thâm Hàn lại càng hoảng sợ: "Kính Nghiêu, cậu bị làm sao vậy?"

Anh ta đang muốn đứng lên giữ chặt Hách Kính Nghiêu, lại bị Hoắc Diễn Chiêu ngăn cản.

Biểu cảm của Hoắc Diễn Chiêu hơi kỳ dị: "Cậu ấy không sao."

"Hả?" Vân Thâm Hàn khó hiểu.

"Nhìn đi." Hoắc Diễn Chiêu lộ ra nụ cười có ý tứ sâu xa.

...

Dĩ nhiên Tô Chi Hề biết rõ mấy người đàn ông trước mặt đang nhìn mình, nhưng cô cũng không để trong lòng.

Trước kia, khoảng một năm rưỡi, cô đi làm ở quán bar Tứ Quý, nhìn thấy đủ loại ánh mắt, sớm đã thành thói quen. Không phải cũng chỉ bị người ta nhìn

bằng hai con mắt thôi sao.

Công việc này là do chị Vân Tuyết Phi giới thiệu, quán bar Tứ Quý là địa bàn của anh trai Vân Tuyết Phi, cô làm ở đây hơn một năm, chưa từng bị ai quấy rối, cho nên cô rất yên tâm.

Tô Chi Hề chuyên tâm pha chế rượu, kỹ thuật pha chế rượu của cô không tốt hơn những người khác là bao, nhưng động tác rất đẹp, tiết tấu mạnh mẽ, dù là ca khúc nào, cô cũng có thể phối hợp để pha chế ra một ly cocktail phù hợp với không khí.

Đối với công việc này, cô rất thành thạo.

Nhưng hôm nay, dường như có một ánh mắt nóng rực đang nhìn cô, khiến cô cảm thấy không được thoải mái.

Góc mắt của Tô Chi Hề nhìn thấy một người đàn ông có thân hình cao lớn đang đi về phía mình, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cô cũng không dám, cô tin rằng anh trai Vân Tuyết Phi sẽ bảo vệ cô, bất kể là ai cũng không dám làm loạn ở quán bar Tứ Quý.

Nhưng Tô Chi Hề không biết, hôm nay cô đụng phải một người đàn ông ngay cả Vân Thâm Hàn cũng làm không làm được gì.

Cảm giác được hơi thở của người đàn ông đang tới gần, Tô Chi Hề mỉm cười, đưa một ly cocktail Bloody Mary ra phía trước.

"Tiên sinh, Bloody Mary, mong ngài sẽ có một đêm say đắm."

Giọng nói của cô cũng không giống với bình thường, giọng nói trong trẻo như muốn trêu chọc người đối diện.

Ngón tay men theo ly thủy tinh, một bàn tay nóng rực phủ lên ly thủy tinh.

"Gặp lại em, tôi tin đêm nay nhất định sẽ là một đêm say đắm."

Giọng nói này, trầm thấp, mỉa mai, khàn khàn...Bỗng nhiên Tô Chi Hề ngẩng đầu, đối mặt với đôi đen kịt thâm thúy.

Đó là một đôi mắt mê hoặc lòng người còn hơn cả bầu trời đêm lấp lánh.

Tô Chi Hề cảm giác tim mình ngừng đập một giây.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, không thể duy trì bộ dáng lạnh lùng như ban đầu, tất cả đều biến thành xấu hổ và bối rối: "Hách... Thiếu gia Hách, tại sao anh lại ở chỗ này?"

Hách Kính Nghiêu cầm tay của cô, cúi đầu nhấp một ngụm Bloody Mary, màu rượu nhuộm lên môi anh khiến cho đôi môi đó cực kỳ mê người.

Tô Chi Hề cảm giác tay mình sắp không cầm được cái ly nữa rồi...

"Vấn đề này, tôi càng muốn hỏi em hơn." Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, lấy ly thủy tinh trong tay cô ra, đặt ở trên quầy bar, sau đó cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Hách Kính Nghiêu cảm thấy cái nắm tay này làm cho anh sung sướng, cũng dễ dàng cảm nhận được tâm tình của cô hơn.

Sắc mặt Tô Chi Hề dần đỏ lên, thấp giọng nói: "Tôi làm việc ở đây... Thiếu gia Hách, anh có thể giả bộ như không quen tôi được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Tôi Không Chấp Nhận

"Chỉ sợ tôi giả vờ không được." Hách Kính Nghiêu cười trầm thấp, hơi thở ấm áp lướt qua khuôn mặt cô, mang theo cảm giác mập mờ và tê dại, "Trên thế giới này, tôi chỉ có thể chạm vào một người phụ nữ duy nhất, đó chính là em."

Tô Chi Hề ngẩn ngơ.

Chỉ có thể chạm vào một người phụ nữ duy nhất là cô? Có ý gì?

Một giây sau, cả phòng đang yên tĩnh vang lên tiếng nói chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn của Hoắc Diễn Huy: "Mẹ kiếp! Chuyện gì xảy ra? Không phải cậu nói còn chưa thu phục được sao? Sao lại dẫn người ta đến đây?"

Nhưng mà rất nhanh tiếng nói của Hoắc Diễn Huy đã biến mất, bởi vì anh ta nhận được lời cảnh cáo "Câm miệng" của Hoắc Diễn Chiêu.

Hách Kính Nghiêu dùng ngón tay cái gãi nhẹ lên lòng bàn tay của cô, nhẹ nói: "Hay là chúng ta đổi chỗ khác?"

Tô Chi Hề cảm giác trong lòng bàn tay ngứa ngáy.

"Không được!" Cô đỏ mặt nói, "Tôi còn phải làm việc."

"Hả? Không sao, tôi có thể đợi em tan tầm." Hách Kính Nghiêu nghiêm túc nhìn cô.

Tô Chi Hề thử rút tay lại, nhưng thất bại.

"Thiếu gia Hách!" Cô có hơi nóng nảy, giọng nói mang theo sự cấp bách, "Kí túc xá tôi ở có người gác cổng, cho nên tôi phải rời khỏi đây trước mười giờ. Chỉ sợ không có thời gian..."

"Quán bar Tứ Quý cũng có phòng nghỉ, chúng ta có thể đến chỗ đó." Anh cười trầm thấp, giọng nói chứa đựng mười phần bóng gió.

Tô Chi Hề xấu hổ và giận dữ không thôi: "Thiếu gia Hách, chuyện tối ngày hôm qua chỉ là việc ngoài ý muốn, tôi không thể chấp nhận kiểu quan hệ này..."

Chẳng lẽ sau chuyện tối hôm qua, anh cho rằng cô là loại người có thể tùy tiện lên giường với đàn ông sao?

"Quan hệ thế nào?" Hách Kính Nghiêu tò mò hỏi.

Sắc mặt Tô Chi Hề đỏ hơn, suy nghĩ, ánh mắt úp mở nói: "Tôi... Tôi không chấp nhận *** cho nên, rất có thể ngài đã tìm nhầm đối tượng..."

[Trong bản raw là *** nên mình để nguyên, mình nghĩ chắc các bạn cũng hiểu:))]

Trong mắt Hách Kính Nghiêu toát lên sự vui vẻ và ranh mãnh, nhưng chỉ chột lóe lên, trong lúc bối rối Tô Chi Hề cũng không chú ý tới.

"Hả? Ý của tôi là, khách sạn có camera giám sát, tối hôm qua em bị hai người đàn ông đưa đến khách sạn, nhưng tôi nghĩ bọn họ đã đi nhầm phòng rồi." Hách Kính Nghiêu nhìn cô một cái với ý tứ sâu xa, "Tôi đoán em rất muốn nhìn rõ bộ dáng của hai người đó, cho nên muốn mời em cùng đi xem màn hình giám sát."

Lập tức mặt Tô Chi Hề nóng như lửa đốt, hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Ông trời ơi, tôi đang suy nghĩ cái gì vậy?

Càng cảm thấy thẹn hơn là, cô hiểu lầm còn chưa tính, lại còn nói ra cụm từ *** kia.

"Nhưng mà nếu em có suy nghĩ như vậy, tôi cũng không phản đối." Hách Kính Nghiêu nhếch khóe môi.

"Dĩ nhiên là không!" Tô Chi Hề nhanh chóng phủ nhận, "Có màn hình giám sát? Vậy thì tốt quá! Nhất định tôi sẽ không bỏ qua bọn họ!"

Cô vội vàng bày ra bộ mặt đầy căm phẫn, đáng tiếc gò má phồng hồng gò đã bán rẻ cô.

Sắc mặt Hách Kính Nghiêu không thay đổi, nhưng trong nội tâm lại rất ngứa.

Quả nhiên người phụ nữ này rất thú vị.

Kỳ thật, tuy anh không thể tiếp xúc với phụ nữ, nhưng qua nhiều năm như vậy, từ trong tin tức và trong miệng những người anh em, anh cũng thu thập được đầy đủ thông tin, đối với người khác giới cũng có chút hiểu biết.

Hoắc Diễn Huy thường xuyên ghé vào lỗ tai của anh dương dương tự đắc nói phụ nữ có bao nhiêu cái tốt, đáng tiếc anh không nhận thức được. Trước kia Hách Kính Nghiêu cho rằng không có vấn đề gì cả, nhưng hiện tại, bỗng nhiên anh sinh lòng tiếc nuối.

Nếu anh gặp cô sớm hơn một chút thì tốt rồi.

"Tôi sẽ cho người mang băng ghi hình tới đây ngay." Anh cười ra tiếng, "Chúng ta có thể sang bên cạnh xem."

Tô Chi Hề cảm giác mình sắp bị thiêu cháy rồi.

Vì cái gì... Những câu nói được phát ra từ trong miệng của anh đều không trong sạch vậy... Không không không, nhất định là do cô suy nghĩ quá nhiều.

Tô Chi Hề sám hối.

P.s: Chuẩn bị đến chương có hơi biến thái một chút rồi mọi người ơi. Ủng hộ em nhiệt tình nha mọi ng. Em vẫn cố gắng edit tốc độ đều đều đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đầu Độc

Ba người còn lại tự giác im lặng, nhập chế độ xem kịch vui, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt đầy ý tứ.

Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy bộ dáng chung đụng với phụ nữ của Hách Kính Nghiêu, quả thật rất mới lạ.

Nhất là giờ phút này. Rõ ràng Hách Kính Nghiêu đang đùa giỡn con gái nhà người ta.

Hơn nữa thủ đoạn còn rất cao siêu.

"Không nhìn ra thằng nhóc này còn có nhiều tài thiên bẩm đến thế." Hoắc Diễn Chiêu cho lời bình.

Hoắc Diễn Huy gật đầu: "Quen biết nhiều năm như vậy, cậu ấy đi theo em học được không ít kỹ xảo tán gái."

Nhưng sắc mặt Vân Thâm Hàn lại hơi khó coi, anh ta nhìn chăm chăm hai người, thoát nhìn sắc mặt có hơi u ám.

Anh ta có khuôn mặt tuấn tú hiền hậu, là người có tính tình tốt nhất trong số bọn họ, rất ít khi bày ra vẻ mặt như vậy.

Hoắc Diễn Chiêu nhìn về phía anh ta, định cùng anh ta bình luận vài câu, không ngờ lại nhìn thấy bộ dạng như thế của anh ta.

Hoắc Diễn Chiêu kinh ngạc mở to hai mắt.

Đột nhiên, Vân Thâm Hàn nâng ly lên, uống một hơi cạn sạch ly cocktail mới khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

"Bọn họ muốn rời đi." Anh ta nhẹ giọng.

Lúc này Hoắc Diễn Chiêu mới đưa mắt nhìn về phía hai người. Quả nhiên, Hách Kính Nghiêu cầm tay Tô Chi Hề, đi về phía cửa ra vào.

"Haiz, vội vàng như vậy." Hoắc Diễn Huy đang nhìn say sưa, thấy thế rất bất mãn.

Anh ta có thể lý giải vì sao Hách Kính Nghiêu vội vã như vậy, nhưng cũng đã dẫn người đến đây rồi, không giới thiệu với bọn họ một chút không phải rất quá đáng sao? Thậm chí mời đến cũng không nói cứ thế đưa người ta đi!

Thật quá đáng! Cái này gọi là trọng sắc khinh bạn!

Hoắc Diễn Huy mạo hiểm, mặc kệ sau này sẽ bị Hách Kính Nghiêu trả thù, đứng lên định ngăn bọn họ lại, lại bị anh trai ngăn chân, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Anh ta trợn mắt nhìn Hoắc Diễn Chiêu: "Ngăn cản làm gì? Chẳng lẽ anh không muốn biết rõ hơn về cô gái kia sao?"

"Không cần, chắc chắn Thâm Hàn biết, hơn nữa còn không xa lạ gì." Hoắc Diễn Chiêu để cái ly lên trên bàn, chăm chú nhìn Vân Thâm Hàn, "Đúng không?"

Hoắc Diễn Huy cảm giác không khí trở nên nhạy cảm, lập tức ngậm miệng lại.

Cuối cùng Vân Thâm Hàn cũng mở miệng: "Cô bé này là một người em cùng trường với Tuyết Phi, lúc trước cô ấy muốn kiếm việc làm, Tuyết Phi giới thiệu cô ấy đến chỗ này của tôi. Tuyết Phi nói, đó là một cô gái tốt, không cho tôi có ý nghĩ gì sai trái với cô ấy. Cho nên tôi không có bất kỳ hành động nào."

Tô Chi Hề khiến cho anh ta động lòng, nhưng cô không phải là người anh ta có thể tùy tiện trêu chọc, cho nên, anh ta chỉ âm thầm quan tâm cô, nhưng chưa bao giờ biểu đạt ra tâm tư của mình.

Hoắc Diễn Chiêu nhìn anh ta thật sâu: "Nhưng bây giờ, cô ấy đã là người phụ nữ của Kính Nghiêu."

Giọng nói của Vân Thâm Hàn hơi khàn: "Tôi biết rõ."

Nếu như trên thế giới này, Tô Chi Hề là người phụ nữ duy nhất có thể tiếp xúc được với Hách Kính Nghiêu, như vậy, đừng nói dù chỉ thăm thương cô, mà ngay cả khi Tô Chi Hề đã là người của anh ta, chưa chắc anh ta đã kiên trì tới cùng.

Ý của Hoắc Diễn Chiêu, anh ta càng hiểu rõ hơn, cho nên, anh ta sẽ đem cái tình cảm ấy vùi thật sâu dưới đáy lòng.

Chẳng qua...Cứ nghĩ rằng bản thân chỉ thích cô một chút, nhưng khi biết được anh ta không còn cơ hội có được cô nữa rồi, lại trở thành cảm giác cực kì chua xót và hối hận.

Vân Thâm Hàn nở nụ cười tự giễu.

Nửa giờ sau, Tô Chi Hề mới biết được cái gọi là "bên cạnh" là một quán rượu bên cạnh quán bar Tứ Quý!

Cô còn tưởng là căn phòng bên cạnh quầy rượu.

Tô Chi Hề có cảm giác bị lừa, rất muốn rút lui, nhưng nhìn về mặt đang mỉm cười như mây trời nước chảy của thiếu gia Hách, cô cảm thấy có khả năng là chính mình suy nghĩ nhiều rồi...

Bất kể là thế nào, điều quan trọng vẫn là xác nhận đối tượng qua màn hình giám sát, nhất định cô phải có được chứng cứ, vạch trần bộ mặt thật của Tô Liên Hề.

Nếu Ninh Dịch Thần biết Tô Liên Hề không đơn thuần giống như trong tưởng tượng của anh ta, có lẽ sẽ tin tưởng lời nói của cô cũng không chừng.

Nghĩ tới đây, cô dừng cảm đi theo thiếu gia Hách vào phòng tổng thống của khách sạn.

Sau đó đám vệ sĩ mới rời khỏi đây.

Hách Kính Nghiêu đi vào phòng khách, một bên cởi từng chiếc cúc áo ra một bên hỏi cô: "Muốn tắm rửa thay quần áo cho thoải mái trước không?"

Dưới ánh đèn âm áp, nụ cười của anh hiện ra lấp lánh như một viên ngọc, càng mê hoặc lòng người.

Trong nháy mắt Tô Chi Hề ngây người.

Không thể không nói, người đàn ông này, thật sự quá đẹp mắt... Mỗi một động tác của anh dù rất tự nhiên cũng tản ra hơi thở đàn ông mãnh liệt.

Xem ra phải có tài nghệ điêu luyện mới đúc ra được một khuôn mặt có sức công phá như thế này, dù chỉ liếc mắt nhìn thôi cũng làm cho người ta hít thở không thông.

Tô Chi Hề bình phục lại hô hấp, lúc này mới hoàn hồn, vội vàng lắc đầu.

Sau khi lắc đầu, bỗng nhiên cô kịp phản ứng, bọn họ chỉ vào đây xem màn hình giám sát, vì sao anh lại đề nghị tắm rửa thay quần áo cho thoải mái trước?

P.s: Word của mình có vấn đề, vẫn chưa khắc phục được nên mình đang hơi nản(hôm qua chỉ đăng được 1c thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Cảm Thấy Thẹn Với Dục Vọng Của Bản Thân

Hơn nữa... Hơn nữa... Vì sao người đàn ông này lại bắt đầu cởi áo??

Sau khi cảm nhận được, sắc mặt Tô Chi Hề đỏ như muốn rỉ máu.

"Thiếu gia Hách, anh...anh..." Cô lắp bắp mờ miệng, trơ mắt nhìn anh giải quyết xong cúc áo cuối cùng, có thể nhìn thấy được cơ bụng rắn chắc đang lấp ló bên trong chiếc áo.

"Há? Làm sao vậy?" Người đàn ông nhũ mày hỏi, trên mặt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Cái đó, màn hình giám sát ở chỗ nào?" Tô Chi Hề cúi đầu xuống hỏi, ánh mắt trốn tránh.

"Chờ." Hách Kính Nghiêu cúi đầu cười một tiếng, ném cái áo mới cởi xong xuống đất, xoay người đi về hướng phòng tắm.

Tô Chi Hề không cần thận nhìn thấy bóng lưng trần trụi của anh, trong lòng nóng lên, vội vàng nhắm mắt lại.

Cho đến khi nghe thấy tiếng nước vang lên trong phòng tắm, cô nhẽ nhỡm thờ ra một hơi, mờ mắt.

Kể tiếp nên làm cái gì bây giờ?

Có lẽ thiếu gia Hách là người thích sạch sẽ, cho nên có thói quen phải tắm rửa trước, cô không nên nghĩ quá nhiều... Đúng vậy, chính là như vậy.

Cho nên, chỉ cần cô yên tĩnh chờ anh đi ra là được.

Tô Chi Hề dè dặt đi vào phòng khách, chuẩn bị ngồi xuống ghế sofa, kết quả bị chiếc áo sơ mi khi nãy Hách Kính Nghiêu ném xuống đất thu hút ánh nhìn.

Chiếc áo này nằm kiêu ngạo ở dưới đất, cô muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được.

Tô Chi Hề nghĩ, mình cũng nên giúp anh nhặt chiếc áo này lên, coi như lời cảm ơn... Vì vậy mà xui quýt khiến thế nào, cô ngồi xỏm xuống, nhặt chiếc áo lên.

Lập tức, một mùi hương lạ lẫm mà quen thuộc xông vào xoang mũi của cô, mùi mồ hôi nhân nhật cùng với mùi hương của đàn ông, cũng không khó ngửi, ngược lại... Còn khiến cho người ta cảm thấy nghiện...

Đợi Tô Chi Hề kịp phản ứng thì tay cô đã đưa chiếc áo lên chớp mũi, lập tức sắc mặt cô nóng như lửa đốt.

Ông trời ơi! Cô đang làm cái gì? Sao cô có thể ngửi áo của một người đàn ông xa lạ.

Tô Chi Hề như bị đốt cháy bởi một vật gì đó, dứt khoát ném chiếc áo trở về chỗ cũ. Vội vàng chạy đến chỗ ghế sofa, ngồi nghiêm chỉnh, nhưng hơi thở hỗn hển và lông mi run nhẹ phoi bầy lương tâm tội lỗi của cô.

Cô đúng là người không có triển vọng, thật sự không có một tí triển vọng nào.

Tiếng nước ào ào bên tai không dứt, người đàn ông vẫn còn đang tắm... Tô Chi Hề chỉ thoáng suy nghĩ về cảnh tượng đó một chút, đã cảm thấy xấu hổ.

Cô cảm thấy hơi khó tin... Tồi hôm qua, người đàn ông dầy dụa triền miên với cô chính là Hách Kính Nghiêu.

Tô Chi Hề loáng thoáng nhớ lại cảm giác anh ở bên trong cơ thể cô... Còn có tiếng thở dốc trầm trọng rất khiêu gợi của anh, nụ hôn ấm áp kéo dài...

Trái tim cô đập thình thịch! Mặt Tô Chi Hề ửng đỏ, tai bắt đầu nóng lên, cảm thấy thẹn đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Cô đang suy nghĩ cái gì?

Quan trọng nhất là, ở chỗ sâu nhất trong cơ thể của cô như đang dâng lên một khát vọng lạ lẫm... Cô không kìm được nước mắt của mình, trong mắt hiện lên một tầng sương mù.

Xong rồi! Cô rơi xuống rồi!

Tô Chi Hề không hiểu, rõ ràng người cô yêu là Ninh Dịch Thần, không biết vì sao lại bị Hách Kính Nghiêu đầu độc...

Chẳng lẽ cô thật sự là loại người không biết xấu hổ là gì sao?

Lại nói tiếp, Hách Kính Nghiêu và Ninh Dịch Thần là hai kiểu người hoàn toàn trái ngược nhau. Ninh Dịch Thần có khuôn mặt tuấn mỹ, có phong thái ưu nhã của người trí thức, vừa nhìn đã biết có xuất thân tốt. Tuy Tô Chi Hề trộm thích anh ta, thậm chí thường xuyên giúp anh lau người, nhưng lần nào cũng đỏ mặt cúi đầu, trước giờ chưa sinh ra dục vọng đáng xấu hổ như vậy.

Còn Hách Kính Nghiêu, bên ngoài rất xuất sắc, có khí chất cao quý mạnh mẽ, lúc anh không cười, thậm chí còn tạo ra một loại khí chất lạnh lùng cao ngạo, theo lý mà nói, anh khiến cho người ta cảm thấy chỉ nên đứng nhìn từ xa chứ không nên lại gần, một kiểu người không thể khinh nhờn...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thì Ra Em Quan Tâm Tôi Đến Như Vậy

Nhưng mà, mỗi khi anh cười, Tô Chi Hề không nhận được nhớ ngay tới bốn chữ, mặt người dạ thú.

Bất cứ hành động nào của anh đều toát lên vẻ gợi cảm khó tả.

Tô Chi Hề ảo não ôm lấy gò má đỏ bừng.

Suy nghĩ hỗn loạn, cô vừa nghĩ được mùi hương...thuộc về Hách Kính Nghiêu, mùi hương tỏa ra từ cái áo sơ mi kia.

Tô Chi Hề rất muốn che cái mũi của mình lại.

Cô không thể để anh đầu độc cô thêm một lần nữa.

Hơn nữa, với xuất thân của thiếu gia Hách, khẳng định anh là một người được giáo dục tốt, đứng cời áo trước mặt người ngoài, còn tiện tay ném xuống đất... Một người đàn ông được bồi dưỡng văn hóa đạo đức sẽ làm chuyện này sao?

Trừ khi... Anh cố ý!

Ý thức được điều này, Tô Chi Hề càng cảm giác mình đã đưa ra một quyết định lỗ mắng.

Cô có cảm giác mình đang đi vào miệng cộp.

Hiện tại Thiếu gia Hách còn ở trong phòng tắm, nếu cô tự ý bỏ đi thì cũng không đúng, dù sao cũng nên chờ anh đi ra, chào anh một câu...Nhưng mà nếu chờ anh đi ra, cô còn có cơ hội rời đi sao?

Hơn nữa, cô còn chưa được nhìn thấy màn hình giám sát... Không lấy được chứng cứ, cô cũng không cam tâm.

Trong lòng Tô Chi Hề đang đấu tranh kịch liệt.

Đúng lúc này, tiếng nước chảy trong phòng tắm cũng dừng lại, xem ra, Hách Kính Nghiêu sẽ đi ra ngoài ngay bây giờ.

Đã như vậy, cô nên chờ anh đi ra... Tô Chi Hề hạ quyết tâm, hồi hộp chờ đợi.

Năm phút đồng hồ trôi qua, trong phòng tắm không có động tĩnh gì...

Mười phút...

Hai mươi phút...

Nửa giờ...

Mất thấy thời gian kí túc xá đóng cửa sắp đến rồi, cuối cùng Tô Chi Hề cũng không nhin được nữa.

Từ trên ghế sofa cô đứng lên, nhìn xung quanh phía bên ngoài phòng tắm.

Thiếu gia Hách vẫn chưa đi ra, anh đang làm cái gì?

Chẳng lẽ...Xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề rất bối rối, cô không còn biết xấu hổ là gì, đi đến cửa phòng tắm nhẹ nhàng gõ cửa, nhỏ giọng kêu: "Thiếu gia Hách?"

Bên trong không có bất kỳ tiếng động gì.

Tô Chi Hề càng thêm lo lắng, thử vận tay nắm cửa, vận một cái cửa đã mở ra.

Cô có hơi do dự, ngộ nhờ Hách Kính Nghiêu không sao, đột nhiên cô xông vào chẳng phải là quá vô lễ sao? Hơn nữa, có thể anh đang không mặc gì...

Tô Chi Hề đỏ mặt, cất giọng gọi anh lần nữa: "Thiếu gia Hách, anh không sao chứ?"

Đợi nửa phút, không có bất kỳ động tĩnh gì.

Cuối cùng Tô Chi Hề nhin không được, lỡ thiếu gia Hách phát bệnh đột ngột thì sao đây?

Cô cắn răng, đẩy cửa ra đi vào.

Trong phòng tắm còn lưu lại một lớp sương mù, nhìn đi nhìn lại, ở trong không có một bóng người! Chỉ có một cái bồn tắm chứa đầy nước với những gợn sóng khẽ động.

Chẳng lẽ anh té xỉu trong bồn tắm?

Sắc mặt Tô Chi Hề trắng nhợt. Vội chạy lại bên cạnh bồn tắm, cho tay xuống dưới nước, sốt ruột kêu: "Thiếu gia Hách!"

Rất nhanh, ngón tay của cô chạm phải một cơ thể trắng mịn cứng rắn, một giây sau, eo của cô bị một bàn tay mạnh mẽ bóp chặt.

Trời đất xoay chuyển, bọt nước văng khắp nơi.

Đợi Tô Chi Hề kịp phản ứng, cả người cô đã ướt đầm nằm sấp ở trong bồn tắm...

Chính xác mà nói, là nằm sấp ở trên người anh. Tay của cô, đặt ở trên ngực người đàn ông.

Từ trong nước Hách Kính Nghiêu nâng nửa người lên, lộ ra lồng ngực rắn chắc, anh khẽ lau những giọt nước trên mặt, nhẹ nhàng cười: "Em đang làm cái gì vậy?"

Sắc mặt Tô Chi Hề từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng chuyển sang xanh, rồi từ xanh lại chuyển về hồng...

"Tôi... Tôi... Tôi nghĩ anh đã xảy ra chuyện gì rồi." Cô run rẩy giải thích, "Lúc này tôi đứng ở bên ngoài gọi anh, nhưng không thấy anh trả lời..."

"Bởi vì tôi lặn xuống nước, nên không nghe thấy gì." Anh nhếch khóe môi, tròng mắt đen nhánh chứa đựng sự mập mờ, "Tô Chi Hề, thì ra em quan tâm tôi đến như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dạng Chân Ngồi Trên Người Anh

"Bởi vì tôi lặn xuống nước, nên không nghe thấy gì." Anh nhếch khóe môi, tròng mắt đen nhánh chứa đựng sự mập mờ, "Tô Chi Hề, thì ra em quan tâm tôi như vậy?"

"Không phải! Tôi... Tôi chỉ xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo nên quan tâm anh một chút thôi!" Ngực Tô Chi Hề bị đè nén, "Nếu anh không bị làm sao, tôi sẽ đi ra ngoài ngay, không làm lỡ việc tắm bồn của anh..."

Mắt Tô Chi Hề hơi tròn ngược, bởi vì cô không dám cúi đầu.

Nước trong cùng với những gợn sóng dưới mặt nước, nhất định cơ thể trần trụi của người đàn ông sẽ lộ ra. Khi đi đến bên cạnh bồn tắm cô đã ý thức được điều đó, chỉ có điều lúc đó cô lo lắng cho an nguy của anh, cho nên không để ý.

Nhưng bây giờ, xấu hổ và thẹn thùng đã bao phủ lấy cô.

Đặc biệt là tay của người đàn ông còn một mực nắm lấy eo của cô... Hôm nay cô mặc áo hở eo, nói cách khác, tay của anh không gặp bất kỳ trở ngại nào trực tiếp chạm vào da thịt của cô... Xúc cảm mập mờ từ nơi nào đó truyền đến toàn thân, khiến cô không dám cử động.

"Em ướt hết rồi..." Nói đến đây, giọng của anh hơi khàn, ánh mắt cũng rơi xuống ngực cô, "Vậy thì tắm cùng nhau đi."

Tô Chi Hề mặc một chiếc áo T-shirt, lúc này đã bị nước thấm ướt, dán chặt trên làn da, bộ ngực ngao ngễ lộ rõ. Cô lại đang nằm sấp, chỉ cần hơi cúi xuống, anh có thể nhìn ngắm tùy ý.

Cái cổ mịn màng và bộ ngực dính vài giọt nước, càng lúc càng mập mờ trên chốc người khác.

Quan trọng nhất là, cô gái này đang dạng chân ngồi lên người anh.

Bởi vì khăn trang và thẹn thùng mà bắp đùi của cô run rẩy, tiếp xúc với thân thể trần truồng của anh... Hách Kính Nghiêu rất muốn đè cô xuống, yêu thương cô thật nhiều.

"Không cần!" Sắc mặt Tô Chi Hề đỏ lên, "Cái kia, Thiếu gia Hách, trước tiên anh buông tôi ra được không..."

Tắm cùng nhau? Trừ khi giết cô đi.

Hơn nữa, bây giờ cô thật sự nghi ngờ anh đang cố ý.

Nếu như anh đang tắm bồn, vì sao bồn nước lại trong suốt như vậy, ngay cả chút bọt bóng cũng không có?

Cho dù anh vừa mới lặn xuống nước, nhưng khi cô gọi tên anh lần thứ hai, cho dù anh ở dưới nước, cũng không thể không nghe thấy được, coi thường cô không hiểu gì về vật lý sao?

Quan trọng nhất là, biết rõ cô đang chờ ở bên ngoài, anh còn ở trong đây ngâm nước cái gì...Rõ ràng là anh cố ý, cố ý làm cô lo lắng, sau đó dẫn dụ cô vào đây!

Tô Chi Hề nghĩ, trong đôi mắt long lanh đã chứa đựng sự lên án mạnh mẽ.

Hách Kính Nghiêu mỉm cười, tỏ ra vô tội nói: "Tôi có thể buông tay, nhưng em sẽ ngã úp mặt."

"Sẽ không!" Tô Chi Hề kiên định nói.

Hách Kính Nghiêu biết mình sẽ phải buông tay, nhưng đồng thời, ở dưới nước, bắp đùi của anh cũng tách ra.

Vì vậy, đang chuẩn bị đứng lên thì quả nhiên Tô Chi Hề ngã quỵ xuống, lúc này đây cô nằm đè lên người anh, hai cơ thể dính sát vào nhau, không có khe hở.

Tô Chi Hề trợn tròn mắt, sững sờ nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, giống như không thể tin được việc đang diễn ra trước mắt.

Yết hầu của Hách Kính Nghiêu chuyển động liên tục, đôi mắt đen kịt.

Nhìn biểu tình ngu ngơ của cô khiến cho dự vọng của anh càng được đốt lên.

Hách Kính Nghiêu khàn tiếng mở miệng: "Tôi đã nói em sẽ ngã úp mặt, thế nào, em tin chưa?"

Tô Chi Hề muốn khóc.

Cô thật khờ, thật sự, biết rõ người đàn ông này cố ý, tại sao cô còn cho rằng mình có thể ra khỏi bồn tắm... Tại sao cô không thể nghĩ rằng anh ta sẽ phá hỏng mọi chuyện? Tại sao?

Lúc này, một tay Hách Kính Nghiêu đặt ở trên eo của cô, tay còn lại đặt trên mông của cô... Bàn tay nóng rực như muốn đốt cháy hết những chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Con Sói Đói Bụng Đang Ăn Nấp

Lúc này, một tay Hách Kính Nghiêu đặt ở trên eo của cô, tay còn lại đặt trên mông của cô... Bàn tay nóng rực như muốn đốt cháy hết những chỗ đó.

Tô Chi Hề càng chống cự, đôi mắt của người đàn ông càng đen tối, trong mắt cô dần xuất hiện một tầng sương mù.

Là xấu hổ, là tức, cũng là giận!

"Thiếu gia Hách, rốt cục anh muốn làm cái gì?" Cô cắn răng nghiêng lợi mở miệng.

"Tắm bồn mà thôi." Anh vui vẻ lười biếng nói, "Tôi biết rõ, vì em lo cho tôi nên em mới xông vào, tôi không trách em."

Tô Chi Hề tức giận, ngực cũng nhói đau.

Anh không trách cô? Có phải cô nên vì chuyện này mà mang ơn anh không?

"Như vậy, bây giờ anh có thể buông tay ra chưa?" Từ trong kẽ răng cô nhả ra mấy chữ này.

"Tôi buông tay, em sẽ ngã úp mặt." Giọng nói của Hách Kính Nghiêu rất chân thành, biểu lộ sự vô tội, "Vừa rồi không phải đã như vậy sao?"

Tô Chi Hề muốn khóc.

Cô muốn nói, nếu không phải anh cố tình giờ trò thì tôi sẽ không ngã.

Nhưng mà người đàn ông vô liêm sỉ này sẽ thừa nhận sao? Sẽ thừa nhận sẽ thừa nhận sẽ thừa nhận sao?

"Lần này sẽ không bị ngã nữa. Tôi cam đoan!" Cô dữ dằn nói.

"Vậy được rồi." Hách Kính Nghiêu mỉm cười, cuối cùng cũng thu tay lại.

Tô Chi Hề lặng lẽ thở nhẹ ra, giấy dựa định bỏ ra khỏi bồn tắm, nhưng vừa động nhẹ, động tác của cô đã cứng đờ.

Trong nháy mắt, Tô Chi Hề nhanh chóng ý thức được điều gì đó. Lập tức, cả người cô giống như bị sét đánh! Cô mở to hai mắt, vẻ mặt thấp thòm lo âu, cơ thể cương cứng động cũng không dám động.

Rõ ràng người đàn ông này... rõ ràng anh...

Trong vô thức Tô Chi Hề nhìn anh, nhìn thấy người đàn ông lười biếng đang cố gắng che dấu nụ cười... Còn có đôi mắt thâm sâu đang ẩn chứa dự vọng rõ ràng.

Đột nhiên Tô Chi Hề cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Đáng sợ hơn là, cô nên làm gì bây giờ? Bây giờ cô không dám động đây, hết lần này tới lần khác, người đàn ông đang nằm phía dưới là một con sói đói bụng, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn cô sạch sẽ.

Nhưng cô bất động, không có nghĩa là người đàn ông sẽ không nhúc nhích. Anh chỉ cười khề một tiếng, cũng đã đủ để cô cảm nhận được vật nóng rực kia đang tồn tại...

Cũng may cô liều chết cắn môi, khắc chế sự xúc động.

Trong bầu không khí này, nhiệt độ dần tăng lên. Trong mắt Hách Kính Nghiêu là dự vọng nồng đậm... Cặp mắt đen tối giống như một tấm lưới, bất cứ lúc nào cũng có thể thu lưới nuốt trọn cô.

Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa.

Cô biết gò má của cô đã đỏ bừng, đến mức không còn nhìn ra hình dáng gì, nhưng Tô Chi Hề cố gắng lấy lại sự bình tĩnh. Ánh mắt cô kiên định nhìn về phía bên cạnh bồn tắm, giống như chỗ đó có thể cứu cô...

Rất nhanh Tô Chi Hề phát hiện ra một vấn đề.

Lúc này cả người cô đề lên người anh, khó tránh khỏi việc cơ thể của hai người tiếp xúc với nhau...

Cô muốn vươn chân ra, thì phải dùng đến tay, nhưng mà bồn tắm quá sâu, tay cô không với được tới đáy, chỉ có thể đặt trên lồng ngực của anh.

Nếu cô muốn thò nửa người ra trước, như vậy hai chân của cô cần phải dùng lực... Điều đó tương đương với việc cho người đàn ông này một cơ hội, tuyệt đối không được.

Vì phát hiện ra cô đang xấu hổ, khóe môi Hách Kính Nghiêu lại nhếch lên một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Dừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Em Châm Lửa

Vì phát hiện ra cô đang xấu hổ, khóe môi Hách Kính Nghiêu lại nhếch lên một lần nữa.

Tô Chi Hề chống lại nụ cười như thấu hiểu tất cả của anh, khóe không ra nước mắt.

Đúng là anh cố ý!

Cho nên cô càng chật vật, anh lại càng vui vẻ!

Nếu anh có lòng, cô hoàn toàn có thể trèo ra khỏi đây, nhảy ra một vị trí khác. Nhưng xem xét mọi chuyện đang diễn ra ở trước mắt, người đàn ông này không hề làm như vậy.

Anh chỉ ước có cơ hội để chiếm tiện nghi của cô!

Hồ hấp của Tô Chi Hề trở nên dồn dập... Hoàn toàn tức giận!

"Làm sao vậy?" Hết lần này tới lần khác người nào đó còn ra vẻ như không biết gì, vẻ mặt thành khẩn hỏi.

Giọng nói khàn khàn vạch trần việc anh đang cố hết sức để đè nén dự vọng.

Mặt Tô Chi Hề ửng đỏ, thử nhìn cái khuôn mặt yêu nghiệt đáng hận này xem!

Vì vậy, cô cũng bất chấp, dứt khoát dùng hai tay chống lên lồng ngực của anh, dùng sức bỏ chân ra bên ngoài bồn tắm, sau đó gian nan bò ra khỏi đây...

Cuối cùng người đàn ông cũng không tiếp tục làm chuyện xấu nữa, lúc cô thuận lợi leo ra khỏi bồn tắm, kích động đến mức suýt nữa khóc lên.

Tô Chi Hề mặc kệ toàn thân ướt nhẹp, khi cơ thể ổn định, vội vàng chạy ra ngoài, ai ngờ sau lưng lại truyền đến một tiếng vang lớn! Một giây sau, eo của cô bị một cánh tay nhốt chặt, lưng cũng được chống đỡ bởi một bộ ngực rắn chắc.

Lập tức hơi thở đàn ông mãnh liệt vây quanh cô. Nhiệt độ nóng hổi lan truyền từ nơi hai cơ thể tiếp xúc với nhau, Tô Chi Hề cảm giác cả người mình bị đốt cháy.

Và vật ngạo nghễ to lớn, cứng rắn của Hách Kính Nghiêu đang chống đỡ sau lưng cô...

Vừa nãy ở trong nước, có nước ẩm ngăn cách, cảm giác da thịt kề nhau không đến mức quá xấu hổ, nhưng mà bây giờ... Từng cơn tê dại khiến cô suýt đứng không vững.

"Hách Kính Nghiêu!" Tô Chi Hề hét lên giận dữ, ra sức đẩy cánh tay của anh ra, giống như điều này có thể chứng minh cô chưa từng xuất hiện cảm giác lạ thường gì.

Nhưng cánh tay của anh vẫn không nhúc nhích, ngược lại còn dùng cánh tay còn lại giữ chặt hai cổ tay của cô. Hách Kính Nghiêu cười ra tiếng, hơi thở của anh rơi vào trong tai của cô, khơi dậy cảm giác tê dại.

Tô Chi Hề cảm giác có một dòng điện chạy qua cơ thể mình... Tim của cô run lên, trong vô thức cô cắn chặt môi.

"Tô Chi Hề." Anh cắn nhẹ lên tai cô rồi nói, "Em châm lửa, em không muốn làm chút gì đó sao?"

"Liên quan gì tới tôi!" Cô căm tức nói, ánh mắt lấp lánh.

"Vậy phải làm gì bây giờ?" Hô hấp của anh càng lúc càng nặng nề hơn, "Hiện tại nó không nghe lời, nếu như không làm cho nó an tĩnh lại, làm sao tôi có thể dẫn em đi xem màn hình giám sát đây?"

Nói xong, anh còn đi chuyển về phía trước một cách nhẹ nhàng.

Chân Tô Chi Hề mềm nhũn, suýt chút nữa quỵ trên mặt đất!

Cô khóc không ra nước mắt...

Nếu không vì muốn xem màn hình giám sát, sao cô có thể rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Bỗng nhiên Tô Chi Hề cảm thấy mình thật là khờ, camera của quán rượu này không phải chỉ có một mình anh có thể xem, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi cùng anh đến đây?

Cũng vào thời điểm này, cho dù cô có thể thành công thoát khỏi nơi này, cũng không còn cơ hội quay về kí túc xá...

"Tự anh... Tự anh nghĩ ra biện pháp đi!" Tô Chi Hề xấu hổ và giận muốn chết, không quan tâm nói, "Không phải anh cũng có tay sao?"

"Hả?" Đồng tử của Hách Kính Nghiêu hơi mở rộng, sau đó, hô hấp cũng thay đổi, ngày càng dồn dập.

Tay? Đúng vậy, có thể dùng tay.

Quan trọng nhất là, bàn tay nhỏ bé của cô gái này, mềm mại như không xương...

Đáng tiếc Tô Chi Hề đưa lưng về phía anh, nếu không cô sẽ thấy ánh sáng rực rỡ được phát ra từ trong mắt Thiếu gia Hách...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chỉ Hề, Giúp Tôi

Tay? Đúng vậy, có thể dùng tay.

Quan trọng nhất là, bàn tay nhỏ bé của cô gái này, mềm mại như không xương...

Đáng tiếc Tô Chi Hề đưa lưng về phía anh, nếu không cô sẽ thấy ánh sáng rực rỡ được phát ra từ trong mắt Thiếu gia Hách...

"Đúng! Tay trái hoặc tay phải của anh, không phải là thứ duy nhất có thể dùng lúc này sao?" Tô Chi Hề cũng không biết mình đang nói bậy bạ cái gì...

Đại khái cô cảm thấy mình "bình nứt còn không sợ bể" rồi...

Sau đó, cô cảm giác cổ tay mình được buông lỏng ra.

Tô Chi Hề đang chuẩn bị thở nhẹ một hơi, đột nhiên, tay phải bị người đàn ông bắt được, đặt lên chỗ nào đó...

Khi ngón tay chạm vào vật nóng bỏng, Tô Chi Hề kịp phản ứng, giống như bị điện giật vội rút tay lại.

"Hách Kính Nghiêu, tên lưu manh này!" Cả khuôn mặt của Tô Chi Hề đỏ bừng. Nếu còn tiếp tục làm vậy nữa thì cô sẽ phát điên mất!

"Chi Hề, giúp tôi một chút..." Hách Kính Nghiêu khàn giọng nói, giọng nói chứa đựng sự kiềm chế và đau khổ.

Tô Chi Hề ngẩn ra, không biết vì sao lại buông lỏng không còn giây dựa như lúc đầu nữa...

Cô cắn răng mặc cả: "Này... Nếu tôi giúp anh, anh có thể đáp ứng điều kiện từ nay về sau mỗi khi nhìn thấy tôi thì coi như chúng ta không quen biết không?"

"A..." Anh cười nhẹ một tiếng, "Vì sao lại sợ tôi như vậy?"

Bởi vì anh quá vô sỉ, tôi không thể chống đỡ nổi!

Tô Chi Hề oán hận nghĩ.

"Anh nói xem anh có đồng ý điều kiện của tôi không?" Cô lớn tiếng hỏi.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu.

Cuối cùng anh nhếch khóe môi, nhả ra một chữ: "Được."

...

Ba mươi phút này đối với Tô Chi Hề mà nói chính là một sự tra tấn.

Sau khi kết thúc, thần sắc của người đàn ông gọi cảm cực kỳ! Tim Tô Chi Hề đập loạn, miệng đắng lưỡi khô, suýt nữa không tự chủ được sinh ra khát vọng gì đó...

Sau khi bình phục lại, Hách Kính Nghiêu nhìn thấy khuôn mặt ngây ngốc của cô gái trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương.

Anh hận không thể lập tức mang cô về nhà giấu đi, để cho trong lòng, trong mắt, trong cơ thể cô chỉ có một mình anh!

Tay anh vuốt vuốt tóc của cô, sắc mặt thoải mái và lưỡi biếng: "Muốn sao? Bất cứ lúc nào tôi cũng có thể thỏa mãn em."

"Không cần!" Tô Chi Hề như bị vật gì đó hâm nóng, khuôn mặt ửng hồng, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng tắm!

Trong lòng bàn tay dường như còn lưu lại xúc cảm chết người đó... May mắn trong phòng này không phải chỉ có một phòng rửa tay duy nhất, cô nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay khác, ra sức rửa tay... Nhưng màu đỏ hồng trên khuôn mặt vẫn chưa hề nhạt đi.

Tô Chi Hề đáng thương, cô chỉ vừa mới lớn, vẫn là một cô gái ngoan ngoãn, tuy tiếp thu được không ít kiến thức từ trong sách, nhưng cô tuyệt đối không ngờ được sẽ có một ngày cô dùng tay của mình giải quyết vấn đề đó thay cho người đàn ông...

Còn là một người đàn ông xa lạ, mới quen biết nhau được một ngày!

Tô Chi Hề đưa mặt lại gần vòi nước, dùng nước lạnh để hạ nhiệt độ.

Cuối cùng Hách Kính Nghiêu cũng tắm rửa thay quần áo xong, anh đi ra, anh đổi sang một bộ quần áo dùng để nghỉ ngơi, khí chất tao nhã mà tôn quý khó che giấu. Không nhìn ra được bộ dáng bị dục vọng chi phối ban nãy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Em Có Thể Tín Nhiệm Tôi

Anh đứng sau lưng Tô Chi Hề, nhìn thấy những cử chỉ ngây thơ của cô, kim lòng không được cười khề một tiếng.

Người phụ nữ này thật sự quá đáng yêu.

Rõ ràng vừa mới giải quyết xong, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng như kẻ ngốc của cô, trong lòng anh lại nóng lên.

Tô Chi Hề nghe thấy tiếng cười của anh, ngẩng đầu, từ trong gương nhìn thấy anh mặc quần áo chỉnh tề... Trong đầu lại xuất hiện cảnh tượng khi này, thật vất vả để gò má hạ nhiệt, bây giờ lại nóng hổi lên.

Muốn chết!

Cô ảo não tiếp tục tạt nước lạnh lên mặt.

Thật không dễ dàng, đợi cô tỉnh táo đi ra ngoài, tivi LCD (màn hình tinh thể lỏng) khổng lồ ở trong phòng khách đã được bật lên.

Hách Kính Nghiêu ngồi ở trên ghế sofa, hai chân bắt chéo, một tay tùy ý đặt ở trên ghế sofa... Tô Chi Hề có hơi ngẩn người, thật sự mà nói, ngay cả động tác chẳng hề đẹp mắt này cũng được anh biến thành rất đẹp mắt.

Thấy cuối cùng cô cũng có thể đi ra ngoài được, trong mắt Hách Kính Nghiêu hiện lên ý cười.

Anh hướng về phía cô, ngoắc ngón tay, giọng nói cực kỳ mê hoặc: "Lại đây."

Tô Chi Hề đang định đi qua, nghe giọng nói này của anh, trong lòng sợ hãi, bước chân thoáng dừng lại.

Hách Kính Nghiêu cảm lấy điều khiển từ xa ở trên bàn trà, ấn xuống một cái, lập tức trên TV bắt đầu phát tin từ màn hình giám sát.

Tô Chi Hề chẳng quan tâm cái gì nữa, chạy đến ngồi xuống bên cạnh anh, ngửa đầu nhìn màn ảnh, ánh mắt chuyên chú.

Đây là camera hành lang, tạm thời không có một bóng người, Tô Chi Hề chú ý thời gian nằm ở góc trên bên phải, lúc đó là 10 giờ 15 phút tối ngày hôm qua.

Khoảng chín giờ rưỡi cô bị hôn mê, hơn bốn mươi phút, cũng đủ để Tô Liên Hề đưa cô đến quán rượu. Có lẽ sẽ xuất hiện bóng người ngay bây giờ thôi. Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề không kiềm chế được siết chặt tay.

Đột nhiên, một cốc sữa nóng hổi xuất hiện trước mặt cô, theo bản năng Tô Chi Hề nhận lấy, nói một tiếng: "Cảm ơn."

Sau đó nâng cốc lên uống một ngụm.

Hách Kính Nghiêu bắt đầu cười khề: "Tô Chi Hề, em không sợ tôi bỏ thuốc vào cốc sữa sao?"

Cơ thể Tô Chi Hề cứng đờ! Sữa đang ngậm trong miệng nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không xong.

Hách Kính Nghiêu nhin không được nở nụ cười.

Anh ôm lấy cô: "Nhìn bộ dạng ngu ngốc của em, chẳng trách hôm qua bị người ta tính kế."

Tô Chi Hề cũng tự trách bản thân, sao cô lại không nhớ rõ! Tuy nhiên cô cảm thấy Hách Kính Nghiêu sẽ không hại mình, nhưng mà biết người biết mặt không biết lòng. Cô và Tô Liên Hề đã là chị em nhiều năm như vậy, kể cả tình cảm chị em không tốt, từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ sẽ tính toán với Tô Liên Hề.

Nhưng lòng người khó dò.

"Nhưng mà không sao, em có thể tin nhiệm tôi." Đột nhiên ánh mắt Hách Kính Nghiêu trở nên chuyên chú và sâu sắc, "Tôi mãi mãi không bao giờ làm tổn thương em."

Đây là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh, mặc kệ phải trả cái giá lớn như thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Hách Kính Nghiêu chợt phát hiện, anh không thể tưởng tượng nổi mình sẽ thế nào nếu không biết gì về tình hình của cô. Trong 25 năm qua, mặc dù anh chưa bao giờ tiếp xúc với người phụ nữ nào, đã sớm hình thành thói quen, nhưng bây giờ anh lại rơi vào trạng thái này, bất kể là như thế nào anh cũng không chịu nổi.

Mặc dù bọn họ mới quen biết nhau trong một ngày ngắn ngủi nhưng với Hách Kính Nghiêu mà nói, trong một ngày ngắn ngủi đó, Tô Chi Hề đã khiến anh cảm nhận được sự vui sướng và thỏa mãn chưa bao giờ có.

Không chỉ là mặt sinh lý, mà cả về mặt tâm lý

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cô Cần Có Chứng Cứ

Câu nói này lọt vào tai Tô Chi Hề, quả thật cô có hơi sững sờ.

Rõ ràng bọn họ chỉ mới quen biết nhau được một ngày, nhưng không hiểu vì sao những lời đó của anh lại khiến cô cảm thấy rất đáng tin.

Ánh mắt của cô như đang mỉm cười, thậm chí còn muốn khóc.

"Ừ..." Cô cúi đầu lên tiếng.

Ánh mắt Hách Kính Nghiêu mềm mại: "Yên tâm uống đi, cốc sữa này không bỏ bất kì cái gì vào."

Tô Chi Hề cười ngượng ngùng, sau đó nuốt hết sữa trong miệng.

Lúc này, tất cục trên màn hình giám sát cũng xuất hiện bóng người!

Tô Chi Hề kích động: "Đến rồi!"

Cô liếc mắt thấy người đứng ở giữa chính là cô, dù tóc dài che đi nửa khuôn mặt, nhưng quần áo và đôi giày chính là những thứ hôm qua cô đã dùng.

Mà hai người đang đỡ cô đi lên phía trước... Dĩ nhiên là hai người anh họ của Tô Liên Hề.

Quả nhiên là cô ta! Hơn nữa, cô khẳng định Lâm Thục Nguyệt cũng có liên quan đến chuyện này.

Tô Chi Hề kích động đứng lên, sắc mặt ửng hồng, chủ yếu là vì phần nộ.

Không bao lâu, bóng người bước qua khỏi khu vực giám sát, từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện không quá ba giây, nhưng mà khuôn mặt và ngũ quan của hai người hiện ra rành rành trong màn ảnh. Hoàn toàn có thể lấy làm chứng cứ!

Tay Tô Chi Hề nắm chặt thành nắm đấm.

"Thiếu gia Hách, xin hỏi đoạn băng ghi hình này có thể đưa cho tôi không?" Tô Chi Hề quay đầu hỏi anh, biểu lộ vẻ kích động và bức thiết.

Hách Kính Nghiêu nghiêm túc nhìn cô, chớp mắt một cái, đột nhiên anh lắc đầu: "Không được."

"Vì sao?" Tô Chi Hề không giờ được anh sẽ từ chối, bỗng thấy mắt mát không thôi.

"Tôi biết rõ em cần đoạn băng ghi hình này để làm cái gì. Nhưng mà mẹ kế và cô em gái của em chưa từng xuất hiện ở đây, hai người đó hoàn toàn có thể nói mình không biết chuyện, thậm chí còn có thể trả đũa, nói là em uống rượu say nên những người đàn ông đó mới có cơ hội để lợi dụng." Hách Kính Nghiêu tỉnh táo nói, "Bộ dáng của em, rất giống người đang say rượu, không phải sao?"

Tô Chi Hề sững sờ, không thể không thừa nhận anh nói rất đúng.

Đoạn băng ghi hình này cũng không thể chứng minh bất cứ chuyện gì, ngược lại còn cho mẹ con Lâm Thục Nguyệt thêm cơ hội để bôi nhọ cô.

Nghĩ tới đây, cô chán nản ngồi xuống.

Hơn nữa, khiến mẹ con Lâm Thục Nguyệt bị trừng phạt cũng không phải là mục đích của cô, cô hy vọng có thể dùng đoạn băng ghi hình này để vạch trần bộ mặt thật của Tô Liên Hề, để Ninh Dịch Thần tỉnh táo lại, để anh ta hiểu được rằng, Tô Liên Hề mà anh ta yêu không giống như trong tường tượng.

Cho nên cô cần chứng cứ.

Nhưng mà xem ra màn hình giám sát cũng không đủ sức thuyết phục như cô vẫn nghĩ. Tô Chi Hề thấy mình thất bại, nhưng nghĩ đến hai người anh họ của Tô Liên Hề, ít nhất cô cũng có thể xác định chuyện này là do mẹ con Tô Liên Hề làm.

Hách Kính Nghiêu không muốn nhìn thấy bộ dáng mất mát thương tâm của cô, cho nên anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, xoa ba cái.

"Đừng lo lắng, tôi sẽ giúp em." Anh cười nhẹ nhàng, "Không có chứng cứ cũng không sao, tôi sẽ khiến họ phải hối hận vì đã ức hiếp em."

Tô Chi Hề lắc đầu: "Không cần, Thiếu gia Hách, đây là chuyện của tôi, tôi không thể làm phiền đến anh."

Mắt Hách Kính Nghiêu tối sầm: "Cũng tốt, nếu cần sự giúp đỡ của tôi, em có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào."

Tô Chi Hề cảm kích gật đầu, song cũng khó xử nói: "Cái kia, thật xin lỗi vì đã quấy rầy anh...Đã không còn sớm, tôi phải trở về."

Trở về?

Ánh mắt Hách Kính Nghiêu chợt hiện lên ý cười.

Xem ra, cô không thể chờ đợi được nữa, muốn cùng anh phân rõ giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tôi Rất Muốn Ngủ Với Em

"Đã trễ như vậy, em đi về một mình sẽ gặp nguy hiểm." Hách Kính Nghiêu hơi nhíu mày, tỏ vẻ không đồng ý, "Mặt khác, em có thể về kí túc xá được sao?"

"Về được về được!" Tô Chi Hề gật đầu không ngừng: "Đi qua chỗ gác cổng là có thể vào được kí túc xá, chỉ có điều nếu quét thẻ sẽ bị lập biên bản, cùng lắm thì bị giảng viên mời lên uống trà thôi, không có gì! Sáng mai tôi còn phải lớp, cho nên tối nay tôi nhất định phải trở về!"

Nói đến hai chữ "nhất định", tay cô còn nắm chặt thành hình nắm đấm, ánh mắt lộ ra vẻ kiên định.

Hách Kính Nghiêu suy nghĩ một chút: "Như vậy..."

Tô Chi Hề vô cùng khẩn trương, nhìn anh với ánh mắt trông mong, giống như sợ anh sẽ phản đối.

Người đàn ông liếc nhìn về mặt của cô, khóe môi nhếch lên, trong lòng nóng như lửa.

Cô gái này hoàn toàn không biết mỗi khi cô nhìn anh bằng ánh mắt đó, anh rất muốn ăn sạch cô.

Nhưng mà đêm nay cô đã bị khiếp sợ nhiều rồi.

Dù sao cũng còn nhiều thời gian.

Nghĩ tới đây, Hách Kính Nghiêu lộ ra một nụ cười dịu dàng: "Đã như vậy, tôi sẽ bảo người đưa em về."

Quả thật Tô Chi Hề muốn khóc vì quá vui mừng, về mặt cảm kích nói: "Tôi sẽ không khách khí, cảm ơn anh!"

"Đừng bao giờ khách khí với tôi." Hách Kính Nghiêu nhìn cô, "Đi thôi, tôi dẫn em ra cửa."

...

Đi đến trước cửa, Tô Chi Hề đẩy cửa đi ra, nhìn thấy bác Lý đứng ở hành lang, nhẹ nhàng thờ ra.

Hách Kính Nghiêu nhìn thấy vẻ mặt như trút được gánh nặng của cô, ở sau lưng cô cười khẽ một tiếng: "Tô Chi Hề, hình như em không tín nhiệm tôi? Chẳng lẽ em nghĩ tôi sẽ lừa em sao?"

Gương mặt Tô Chi Hề cứng đờ.

Từng có kinh nghiệm ở trong phòng tắm, cô không thể không lo lắng việc Thiếu gia Hách muốn giờ trò lừa bịp mình. "Nhưng mà em lo lắng cũng không sai, tôi rất muốn ngủ với em." Hách Kính Nghiêu nói xong, có hơi nghiêng người, nhẹ nhàng thổi khí vào lỗ tai của cô, giọng nói trầm thấp chứa đựng sự bồn chồn vui vẻ, "Sớm muộn gì em cũng cam tâm tình nguyện thôi. Đừng gấp, không lâu nữa đâu."

"Tôi... Tôi...Gấp lại sau!" Tô Chi Hề hoảng sợ bỏ chạy, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Cô không hề nóng nảy, cô không sốt ruột chút nào!

...

Hách Kính Nghiêu nhìn Tô Chi Hề như con thỏ nhỏ biến mất trong hành lang, khóe môi tươi cười rất lâu vẫn biến mất.

Anh trở lại phòng khách, trên màn hình TV, cuộn băng ghi hình vẫn tiếp tục chiếu hình.

Nếu Tô Chi Hề lùi thời gian về mười phút trước sẽ phát hiện, kỳ thật Tô Liên Hề đã từng xuất hiện trong màn ảnh, cô ta có nói chuyện với hai người đàn ông.

Đây là chứng cứ trực tiếp nhất. Nếu như Tô Chi Hề có trong tay đoạn video này, hoàn toàn có thể vạch trần bộ mặt thật của Tô Liên Hề.

Hách Kính Nghiêu hiểu rất rõ mục đích Tô Chi Hề muốn đoạn video này, cho nên, làm sao anh có thể để cho cô được toại nguyện đây?

Ninh Dịch Thần. Người thừa kế hợp ý nhất của nhà họ Ninh.

Sáng nay bác Lý đã điều tra và gửi lại báo cáo cho anh. Nhìn thấy Tô Chi Hề đã từng ngu ngốc chăm sóc hân trong ba năm, Hách Kính Nghiêu vừa tức giận vừa đau lòng.

Anh cũng nhìn ra được cô có tình cảm với Ninh Dịch Thần.

Cho nên, Ninh Dịch Thần đã nhìn sai đối tượng rồi, đã từng phụ lòng cô, vậy thì cứ tiếp tục đi.

Anh sẽ cho bọn họ biết rõ chân tướng vào một ngày nào đó, nhưng, không phải bây giờ.

Không thể không nói, Hách Kính Nghiêu rất vui vì Ninh Dịch Thần đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng như vậy. Nếu không anh muốn cướp lấy cô, còn phải tốn rất nhiều công sức.

Anh mỉm cười, cầm điều khiển từ xa, tắt cuộn băng ghi hình.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dù Sao, Chị Cũng Không Phải Là Em

Một lần nữa, Tô Chi Hề lại ngồi trên xe bác Lý quay về trường học.

Cô lặng lẽ đi vào kí túc xá, rửa mặt qua loa rồi nằm bò lên trên giường.

Không biết vì sao, trong đầu luôn luôn xuất hiện câu nói "Sớm muộn gì em cũng cam tâm tình nguyện thôi." của Hách Kính Nghiêu.

Cô không thể không thừa nhận, đối với Hách Kính Nghiêu, cơ thể của cô đặc biệt nhạy cảm...

Giống như trong lúc đó, cô biến thành một đứa con gái dâm đãng, điều đó khiến cô vừa kinh hoàng vừa xấu hổ...

Nhưng mà, cuối cùng là vì cái gì?

Cho dù cô thâm thương Ninh Dịch Thần nhiều năm như vậy, cô cũng chưa từng nảy sinh cảm giác kích thích như vậy.

Tô Chi Hề ảo não dùng chăn che kín đầu.

...

Ngày hôm sau, Tô Chi Hề mang đôi mắt gấu mèo rời giường, đi lên trên lớp.

Thật vất vả mới đợi được đến lúc tiết học kết thúc, cô tranh thủ chạy đến căng tin, tính ăn một bữa cơm thật nhanh sau đó quay về kí túc xá ngủ.

Nhưng ở cửa ra vào của căng tin, cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp mặc váy, đi giày cao gót.

Cô gái này đưa lưng về phía cô, bóng dáng uyển chuyển, dáng người có lồi có lõm, tóc dài xoắn tảo biến buông ở trên vai, giống như một cảnh quan đẹp, hấp dẫn sự chú ý của mọi người rất nhanh.

Có một nam sinh viên vì mãi nhìn không chuyển mắt, còn đứng cả vào tường.

Nhưng bước chân của Tô Chi Hề bỗng dừng lại.

Dù chỉ nhìn bóng lưng, cũng đủ để cô nhận ra đó chính là Tô Liên Hề.

Tô Liên Hề chỉ nhỏ hơn Tô Chi Hề một tuổi, đang học đại học, chỉ có điều cô ta học trường học viện điện ảnh ngay bên cạnh trường cô. Cô ta tới đây

làm gì?

Vốn Tô Chi Hề không muốn dính dáng đến Tô Liên Hề, nhưng ngay lúc đó Tô Liên Hề lại xoay người, liếc mắt nhìn thấy cô.

"Chị." Cô ta cười tươi như hoa hướng, vẫy tay gọi cô.

Trước mặt bao người, Tô Chi Hề không thể trốn tránh, đành phải tỏ ra bình tĩnh đi qua, hạ giọng nói: "Em tới đây làm gì?"

"Em tới tìm chị." Giọng nói của Tô Liên Hề có chút tủi thân, "Cha nói, ông sẽ không ép chị lấy tổng giám đốc tập đoàn Kiến Phát nữa, ông nói chỉ cần chị về nhà, ông sẽ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì."

Tô Chi Hề âm thầm cười lạnh.

Tô Quốc An cho rằng cô bám lấy Hách Kính Nghiêu, đương nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

"Không cần, chị không quan tâm." Tô Chi Hề lạnh giọng nói, "Tô Liên Hề, em cũng đừng có đứng ở trước mặt người ta tỏ vô tội nữa. Chuyện em làm, tạm thời chị không có chứng cứ, cho nên chị coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng mà xin em đừng xuất hiện trước mặt chị nữa!"

"Chị à, thật sự chị đã hiểu lầm em rồi." Tô Liên Hề nói sâu xa, "Nếu không có em, chị cũng không thể trèo lên giường Thiếu gia Hách được, không phải sao?"

Tô Chi Hề không dám tin mở to hai mắt, tức giận đến nỗi cả người run rẩy: "Tô Liên Hề, mày...Không biết xấu hổ!"

Cô ta không thừa nhận thì thôi, còn dám đổi đen thành trắng.

Trước kia cô chỉ cảm thấy Tô Liên Hề là người ham hư vinh, hơi kiêu căng, nhưng cho tới bây giờ cũng không thể ngờ tâm địa của cô ta lại xấu xa như vậy!

"Chị, em biết rõ chị đang còn trách em." Tô Liên Hề bắt đầu dĩ thử dài, "Chị cho rằng em cướp Dịch Thần của chị, nhưng mà Dịch Thần yêu em, không chỉ vì anh ấy nghĩ rằng em đã chăm sóc anh ấy ba năm."

Nói đến đây, Tô Liên Hề kiêu hãnh hất tóc, khẽ cười nói: "Nếu anh ấy mở to mắt ra nhìn thấy người chăm sóc anh ấy ba năm là chị, cũng chưa chắc sẽ yêu chị. Dù sao, chị cũng không phải là em."

Giọng nói của Tô Liên Hề rất dễ nghe.

Tô Chi Hề hơi nhếch môi, nắm chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Sự Thành Công Của Loại Người Hèn Hạ

Ba năm qua, cô bận đi làm thêm, bận chăm sóc Ninh Dịch Thần, nên không dư tiền mua quần áo đẹp, cũng không có thời gian nhìn lại cách ăn mặc của chính mình, ngày nào cũng mặc xám xịt mảy tro, so với Tô Liên Hề sáng chói lọi, khả năng Ninh Dịch Thần yêu Tô Liên Hề cũng lớn hơn.

Nhưng vậy thì đã làm sao.

Kể cả Ninh Dịch Thần không yêu cô, nhưng nếu Tô Liên Hề không cướp đi phần công lao to lớn đó của cô, Ninh Dịch Thần sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn Tô Liên Hề.

Cũng giống như cách anh ta đối xử với cô bây giờ.

Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề nở nụ cười nhạt: "Thật sao, đã như vậy, cho dù Ninh Dịch Thần biết rõ em không phải người chăm sóc anh ta ba năm, cũng sẽ đồng ý kết hôn với em, đúng không?"

Nghe vậy, sắc mặt Tô Liên Hề thay đổi.

Nhưng rất nhanh sau đó, cô ta vừa cười vừa nói: "Không sao, dù sao anh ấy cũng không biết. Cho dù bây giờ chị nói hết ra, anh ấy cũng không tin."

Tô Chi Hề âm thầm nắm chặt tay.

"Tô Liên Hề, cô thắng, dù sao cũng chỉ là sự thành công của loại người hèn hạ." Cô cười tự giễu, "Quay về nói với cha, tôi sẽ không trở về, từ nay về

sau, dù sống hay chết, cũng không liên quan gì đến ông ta!"

Nói xong, Tô Chi Hề xoay người rời đi.

"Chị." Tô Liên Hề lại mở miệng, "Chị có muốn biết sau khi mẹ chị được hoá táng, tro cốt để ở nơi nào không?"

Bước chân của Tô Chi Hề bỗng dừng lại, cô xoay người tức giận nói: "Tô Liên Hề, cô muốn gì?"

"Tôi biết chị luôn cố gắng tìm tro cốt của mẹ mình, trùng hợp tôi lại biết nó ở nơi nào. Cho nên, tôi muốn làm một giao dịch với chị." Tô Liên Hề tự tin cười, "Ở đây có nhiều người, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện, thế nào?"

Mặt Tô Chi Hề không cảm xúc nhìn cô ta rất lâu. Cuối cùng cô cũng lạnh nhạt nhả ra một chữ: "Được."

...

Tô Liên Hề chọn quán trà ngay gần đại học Viêm Châu.

Sau khi ngồi xuống, Tô Liên Hề chậm rãi nhìn menu: "Chị, em nghe nói mấy món này không tồi, hôm nay em chủ trì, mời chị ăn cơm trưa."

"Không cần!" Tô Chi Hề không có kiên nhẫn ngồi một chỗ cũng cô ta, "Tro cốt của mẹ tôi ở nơi nào?"

Trong trí nhớ của Tô Chi Hề, hình ảnh về mẹ rất mơ hồ, năm cô ba tuổi, mẹ cũng đã qua đời. Nhưng Tô Chi Hề vẫn như in vòng tay ấm áp và nụ cười dịu dàng của mẹ.

Trong lòng của cô, mẹ đồng nghĩa với sự ấm áp và an toàn.

Đáng tiếc, lúc trước cơ thể của mẹ cô không tốt, bà không nên mang thai, bà vì Tô Quốc An mới ép buộc bản thân phải mang thai, ai biết được trong thời gian bà mang thai, Tô Quốc An có quan hệ qua lại với Lâm Thực Nguyệt.

Nếu không sao Tô Liên Hề lại nhỏ hơn cô một tuổi.

Sau khi cô sinh ra không lâu, mẹ biết Tô Quốc An có quan hệ bên ngoài, ban đầu cơ thể bà đã không tốt, về sau càng ngày càng yếu dần đi, đến năm cô ba tuổi, cuối cùng cũng chết trên giường bệnh.

Tô Chi Hề còn nhớ rõ ngày đó cô đã khóc rất lâu. Khi ấy cô còn nhỏ cái gì cũng không hiểu, chỉ biết mẹ chết rồi sẽ không còn ai thương cô nữa.

Sau khi mẹ được hóa táng, người khác nói cho cô biết hũ tro cốt này là mẹ của cô, kể cả lúc ngủ cô cũng ôm hũ tro cốt, có chết cũng không chịu buông tay, một ngày cô tỉnh dậy không tìm thấy hũ tro cốt đâu. Cô khóc cầu xin Tô Quốc An, Tô Quốc An không có kiên nhẫn nói với cô rằng ông không biết. Nhưng Tô Chi Hề vẫn tin là tro cốt của mẹ cô bị người ta giấu đi rồi, cho nên cô vẫn luôn tìm kiếm.

Mặc kệ Tô Liên Hề có biết thật hay không, hay cô ta chỉ coi đây là cái cớ để giải vây, cô cũng phải thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Gặp Một Lần, Đánh Một Lần

"Chị đừng vội." Cô ta cười tủm tỉm, một tay nâng má, nói: "Em rất tò mò, không phải chị đã thành công bỏ lên giường thiếu gia Hách sao, vì sao vẫn không được trợ cấp gì vậy? Ở kí túc xá, ăn cơm ở căng tin...Haiz, có phải thiếu gia Hách nhìn chị thấy chướng mắt, cho nên mới bội tình bạc nghĩa với chị như vậy không? Ai da, thật đáng thương."

Tô Liên Hề lộ ra vẻ thương hại.

Sau khi cô ta nghe mẹ kể về chuyện ngày hôm đó, thật sự cô ta có chút lo lắng, dù sao cũng là nhà họ Hách, kể cả là Dịch Thần, tạm thời cũng không phải đối thủ của thiếu gia nhà họ Hách.

Nhưng mà sau khi nhìn thấy Tô Chi Hề trong trường học, tâm tư của Tô Liên Hề cũng ổn định lại.

Ngẫm lại, thiếu gia Hách có loại phụ nữ nào mà chưa từng thấy qua, làm sao có thể để Tô Liên Hề vào trong mắt. Cho dù hai người đã ngủ với nhau, đối với Thiếu gia Hách mà nói, đại khái chỉ là vật đưa tới cửa thì tôi nhận.

Tô Chi Hề hít sâu một hơi, đè nén lửa giận: "Tô Liên Hề, rốt cục tro cốt của mẹ tôi ở nơi nào?"

"Nói về mẹ chị...Bà ta cũng giống như chị thôi, đã định trước là người không có được trái tim của đàn ông." Tô Liên Hề vừa cười vừa nói, trên mặt là vẻ thương cảm và khinh miệt sâu sắc.

Tô Chi Hề cảm giác con giận bay thẳng lên đỉnh đầu.

Bị cô ta chọc tức, cả người cô run lên, đưa tay phải ra, định cho cô ta một cái tát.

Đáng tiếc tay của cô bị một bàn tay nóng rực chặn lại, Tô Liên Hề ngồi đối diện cũng thay đổi sắc mặt, cô ta tỏ vẻ hoảng sợ rất đáng thương.

"Dịch Thần, anh đã đến rồi!" Cô ta tỏ ra rất sợ hãi ôm lấy eo Ninh Dịch Thần.

Ninh Dịch Thần lạnh lùng nhìn Tô Chi Hề, hất tay của cô ra, sau đó vỗ lưng, trấn an Tô Liên Hề: "Không sao đâu, có anh ở đây."

Tô Chi Hề sững sờ nhìn Ninh Dịch Thần xuất hiện đột ngột, con mắt nóng lên.

Lúc trước cô không oán hận một lời, chăm sóc Ninh Dịch Thần ba năm, vì làm việc nghĩa thì không được chùn bước.

Đối với người xa lạ, Ninh Dịch Thần có thể xả thân cứu giúp, thế nên đối với người mà anh ta coi trọng, anh ta cũng sẽ làm như thế.

Cảm giác được bảo vệ trong lòng bàn tay, cô chưa từng được cảm nhận qua, cho nên không tự chủ được nảy sinh khát vọng, cho nên ngây ngốc chăm sóc Ninh Dịch Thần ba năm.

Nói như vậy, kỳ thật động cơ ban đầu của cô cũng không hề đơn giản, thế nhưng cái khát vọng này, cô chỉ có thể lặng lẽ để trong đáy lòng, cũng không định ép buộc Ninh Dịch Thần trả ơn, lúc đó cô còn nghĩ, chỉ cần anh ta tình lại là tốt rồi.

Cuối cùng anh ta cũng tỉnh lại, thế nhưng sự chú ý mà cô từng chờ mong, cũng từng vì anh ta mà nghĩ rằng làm việc nghĩa là không được chùn bước, lại rơi vào người Tô Liên Hề.

Hoặc bọn họ chính là trời sinh một đôi, nếu không tại sao trước kia Ninh Dịch Thần lại cứu Tô Liên Hề.

"Tô Chi Hề, Liên Hề là em gái của cô, cho dù cô có bất mãn với em ấy, cũng không nên động tay động chân." Ninh Dịch Thần đè nén sự tức giận nói với cô.

Tô Chi Hề kinh ngạc nhìn anh ta.

Sự tức giận và đau lòng vì Tô Liên Hề, ghi rõ ở trên mặt anh ta.

Tô Chi Hề đã xác định, Tô Liên Hề chỉ viện cớ đưa cô đến đây, chỉ sợ cô ta đã có hẹn với Ninh Dịch Thần, cho nên chỉ đợi đến lúc Ninh Dịch Thần xuất hiện, cố ý nói ra vài câu để kích động cô.

Bỗng nhiên cô cười ra tiếng, nhìn về phía Tô Liên Hề, nói rõ từng chữ: "Bởi vì cô ta đáng bị ăn đòn."

Tô Liên Hề vẫn tỏ ra sợ hãi dựa vào người Ninh Dịch Thần, nói: "Chị, rất xin lỗi..."

"Tô Liên Hề, cô nói tôi thế nào, tôi cũng không để ý, nhưng nếu cô dám sỉ nhục mẹ tôi, tôi thấy cô một lần, đánh một lần!" Tô Chi Hề hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Xin Lỗi

"Tô Liên Hề, cô nói tôi thế nào, tôi cũng không để ý, nhưng nếu cô dám sỉ nhục mẹ tôi, tôi thấy cô một lần, đánh một lần!" Tô Chi Hề hét lên.

"Em không dám!" Tô Liên Hề sợ hãi ngẩng đầu, tỏ vẻ oan ức nhìn Ninh Dịch Thần, "Dịch Thần, em không dám làm thế. Em biết chị luôn tìm kiếm tro cốt của mẹ mình, nên muốn giúp chị...Nhưng chị lại hiểu lầm em."

Ninh Dịch Thần ôm Tô Liên Hề, đau lòng dỗ dành cô ta, nói: "Anh tin em, đừng sợ."

Tô Chi Hề cảm thấy cảnh tượng này thật chướng mắt.

Kỳ thật cô hiểu rõ, Ninh Dịch Thần bị Tô Liên Hề che mắt. Đứng từ góc độ của anh ta mà nói, việc tin tưởng Tô Liên Hề là cách mà một người bạn trai nên làm.

Nhưng Tô Chi Hề vẫn cảm thấy rất khó chịu. Nỗ lực ba năm, chờ đợi ba năm, trong ba năm dần nảy sinh tình cảm, làm sao có thể nói không quan tâm là không quan tâm ngay được.

"Tô Chi Hề, nếu Liên Hề nói gì khiến cô hiểu lầm, tôi thay em ấy nhận lỗi với cô." Ninh Dịch Thần lạnh lùng nhìn cô.

"Không cần." Tô Chi Hề nhìn sang chỗ khác.

"Hiện tại, đến lượt cô xin lỗi em ấy." Ninh Dịch Thần tiến lại gần, nhìn cô.

Bỗng nhiên Tô Chi Hề ngẩng đầu, cắn răng nói: "Không bao giờ."

"Nếu cô không xin lỗi, tôi sẽ không để cô đi." Ninh Dịch Thần thản nhiên nói.

Tô Chi Hề tức giận đến nổi ngực phập phồng, cô nhìn thấy Ninh Dịch Thần, con mắt lóe sáng kinh người: "Tôi không bao giờ nói xin lỗi cô ta."

Ninh Dịch Thần chau mày.

Ánh mắt Tô Chi Hề quá cố chấp, trong sự cố chấp đó, hình như còn chứa đựng cả sự tủi thân.

Bỗng nhiên anh ra cảm thấy phiền muộn trong lòng, ánh mắt này.....hình như anh ta đã nhìn thấy rất nhiều lần.

Nhưng anh ta tin Tô Liên Hề sẽ không nói ra những lời quá đáng, cùng lắm chỉ không cẩn thận đụng chạm cô một chút, chẳng lẽ chỉ vì như vậy mà cô nhất quyết không tha sao?

Nghĩ tới đây, Ninh Dịch Thần lại càng ác cảm với cô hơn."Dịch Thần, thôi đi." Tô Liên Hề kéo tay áo của anh ta, nhỏ giọng nói, "Dù sao là em không đứng trước, em cho rằng chị sẽ tiếp nhận ý tốt của em..Tại em luôn tự cho là mình đúng."

Cô ta nói xong, còn nở một nụ cười yếu ớt, giống như đang nản lòng.

Tô Chi Hề thấy vậy, nhin không được muốn vỗ tay khen cô ta.

Không hổ là người học ngành diễn xuất, kỹ năng diễn xuất rất tuyệt. Ngay cả cô khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng cảm thấy người không biết điều chính là cô.

Chưa kể người chứng kiến cảnh này là Ninh Dịch Thần.

Nghe Tô Liên Hề nói như vậy, quả nhiên Ninh Dịch Thần rất giận dữ, anh ta nhìn Tô Chi Hề nói: "Xin lỗi đi!"

Tô Chi Hề xoay người rời đi.

Ninh Dịch Thần nhanh chóng bắt lấy tay của cô, lạnh giọng nói: "Xin lỗi Liên Hề mau."

Tô Chi Hề nhìn người đàn ông đang nắm cổ tay cô, sắc mặt giống như buồn cũng giống như vui.

Tay Ninh Dịch Thần vừa thon dài vừa sạch sẽ, đầu ngón tay rất mỏng, nhưng không nữ tính mà còn là một đôi bàn tay nhìn rất đẹp mắt.

Khi anh ta còn nằm trên giường bệnh, Tô Chi Hề đã từng giúp anh ta lau tay rất nhiều lần, cũng có vô số lần chạm vào tay anh ta.

Cô đã từng tưởng tượng, nếu Ninh Dịch Thần tỉnh lại, anh ta chủ động cầm tay cô, không biết sẽ có cảm giác gì.

Hiện tại, cuối cùng nó cũng thành hiện thực, nhưng lại ở trong tình cảnh như vậy.

Thấy cô kinh ngạc không nói gì, Ninh Dịch Thần càng cảm thấy bức bối, sắc mặt của cô khiến anh ta cảm giác được bản thân như đang phạm phải một sai lầm lớn.

"Tô Chi Hề, nói xin lỗi!" Anh ta mở miệng nhắc lại lần nữa, giọng nói nghiêm khắc hơn.

Lúc này, anh ta nhìn thấy Tô Chi Hề nở nụ cười rất tươi

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đìng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chúng Ta Lại Gặp Mặt

"Rất xin lỗi." Tô Chi Hề nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

Ninh Dịch Thần sững sờ, dường như không nghĩ tới cô sẽ chấp nhận chịu thua nhanh như vậy.

"Tôi đã xin lỗi rồi, anh có thể buông tay ra chưa?" Tô Chi Hề tươi cười nói.

Bây giờ Ninh Dịch Thần mới ý thức được mình vẫn đang nắm cổ tay cô.

Cổ tay của cô rất nhỏ...Không hiểu vì sao Ninh Dịch Thần lại lóe lên suy nghĩ này, sau đó anh ta buông tay.

Ngay lúc Ninh Dịch Thần buông tay cô ra, đột nhiên cô dùng hết sức lực của mình, nhanh như chớp trở tay tát Tô Liên Hề một cái.

Một tiếng "Bốp" chưa dứt, lập tức trên mặt Tô Liên Hề xuất hiện dấu tay rõ ràng.

Tô Liên Hề ôm lấy gò má nóng bỏng, không dám tin mở to hai mắt, ngay cả Ninh Dịch Thần cũng kinh sợ. Sau cái tát đó, Tô Chi Hề đã nhanh chóng lùi về sau vài bước, ngăn không cho Ninh Dịch Thần có cơ hội tiếp cận cô.

"Tôi đã nói xin lỗi thì phải tát cô ta một cái mới cảm thấy không thiệt thòi." Tô Chi Hề mỉm cười, xoay người nghênh ngang rời đi.

Tô Liên Hề tức giận run cầm cập, trong mắt chứa đựng sự thù hận, cô ta hận không thể xông lên báo thù cho chính mình. Nhưng Ninh Dịch Thần đang ở đây, cô ta đành buông xuống, vứt bỏ hết thù hận, vờ như sắp khóc nói: "Dịch Thần..."

Ninh Dịch Thần rất đau lòng, nhìn dấu tay trên mặt Tô Liên Hề, anh ta vừa tức giận vừa hối hận.

Trong giây phút đó, anh ta đang ngẩn ngơ, thế nên không kịp ngăn cản Tô Chi Hề.

"Liên Hề, anh đưa em đi bệnh viện. Món nợ này, sớm muộn gì anh cũng sẽ đòi lại cho em." Ninh Dịch Thần hung hãn nói.

Nghe được câu nói này trong lòng Tô Liên Hề dễ chịu hơn nhiều, cô ta nói: "Dịch Thần, nếu biết sẽ như thế này em sẽ không đi tìm chị ấy, em còn coi chị ấy như chị ruột của mình, nhưng mà trong lòng chị ấy, em lại là kẻ thù."

"Em quá đơn thuần rồi, lòng dạ Tô Chi Hề hẹp hòi, cô ta hận mẹ của em, sao có thể đối đãi với em như chị em thân thích được." Ninh Dịch Thần xót xa ôm cô ta vào trong lòng.

Nhưng trong đầu anh ta lại bắt gặp xuất hiện nụ cười rục rịch của Tô Chi Hề trước khi rời đi.

Giống như, cuối cùng cô cũng loại bỏ được cái gì.

Ninh Dịch Thần hơi hoảng hốt, cái cảm giác này lại xuất hiện một lần nữa, khiến anh ta thấy phiền muộn trong lòng.

Anh ta nắm tay Tô Liên Hề rời khỏi quán trà, cố gắng loại bỏ cảm giác kỳ quái đó.

...

Sau khi Tô Chi Hề rời khỏi quán trà, cô quay về trường học.

Tay phải vẫn đau rất, đây là lực tác dụng ngược, tuy tát Tô Liên Hề nhưng tay của cô lại sưng phồng lên, đau rất.

Nhưng mà cô cảm thấy tinh thần cực kỳ sảng khoái.

Cô đưa tay lên môi thổi phồng, đột nhiên góc mắt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tô Chi Hề dừng bước, nhìn thấy bác Lý mặc tây trang phẳng phiu, mỉm cười đi đến trước mặt cô: "Tiểu Thư Tô, chúng ta lại gặp mặt."

Tô Chi Hề vội vàng nhìn xung quanh, quả nhiên cách cây nhãn không xa, có một chiếc xe Bentley màu đen đang đậu ở đó.

Cô hơi tức giận, lạnh giọng nói: "Bác là ai?"

Bác Lý mỉm cười nói: "Tôi là ai không quan trọng, tiểu Thư Tô, mời lên xe."

Tô Chi Hề cắn răng xoay người, không để ý tới ông.

Hách Kính Nghiêu thật quá đáng. Hôm qua cô giúp anh giải quyết, không phải lúc đó anh đã đồng ý sau này coi như không quen biết cô rồi sao?

Nghĩ đến chuyện xảy ra trong phòng tắm tối hôm qua, bất giác gò má Tô Chi Hề nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tôi Vừa Gặp Em Đã Yêu em 31

"Tiểu thư Tô, xin đừng làm tôi khó xử." Bác Lý bắt đầu nói.

Tô Chi Hề hừ một tiếng: "Cháu không lên xe, bác có thể làm gì cháu?"

"Không làm gì cả." Bác Lý mỉm cười, "Tôi chỉ có thể nói cho hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm lớp tiểu thư Tô học, cô là người phụ nữ của thiếu gia nhà chúng tôi, mong bọn họ giúp đỡ."

Tô Chi Hề tức giận giậm chân một cái!

Sự uy hiếp này rất quá đáng, nhưng lại rất hữu hiệu. Gần đây Tô Chi Hề luôn an phận, cô không muốn thu hút ánh mắt khác thường của người khác, nhất là thầy! Cô còn muốn tốt nghiệp ra trường.

Vì vậy, cô chỉ có thể nuốt giận đi về hướng xe Bentley, nổi giận đùng đùng mở cửa xe, kết quả là nhìn thấy thiếu gia Hách đang ngồi ở trong xe, hai chân thon dài mở rộng, khuỷu tay chống ở cửa xe, vẻ mặt tự nhiên.

Tô Chi Hề lên xe, căm tức nhìn anh: "Thiếu gia Hách, anh đã đồng ý với tôi chuyện gì, anh quên rồi sao?"

"Hả? Tôi đồng ý với em chuyện gì?" Hách Kính Nghiêu nhếch khóe môi, đôi mắt đen lầy tầy ý đánh giá cô.

Lần đầu tiên Hách Kính Nghiêu cảm nhận được cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba năm, tối hôm qua sau khi cô rời đi không lâu, anh đã thấy hối hận.

Mà ngay cả sáng nay, anh cũng không thể chuyên tâm làm việc.

Trong đầu anh liên tục xuất hiện gương mặt mềm mại của cô, cùng với đôi mắt phủ một tầng sương mù mờ mờ bởi vì tức giận và ghen tuông.

Đương nhiên hình ảnh xuất hiện trong đầu anh nhiều nhất, chính là bộ dáng khi cô nằm dưới thân anh.

Trước mắt, gương mặt của cô đỏ ửng, bộ ngực bởi vì tức giận mà phập phồng lên xuống, mang theo sức sống bùng bùng.

Khiến cho người ta rất muốn...

Ngón tay Hách Kính Nghiêu giật giật, nhưng không thể không kiềm chế.

Tô Chi Hề không nghĩ anh sẽ phủ nhận mọi chuyện, tức giận tròn tròn mắt: "Tối hôm qua, ở trong phòng tắm, rõ ràng anh đã đồng ý với tôi."

"A?" Anh lộ ra vẻ mặt hoang mang, "Tại sao tôi phải làm như vậy?"

"Bởi vì..." Tô Chi Hề vừa nói ra hai chữ thì bị mắc kẹt.

"Bởi vì sao?" Ánh mắt Hách Kính Nghiêu thành khẩn, "Nếu tôi có thể nhớ lại, nhất định tôi sẽ không nuốt lời."

Gò má của Tô Chi Hề hoàn toàn ửng đỏ.

Người đàn ông này thật sự vô sỉ, quá vô sỉ!

Cô không tin anh quên hết mọi chuyện, anh cố ý ép cô nói ra chuyện xấu hổ muốn chết đó... Quá xấu xa!

Tô Chi Hề tức đến nổi thiếu chút nữa ngất đi.

Hách Kính Nghiêu cúi đầu cười một tiếng, anh lại gần cô, tròng mắt đen nhánh cực kỳ thâm thúy: "Chỉ cần em nói ra, tôi sẽ thực hiện lời hứa ngay."

Tô Chi Hề cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm nói: "Đúng là tôi đã giúp anh... Cái kia..."

"Cái nào?" Đáy mắt Hách Kính Nghiêu dần trở nên u ám.

"Giúp anh... Giải quyết!" Cuối cùng Tô Chi Hề vẫn không thể nói ra hai chữ kia, chỉ có thể nói hàm hồ như vậy.

"Giải quyết cái gì?" Hách Kính Nghiêu tiếp tục ép hỏi.

Tô Chi Hề sắp khóc.

Cô chỉ biết, anh sẽ không dễ dàng buông tha cô!

Cuối cùng, cô chỉ có thể lẩm bẩm, tiếng nói không lớn hơn tiếng muỗi kêu là bao, nói: "Giúp anh...an ủi cái đó, chính là như vậy..."

Hồ hấp của Hách Kính Nghiêu càng lúc càng nặng nề, giọng nói cũng trầm khàn hơn: "Chuyện đó...Em vừa nói như vậy, tôi đã nhớ ra ngay."

"Cho nên, mong anh từ nay về sau đừng tìm đến tôi nữa!" Tô Chi Hề nói xong, cả mặt đỏ bừng, cô lần mò đến tay nắm cửa.

Nhưng mà một giây sau, cánh tay cứng rắn của người đàn ông đuổi ra túm lấy cô, cúi người đè cô ngồi xuống ghế.

"Hách Kính Nghiêu! Anh nói lời không giữ lời!" Cô vừa tức giận vừa lo sợ.

"Nếu chúng ta là người xa lạ, vậy sao em lại biết tên của tôi?" Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, ý cười ở trên môi vừa sâu sắc vừa mê người, "Tiểu thư xinh đẹp, tôi vừa gặp em đã yêu rồi, xin hỏi tôi có may mắn được biết bí danh của em không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quân Địch Quá Xảo Quyệt

"Nếu chúng ta là người xa lạ, vậy sao em lại biết tên của tôi?" Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, ý cười ở trên môi vừa sâu sắc vừa mê người, "Tiểu thư xinh đẹp, tôi vừa gặp em đã yêu rồi, xin hỏi tôi có may mắn được biết bí danh của em không?"

Giọng nói của anh vẫn trầm thấp và mị hoặc như trước, nhất là khi anh cố dùng giọng nói thâm tình khẩn thiết.

Tô Chi Hề cảm giác cơ thể của mình, từ trái tim đến ngón tay, từ sợi tóc đến ngón chân, dần tê dại.

Cô sững sờ nhìn khuôn mặt anh tuấn gầy trong gang tấc, chỉ nghe được tiếng tim đập thình thịch cuồng loạn.

Hách Kính Nghiêu duỗi một tay ra, nhẹ nhàng phủ lên gương mặt của cô.

Lúc này Tô Chi Hề mới thoát khỏi cơn mê.

"Tôi... Tôi... Hách Kính Nghiêu, anh..." Cuối cùng cô cũng ý thức được, cô lại bị lừa một lần nữa.

"Đúng vậy, tôi là Hách Kính Nghiêu, nói cho tôi biết em tên là gì?" Người đàn ông cười nhẹ hỏi.

Về mặt Tô Chi Hề như cầu xin: "Tô Chi Hề..."

"Tô Chi Hề." Anh nghiêng ngẫm đọc tên của cô lên, "Như vậy, từ nay về sau, chúng ta coi như là có quen biết, đúng không?"

Tô Chi Hề mặt mũi nhẹ gật đầu.

Cô thật khờ, thật sự.

Vì sao hôm qua mình lại đưa ra yêu cầu "Từ nay về sau coi như không quen biết". Biện pháp giải quyết sự việc của thiếu gia Hách rất đơn giản, đã không biết, vậy thì nhận thức thoáng qua cũng tốt.

Sau đó, muốn đùa giỡn thì đùa giỡn, muốn quấy rầy thì quấy rầy.

Tô Chi Hề cảm thấy, từ ngày đụng phải người đàn ông này, bọn họ gần giống, gần thành, gần bằng Tường Lâm tẩu(*) rồi, làm việc bất chấp tất cả.

(*) Tường Lâm tẩu: Là một nhân vật trong truyện ngắn "Chúc phúc" của Lỗ Tấn

Thật sự quân địch quá xảo quyệt, cô chống đỡ không được... Cô khóc không ra nước mắt.

"Tôi không biết nhiều chỗ ở đây, muốn mời em đi ăn cơm trưa, em đề cử chỗ nào, Chi Hề?" Anh mỉm cười hỏi.

Nghe anh nói như vậy, Tô Chi Hề mới phát giác mình đang rất đói bụng.

Lúc đi đến căng tin, bị Tô Chi Hề lừa đến quán trà, kết quả cơm còn chưa được ăn, còn đụng phải thiếu gia Hách.

Dù sao cô cũng sớm ý thức được người đàn ông này rất vô sỉ và gian trá, cô biết mình từ chối không được, không bằng tự giác một chút.

"Gần đây có nhà hàng Hình Vị Hiên, có món thịt xào ăn rất ngon." Tô Chi Hề chảy nước miếng nói ra.

Hách Kính Nghiêu lập tức nhìn về phía ngoài xe: "Bác Lý, Hình Vị Hiên."

"Vâng, thiếu gia." Bác Lý cung kính lên tiếng.

Tô Chi Hề hơi bất an, kéo tay anh nói: "Cái kia, anh muốn đến đó sao? Có phiền quá không? Chỗ đó chỉ là một nhà hàng nhỏ... Bằng không anh chọn một chỗ đi, tôi cũng không bắt bẻ."

"Không sao, em đã muốn ăn, tôi nhất định sẽ thỏa mãn em." Hách Kính Nghiêu mỉm cười, cầm tay của cô.

Tô Chi Hề cảm giác trong nội tâm có chút ảm áp.

Đồng thời trong nội tâm cũng hoang mang, vì sao chỉ sau một đêm trời đất xui khiến, anh đã đối tốt với cô như vậy. Hơn nữa, ngày hôm qua anh nói anh muốn kết hôn với cô, hình như cũng không phải đang nói đùa.

Dùng thân phận và điều kiện của Hách Kính Nghiêu mà nói, thì sẽ không có bất kỳ người phụ nữ nào từ chối anh đâu nhỉ?

"Sao tay của em lại sưng lên thế này?" Đột nhiên sắc mặt của Hách Kính Nghiêu trầm xuống.

Tô Chi Hề đang mải mê suy nghĩ, cô hoàn hồn, nhìn thấy Hách Kính Nghiêu đang bắt lấy bàn tay sưng đỏ của mình, nhin không được đặc ý nói: "Đánh người đấy."

Hách Kính Nghiêu chột nhứt mày: "Là đứa em gái cùng cha khác mẹ kia sao?"

"Sao anh biết?" Tô Chi Hề kinh ngạc.

Hách Kính Nghiêu hơi nhíu mày, đại bộ phận phụ nữ trong thời điểm này đều ngốc và nhu nhược như vậy, ngoại trừ đứa em cùng cha khác mẹ kia ra, cô có đánh ai cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt đặc ý như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cách Trả Thù Tốt Nhất

"Mấy chuyện đánh đấm này, cần gì phải đích thân em ra tay." Hách Kính Nghiêu đau lòng nhìn bàn tay đỏ rực của cô, đột nhiên anh hơi cúi người, hôn một cái lên lòng bàn tay đang nóng hừng hực.

Tô Chi Hề cảm giác trong lòng bàn tay có hơi ẩm ướt, theo bản năng cô muốn rút tay về nhưng không thành công.

Cô thấy khuôn mặt thâm thúy của Hách Kính Nghiêu, bỗng dưng trong lòng khẽ xúc động, một dòng nước ảm áp lạ thường chảy trong lòng cô.

Sau đó, tim cô cũng đập loạn.

Cô vội vàng mở miệng nói: "Không việc gì, lát nữa sẽ tốt hơn thôi. Tô Liên Hề chỉ bị sưng mặt, tiếc là tôi không có móng tay, bằng không tôi sẽ nhân cơ hội đó cào nát mặt cô ta."

Hách Kính Nghiêu cười khẽ một tiếng: "Em biết cách trả thù tốt nhất là gì không?"

Tô Chi Hề sững sờ: "Là gì?"

"Khiến cho cô ta có được những thứ vốn không thuộc về cô ta, khiến cho lòng tham của cô ta bành trướng, rồi cướp đi tất cả." Hách Kính Nghiêu nói, ý tứ sâu sắc.

Tô Chi Hề tròn tròn mắt.

"Chúng ta đi ăn cơm trước." Hách Kính Nghiêu nhin không được vuốt tóc của cô.

...

Tô Chi Hề đứng ở cửa ra vào của Hinh Vị Hiên, nhìn thấy nhân viên nhà hàng bị hơn mười vệ sĩ vây quanh, sắc mặt hơi kỳ lạ.

Ngược lại, sắc mặt của Hách Kính Nghiêu vẫn như ngày thường, anh nắm tay cô đi vào, tùy tiện tìm một vị trí, ngồi xuống.

Tô Chi Hề cảm thấy hơi xấu hổ, vội vàng lấy giấy ăn ra lau bàn. Nhà hàng nhỏ như vậy, điều kiện vệ sinh cũng không được tốt, thiếu gia Hách sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, nhất định sẽ thấy không quen.

Sớm biết như vậy cô đã đề nghị đến một nhà hàng xa hoa hơn chút rồi.

Tô Chi Hề ảo não nghĩ.

Hách Kính Nghiêu nhìn động tác ân cần của cô, khóe môi cong lên, ung dung đánh giá cô.

Lúc Tô Chi Hề cúi người lau bàn, cổ áo cũng mở rộng ra, cảnh đẹp vừa mở ra đã được Hách Kính Nghiêu thu hết vào mắt.

Ánh mắt của anh dần trở nên u ám, hai tay đang buông lỏng bỗng động đậy lúc nào cũng không biết. Tô Chi Hề không phát giác gì.

Đội cô lau bàn xong, lúc ngồi xuống vừa vịn chống lại ánh mắt thâm thúy của thiếu gia Hách.

Trong lòng cô hơi giật mình.

"Làm sao vậy?" Cô dè dặt cân trọng hỏi.

Ánh mắt Hách Kính Nghiêu vẫn đặt trên ngực cô, giọng nói trầm khàn: "Không có gì."

Tô Chi Hề lần theo ánh mắt của anh, cúi đầu xem xét, thì phát hiện không biết từ lúc nào, cổ áo của cô bị kéo xuống một khoảng lớn, có thể nhìn thấy rãnh ngực hiện rõ.

Sắc mặt cô ửng hồng, vội vàng lấy tay siết chặt cổ áo.

Sau đó, Tô Chi Hề nhìn thấy vẻ mặt thiếu gia Hách lộ ra chút tiếc nuối.

Cô xấu hổ và giận dữ không thôi, lại không biết nên trách móc anh cái gì, sự hờn dỗi bộc phát, nhin không được cô mở miệng nói: "Thiếu gia Hách, việc đó, rốt cuộc anh muốn cái gì?"

Vì sao anh lại cố chấp như vậy? Cuối cùng anh muốn có được cái gì từ cô?

Về phần vừa thấy đã yêu... Nếu những lời này được nói ra từ miệng của một bạn nam đang học trong trường chưa rõ về chuyện đời thì cô tin, nhưng nếu lời nói này được phát ra từ miệng thiếu gia Hách, có đánh chết cô cũng không thể tin được.

"Hà?" Hách Kính Nghiêu hơi nhú mày, vẻ mặt hoang mang. "Chẳng lẽ biểu hiện của tôi còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Tô Chi Hề sửng sốt, trên mặt ngập tràn vẻ khó hiểu.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, khóe môi nhếch lên: "Đến đây ngồi cạnh tôi, tôi sẽ nói cho em biết."

Tô Chi Hề không nghĩ nhiều, định đứng lên chuẩn bị ngồi vào chỗ đối diện, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt mỉm cười của thiếu gia Hách, trong lòng của cô thấy kì lạ.

Cảm giác, cảm giác... Anh đang tìm cơ hội đùa giỡn mình, làm sao bây giờ?

Nếu như cô ngồi bên cạnh anh, càng dễ để anh muốn làm gì thì làm...

Tô Chi Hề lại cảm thấy rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Dĩ Nhiên Là... Muốn Em

Hách Kính Nghiêu thấy sắc mặt cô thay đổi, mỉm cười: "Làm sao vậy?"

"Không có gì..." Tô Chi Hề lúng túng cười, lại ngồi xuống. "Cái đó, nếu tôi ngồi ở bên kia cũng đâu có ảnh hưởng đến chuyện anh sẽ nói cho tôi biết."

Hách Kính Nghiêu không nói gì, chỉ nhìn cô thật sâu, sau đó cầm cốc lên, uống một ngụm nước.

Tô Chi Hề khóc không ra nước mắt.

Ý tứ của người đàn ông này rất rõ ràng, không đáp ứng yêu cầu của anh, anh sẽ không chịu nói.

Tô Chi Hề hít sâu một hơi, mang theo vẻ mặt coi thường cái chết, ngồi vào vị trí đối diện, sau đó trừng mắt với anh: "Hiện tại có thể nói chưa?"

Trong mắt Hách Kính Nghiêu hiện lên sự vui vẻ sâu đậm.

Bỗng nhiên anh nghiêng người, nghiêng đầu, một nụ hôn dịu dàng nhẹ như lông vũ đặt lên trên chiếc cổ non mịn của Tô Chi Hề.

Cả người Tô Chi Hề run lên, nơi bị anh hôn như đẩy lên một ngọn lửa, thiêu đốt cả chân tay.

Cô vội vàng dùng tay bảo vệ cổ của mình, hai mắt tròn tròn.

Trong lòng Hách Kính Nghiêu cực kỳ ngứa ngáy, giọng nói ngày càng khàn hơn, anh vươn cánh tay, kéo Tô Chi Hề lao vào trong ngực của mình, khẽ cười nói: "Dĩ nhiên là... Muốn em. Tôi cứ nghĩ là biểu hiện của tôi đã quá rõ ràng rồi, không đúng sao?"

Gò má Tô Chi Hề ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Vì sao?"

"Bởi vì... Em làm tôi nghiện." Anh nhẹ nhàng thổi một hơi vào lỗ tai cô, "Cho nên, tôi còn muốn ngủ với em lần thứ hai, lần thứ ba... Vô số lần."

Giọng nói của anh vừa trầm thấp vừa mập mờ, rõ ràng anh chỉ nói vài câu như vậy, nhưng Tô Chi Hề lại cảm giác như mình thật sự đang bị anh xâm phạm...

Gò má của cô càng nóng hơn.

"Tôi... Tôi vẫn không hiểu!" Cô cố gắng tỏ ra như không có việc gì để đối mặt với anh, nhưng mà ánh mắt mơ màng lại phơi bày tâm tình của cô. Sau một lúc lâu, anh không giải đáp thắc mắc của cô. Cô không thể để cho anh lừa gạt cô như trước nữa.

"Sau này em sẽ biết." Hách Kính Nghiêu cười một tiếng, dùng tay nâng cằm của cô lên: "Còn em thì sao, tối hôm qua sao em lại đến quán bar Tứ Quý?"

Tô Chi Hề mất tự nhiên di chuyển ánh mắt, ho nhẹ một tiếng: "Không có gì, cũng không có chuyện gì..."

"Thiếu tiền?" Hách Kính Nghiêu nói trúng tim đen.

Tô Chi Hề hơi xấu hổ: "Cũng không hẳn là vậy, không phải sắp tới thời hạn đóng học sao? Tôi còn thiếu một ít tiền, nên đến đó kiếm thêm chút ít."

Nói xong, cô khoa tay múa chân còn dùng ngón cái và ngón trỏ tạo ra một khoảng cách nhỏ, chứng minh thật sự chỉ thiếu một chút chút.

Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu: "Nếu như đóng đủ tiền học, có phải em sẽ không đến quán bar Tứ Quý nữa không?"

Tô Chi Hề nhẹ gật đầu. Tuy cô làm việc tại quán bar cũng không có gì nguy hiểm, nhưng chỉ vì đang lâm vào hoàn cảnh như vậy, tóm lại đây chưa phải là công việc mà cô yêu thích. Tuy nhiên, trong số tất cả các công việc bán thời gian của mình, chỉ có làm pha chế rượu ở quán bar là kiếm nhiều nhất, có đôi khi gặp được khách hào phóng, họ còn cho tiền boa, một đêm cô có thể gặp được khoảng năm người như vậy.

Nếu không phải như vậy, ba năm qua làm sao cô có thể gánh được số tiền chữa trị cho Ninh Dịch Thần.

"Được." Ánh mắt Hách Kính Nghiêu sâu sắc, "Đúng lúc tôi cũng không thích em ăn mặc như vậy, vừa nghĩ tới việc những thằng đàn ông khác có thể nhìn thấy cơ thể của em, tôi rất muốn móc mắt chúng ra để bắn bi."

Tô Chi Hề lại tròn tròn mắt một lần nữa.

Bộ dạng này của cô, thật sự rất đáng yêu. Hách Kính Nghiêu nhịn không được bật cười, lại vuốt tóc của cô: "Tốt lắm, chúng ta ăn cơm thôi."

Tô Chi Hề sững sờ nhẹ gật đầu.

Trong quá trình ăn cơm, cô vẫn luôn bất an lo sợ không yên, sợ thiếu gia Hách sẽ vung ra một tờ chi phiếu.

Nếu như vậy, cô sẽ từ chối, cô nên từ chối, nên từ chối...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Vận Khí Của Tôi Thật Tốt

Chẳng qua mãi cho đến khi bữa ăn kết thúc, thiếu gia Hách cũng không đề cập đến vấn đề này... mà chỉ nắm bắt cơ hội để cho cô ăn đậu hũ, Tô Chi Hề bận rộn đầu trí với anh, chỉ như vậy cũng đã thấy vất vả rồi, rất nhanh đã vớt chuyện kia lại phía sau.

Một bữa cơm khiến trái tim nhỏ của Tô Chi Hề muốn nhảy ra ngoài.

"Cái kia, thiếu gia Hách..." Tô Chi Hề nâng tay nhìn đồng hồ trên cổ tay, nghiêm túc nói, "Buổi chiều tôi phải lên lớp, tôi phải về trước, cảm ơn bữa trưa của anh."

"Vội vã như vậy sao." Hách Kính Nghiêu hơi nhíu mày.

Tô Chi Hề thành khẩn nói: "Đúng vậy, rất vội."

"Được rồi." Người đàn ông cười, "Tôi mời em ăn cơm, em có thể mời tôi uống một cốc nước không?"

Tô Chi Hề vừa nghe, đã vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là có thể! Anh muốn uống gì?"

Có cơ hội đáp trả ân huệ, Tô Chi Hề cầu còn không được.

"Nước khoáng là được rồi." Hách Kính Nghiêu mỉm cười.

"Được, bên cạnh nhà hàng có một cửa hàng tiện lợi, đợi chút tôi sẽ quay lại ngay." Tô Chi Hề vừa nói vừa lấy túi tiền ra, đi đến cửa hàng tiện lợi mua hai chai nước khoáng.

Dù sao cũng phải mời lại thiếu gia Hách, Tô Chi Hề chọn loại nước khoáng đắt tiền nhất trong cửa hàng tiện lợi - - hai lít một chai, sau đó ôm hai chai nước chạy về, đưa cho thiếu gia Hách một chai.

Hách Kính Nghiêu nhận lấy, sau đó mở nắp chai, anh làm như thờ ơ, mắt nhìn nắp chai, đột nhiên cười: "Tô Chi Hề, em trúng thưởng rồi."

"Há? Lại được thêm một chai nữa?" Tô Chi Hề đi tới xem, kết quả phát hiện trên nắp chai ghi "Giải nhất", lập tức há hốc mồm.

"Giải nhất đấy." Hách Kính Nghiêu cười khẽ một tiếng, đưa nắp chai cho bác Lý, "Cầm lấy đi đổi quà đi bác."

"Dạ." Bác Lý cười tiếp nhận.

Tô Chi Hề buồn bực, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nghe qua thương hiệu nước giải khát này có giải thưởng gì cả.

Không bao lâu, bác Lý quay trở lại, cười tủm tỉm nói: "Thiếu gia, giải nhất được thưởng 10.000 tệ, tôi đã báo tài khoản cho ông chủ, ông chủ nói tiền thưởng lập tức sẽ được chuyển vào tài khoản."

Bác Lý còn chưa dứt lời, Tô Chi Hề chợt nghe thấy điện thoại di động kêu đình một tiếng, cô lấy ra xem, con mắt càng mở càng lớn.

Là tin nhắn của ngân hàng, nói cho cô biết cô vừa nhận được 10.000 tệ...

Tô Chi Hề ngẩng đầu, sững sờ nhìn Hách Kính Nghiêu, người đàn ông cười vuốt tóc cô: "Nhìn thế thôi mà vận khí của em không tệ."

Tô Chi Hề như người mới tỉnh mộng: "Không được! Chai nước này là tôi mời anh uống, cho dù trúng thưởng cũng là của anh, sao tôi có thể nhận?"

Hách Kính Nghiêu chợt nhíu mày, cầm lấy chai nước khoáng còn chưa mở nắp đang nằm trong tay cô, mở nắp chai nhìn thoáng qua: "Chai này cũng trúng, số tiền thưởng này sẽ là của tôi."

Nói xong, thuận tay đưa nắp bình cho bác Lý, anh nhìn Tô Chi Hề cười, vẻ mặt vô tội: "Hôm nay vận khí của em rất tốt."

Tô Chi Hề tròn mắt há hốc mồm.

Đến nước này, nếu cô không rõ đây là trò quỷ của thiếu gia Hách, thì chỉ số thông minh của cô cực kỳ có vấn đề.

Khó trách bỗng dưng anh lại muốn cô mời anh uống nước...

Có lẽ Hách Kính Nghiêu biết rõ, nếu anh trực tiếp đưa tiền cho cô, nhất định cô sẽ từ chối, cho nên mới dùng biện pháp này. Trực tiếp ngăn cản khả năng từ chối của cô.

Tô Chi Hề nắm di động trong tay, đôi mắt dần ướt át.

Nếu cô từ chối nữa, chẳng phải sẽ phụ lòng của người đàn ông này, làm anh tổn sức... Hơn nữa chỉ 10.000 tệ, nếu cô tiếp nhận số tiền này, áp lực tâm lý cũng không lớn. Chắc hẳn thiếu gia Hách cũng đã suy xét đến vấn đề này.

Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề đo đỏ, cô cười nói: "Ừ, vận khí của tôi thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Vô Duyên

"Số tiền đó, đủ để cho em trả học phí rồi chứ?" Hách Kính Nghiêu mỉm cười hỏi.

Tô Chi Hề nhẹ gật đầu, úp mở nói: "Tôi sẽ tìm cách để trả lại cho anh."

"Hả? Có liên quan gì đến tôi sao?" Hách Kính Nghiêu chột nhứ mày.

Tô Chi Hề nhin không được bật cười.

"Đúng, không liên quan đến anh!" Cô nhấn mạnh thêm vào chữ "Anh".

Anh không thừa nhận cũng không sao, chỉ cần cô nhớ rõ là tốt rồi, cô sẽ tìm cơ hội để trả lại cho anh.

Tô Chi Hề nghĩ, ngừng đầu nói: "Thiếu gia Hách, tôi phải quay về để đi học rồi."

"Tôi không rời xa em." Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, "Lần sau muốn gặp em, phải đợi tới lúc nào?"

Sắc mặt Tô Chi Hề hơi hồng, mắt cô lấp lánh để lại một câu: "Cái đó, không biết bao lâu..."

Nói xong, cô nhanh chóng chạy mất.

Ở sau lưng vẫn có một ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn cô, khiến cho nhiệt độ trên mặt Tô Chi Hề không giảm bớt mà còn tăng thêm.

...

Buổi chiều khi đi học, Tô Chi Hề không thể tập trung, thỉnh thoảng cảm điện thoại, nhìn tin nhắn thông báo của ngân hàng cười ngây ngô.

Thẩm Uẩn San ngồi bên cạnh dùng cùi chỏ thúc vào tay cô: "Chi Hề, cậu bị làm sao vậy, sao cứ nhìn điện thoại rồi ngẩn người? Không giống cậu tỳ nào!"

Tô Chi Hề vội vàng cất điện thoại, ra vẻ bình tĩnh: "Không có gì."

"Gạt người." Thẩm Uẩn San nhìn cô chăm chăm, đột nhiên như phát hiện ra vùng đất mới, nói: "Có phải cậu đã thổ lộ tình yêu rồi không?"

"Tớ không có!" Tô Chi Hề vội vàng phản bác.

"Nhìn dáng vẻ của cậu giống như là có chuyện." Thẩm Uẩn San nhìn cô, "Một tuần không thấy, cậu trở nên lơ đãng mất tập trung. Nói, có phải cuối cùng vị bạch mã hoàng tử kia đã bị cậu lay động rồi không?"

Người Thẩm Uẩn San ám chỉ, là Ninh Dịch Thần. Bình thường Tô Chi Hề luôn an phận, rất ít khi tiếp xúc với người khác, nhưng cô và Thẩm Uẩn San gần đây rất hợp ý, quan hệ cũng không tồi, cho nên Thẩm Uẩn San biết rõ sự tồn tại của Ninh Dịch Thần, cũng chẳng có gì lạ.

Mấy tháng trước, lúc Ninh Dịch Thần tỉnh lại, Thẩm Uẩn San còn nói, cuối cùng mây mờ trăng cũng sáng tỏ rồi.

Nhưng Tô Chi Hề không nói cho cậu ta biết, Ninh Dịch Thần và em gái cô là Tô Liên Hề đang ở cùng một chỗ.

Sau khi nghe câu hỏi của Thẩm Uẩn San, trong mắt của cô xẹt qua vẻ âm trầm, cô gượng cười lắc đầu: "Không phải anh ta."

"Không phải anh ta, vậy là ai?" Trong lòng Thẩm Uẩn San như bị thiêu đốt cháy hừng hực, "Cậu bỏ ra nhiều thứ vì người đàn ông đó như vậy, hơn nữa điều kiện của cậu cũng tốt, chẳng lẽ tên đó còn ghét bỏ cậu? Anh ta thật sự là hoàng tử sao?"

Tô Chi Hề lắc đầu: "Tớ cứu anh ta là chuyện của tớ, điều đó không có nghĩa là anh ta phải báo đáp lại tớ."

Thẩm Uẩn San trừng mắt nhìn cô, chỉ tiếc vì rèn sắt không thành thép: "Tô Chi Hề, sao cậu lại khờ như vậy!"

"Chỉ cần anh ta tỉnh lại là tốt rồi, như vậy, mọi cố gắng của tớ đều có ý nghĩa." Tô Chi Hề lẩm bẩm nói, cũng không biết mình đang thuyết phục Thẩm Uẩn San hay là đang thuyết phục chính mình, "Thật sự đấy."

Thẩm Uẩn San suy nghĩ: "Chẳng lẽ anh ta là loại người đáng khinh như vậy sao? Lấy oán trả ơn với cậu?"

Tô Chi Hề lắc đầu: "Không phải. Anh ta là người tốt."

Ninh Dịch Thần đối xử với Tô Liên Hề rất tốt, anh ta bao dung và cưng chiều cô ta hết mực.

Cho nên, lúc trước khi anh ta và Tô Liên Hề ở cùng nhau, cô mới thương tâm như vậy, bởi vì, cô cảm thấy nếu không phải Tô Liên Hề giữ tròn, sự bao dung và cưng chiều này, vốn dĩ nên thuộc về cô.

Về sau cô dần suy nghĩ cẩn thận hơn, cho dù Ninh Dịch Thần biết rõ người cứu anh ta là cô, cũng chưa chắc sẽ yêu cô như yêu Tô Liên Hề.

Anh ta là người tốt, chỉ là bọn họ vô duyên.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Không Phải Là Cha Không Muốn Thương Con

Thẩm Uẩn San nhú mày: "Nếu anh ta là người tốt thì sẽ không phụ cậu."

Tô Chi Hề cười khổ lắc đầu, không giải thích gì thêm.

Thẩm Uẩn San thấy thế, đành thở dài: "Cậu yên tâm, kiểu người ngu ngốc như cậu, có rất nhiều người đàn ông muốn chiếm lấy! Tớ sợ sau này cậu sẽ bị người ta bán đi rồi thay người ta kiếm tiền..."

Tô Chi Hề nhẹn không được bật cười hi hi.

Đầu cô không tự chủ được nghĩ tới Hách Kính Nghiêu, nếu là anh...Anh sẽ bán cô sao?

Hừ, anh là người có tiền, chắc chắn sẽ không làm vậy...

Tô Chi Hề giật mình vì suy nghĩ của mình, không hiểu sao lại hơi chột dạ. Từ trước đến giờ trong lòng cô vẫn xác định thiếu gia Hách là một người xa lạ, nhưng hiện tại, cô lại nghĩ đến khả năng ở cùng với anh rồi...

Chẳng lẽ chỉ với 10.000 tệ đã có thể bắt sống được cô...

Từ góc độ này mà nói, cô còn giống kiểu người rất dễ bị lừa gạt, Tô Chi Hề ảo não nghĩ.

Thẩm Uẩn San thấy cô chốc lát lại cười chốc lát lại nhú mày, trực giác mách bảo Tô Chi Hề còn đang giấu mình cái gì, cô định tiếp tục truy vấn, kết quả giảng viên đột nhiên gọi tên của hai người.

Thẩm Uẩn San và Tô Chi Hề đều khần trương, hai người cho rằng họ bí mật nói chuyện khiến giảng viên bất mãn, nhưng giảng viên lại nói: "Chi Hề, Uẩn San, hai bạn đảm nhiệm chức đội trưởng và phó đội trưởng, phụ trách giúp các bạn thi đấu "The Challenge Cup"(*) giành giải thưởng. Tháng sau sẽ so tài, thời gian rất gấp, hai bạn phải cố gắng lên."

(*) Là một cuộc thi giành cho sinh viên đại học toàn quốc, cuộc thi khoa học công nghệ, được tổ chức bởi Ủy ban Trung ương Đoàn Thanh niên Cộng sản, Hiệp hội Khoa học và Công nghệ Trung Quốc, Bộ Giáo dục và Hiệp hội Sinh viên Quốc gia và chính quyền địa phương.

Hai người nhẹ nhàng thở ra, sau đó cùng nhau gật đầu.

Hàng năm "The Challenge Cup" đều tổ chức vào thời điểm này, năm trước Tô Chi Hề và Thẩm Uẩn San chỉ là một đội viên bình thường, không ngờ năm nay lại được thăng chức làm đội trưởng và phó đội trưởng, hai người nhất thời vớt cái tâm tư kì quái này sang một bên, chuyên tâm nghe giảng.

Vì phải chuẩn bị cho trận đấu, những ngày tiếp theo, Tô Chi Hề và Thẩm Uẩn San đều phải đưa các đội viên khác đến thư viện, chạy qua chạy lại hai địa điểm mỗi ngày, vội đến nỗi ngay cả ăn cơm cũng phải mua đồ ăn ngoài.

Vì vậy, suốt ba ngày Tô Chi Hề không bước ra khỏi cửa trường, ba chữ "Hách Kính Nghiêu" cũng bị cô quên sạch.

...Buổi sáng ngày thứ tư, Tô Chi Hề vừa đến thư viện, Thẩm Uẩn San đã kéo cô qua một bên: "Điện thoại di động của cậu không mở mấy ngày rồi?"

Nhanh đi đến văn phòng khoa, chủ nhiệm tìm cậu."

"Có chuyện gì?" Tô Chi Hề kinh ngạc.

Mấy ngày nay, vì chuyên tâm tìm đề tài, điện thoại cũng không bật nguồn.

"Tớ cũng không biết, vừa nãy chủ nhiệm gọi điện thoại cho tớ." Thẩm Uẩn San buông tay ra, "Cậu tranh thủ thời gian đến đó đi."

Tô Chi Hề không dám chậm trễ, vội vàng đi đến văn phòng khoa.

Cô đẩy cửa ra, đang muốn chào hỏi, lại nhìn thấy bóng lưng quen thuộc đang ngồi trước bàn làm việc của giáo viên chủ nhiệm.

Hai tay của cô không kìm được nắm chặt lại.

Chủ nhiệm lớp ngẩng đầu nhìn thấy cô, cười nói: "Chi Hề, cuối cùng em cũng tới. Tôi biết mấy ngày qua em bận chuẩn bị 'The Challenge Cup', nhưng cũng không thể mất liên hệ hoàn toàn với người nhà thế được, em xem cha của em rất sốt ruột, sợ em gặp chuyện không may đi khắp trường tìm em."

Tô Quốc An cũng đứng lên quay mặt về phía cô, vẻ mặt vui mừng và xúc động: "Chi Hề, con không sao là tốt rồi, mấy ngày nay cha gọi điện cho con không được, cha còn tưởng con đã xảy ra chuyện gì rồi."

Chủ nhiệm lớp nhẹ gật đầu với Tô Quốc An: "Tôi cho hai người mượn văn phòng này. Chi Hề, ngồi tâm sự với cha một chút."

Tô Chi Hề muốn nói, cô và Tô Quốc An đã không còn gì để nói.

Nhưng cô không muốn cho chủ nhiệm lớp biết mình và người nhà xảy ra chuyện, vì vậy đành phải chấp nhận sự sắp đặt này.

Đội chủ nhiệm lớp rời khỏi phòng làm việc, Tô Chi Hề lạnh lùng mở miệng: "Có chuyện gì không cha?"

Tô Quốc An thở dài, vừa bất đắc dĩ vừa mắc cỡ và đau lòng: "Chi Hề, trong lòng con đang trách cha, phải không?"

Tô Chi Hề cười lạnh, không nói lời nào.

Sắc mặt Tô Quốc An càng thay đổi, giống như muốn bùng nổ: "Chi Hề, cha là cha của con, Không phải là cha không muốn thương con! Thế nhưng những năm gần đây, chỉ cần cha nói chuyện với con, con sẽ có thái độ như vậy! Con muốn cha phải thương con như thế nào? Em gái của con vừa ngoan ngoãn vừa thân thiết, con thì sao? Con vĩnh viễn xem cha như là kẻ thù!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tin Cha Thêm Một Lần

Tô Chi Hề không kìm chế được nắm chặt tay: "Tại sao con lại như vậy, chẳng lẽ cha không biết sao?"

"Đúng, là cha có lỗi với mẹ con!" Mặt Tô Quốc An đỏ lên, "Nhưng mẹ con chết, con cũng không thể đổ hết tội lỗi lên đầu cha! Cha cũng không muốn mẹ con chết! Nhưng kết quả đã như vậy, cha cũng là cha của Liên Hề, kết hôn với di Lâm cũng là chuyện đương nhiên, vì sao con không thể bao dung một chút?"

" Bao dung?" Tô Chi Hề khế nở nụ cười, như đang nghe một câu chuyện hài, "Vì sao Ninh Dịch Thần lại ở cùng Tô Liên Hề, cha không biết sao?"

Nghe vậy, mặt Tô Quốc An hiện lên vẻ lúng túng: "Cái đó, em gái con cũng không cố tình, Dịch Thần đã hiểu lầm, bây giờ nó và Liên Hề rất yêu thương nhau, nếu ta nói trắng ra, thì sẽ khiến hai đứa tổn thương."

"Nói cho cùng, cha cảm thấy Tô Liên Hề ở cùng Ninh Dịch Thần thì có thể mang lại cho cha nhiều lợi ích hơn đúng không?" Tô Chi Hề nhẹ nhàng cười, "Cha à, nhiều năm như vậy, rất nhiều việc con đã có nhìn ra, con đã không còn chờ mong điều gì từ cha nữa rồi, cho nên cha cũng không cần phải nói với con những điều này."

Tô Quốc An tức giận mặt đỏ lên: "Chi Hề, con..."

"Nếu không còn chuyện gì, con đi đây." Tô Chi Hề hờ hững nói.

"Chi Hề!" Tô Quốc An đau lòng gọi tên cô thân mật, "Đã nhiều năm như vậy, tuy cha quan tâm Liên Hề, nhưng cũng chưa từng đối xử tệ bạc với con, đúng không? Chẳng lẽ con thật sự muốn cả đời này chúng ta không qua lại với nhau nữa sao?"

Tô Quốc An nói xong, giọng nói có hơi nghẹn ngào.

Bước chân của Tô Chi Hề cũng dừng lại.

Cô chợt nhớ tới lúc nhỏ, khi mẹ còn sống, Tô Quốc An ôm cô vào lòng, vừa nhấc cô lên vừa nói "Công chúa nhỏ của cha".

Lúc đó, cô hiểu được Tô Quốc An là người ấm áp khi ông ôm cô vào lòng.

Nhưng về sau, khi mẹ chết, Lâm Thục Nguyệt mang Tô Liên Hề đến cái nhà này, sự chú ý của Tô Quốc An nhanh chóng bị họ chiếm lấy, tất cả tình yêu thương và sự quan tâm của ông đều dành cho Tô Liên Hề. Khi còn bé, cô cũng từng hâm mộ, cũng từng chờ mong, nhưng cuối cùng dần mất hết hy vọng...

Hôm nay, sự dịu dàng ít ỏi ngày xưa, cũng dần phai màu.

"Cha định bán con cho lão già sáu mươi tuổi, vì sao con không thể coi cha là kẻ thù?" Tô Chi Hề cắn răng nói ra.

"Ngày đó là cha quá tức giận, cha chỉ nói như vậy, chứ không bao giờ hại con." Tô Quốc An tha thiết nói, "Cha nghe Liên Hề nói, con không đi theo thiếu gia Hách, đã như vậy, con quay về nhà đi. Đúng rồi, cha vừa mới đóng học phí năm nay cho con rồi."

Tô Chi Hề nghi ngờ nhìn về phía ông: "Rốt cục cha muốn cái gì?"

"Chi Hề, cha chỉ không muốn con coi cha là kẻ thù như vậy." Về mặt Tô Quốc An âm thầm, "Ít nhất con cũng nên cho cha một cơ hội để cha bù đắp cho con."

Tô Chi Hề mấp máy môi, không biết mình có nên tin tưởng ông hay không.

Ngày đó, cái tát và ý đồ bán mình đi của ông khiến cô ám ảnh không ngừng, nếu không có thiếu gia Hách, bây giờ không biết cô đang ở nơi nào nữa.

"Được, theo định kỳ, con sẽ về thăm nhà và báo bình an, nhưng mà tất cả chỉ dừng lại ở đây thôi." Tô Chi Hề lạnh lùng nói.

Sắc mặt Tô Quốc An ngập tràn sự vui mừng: "Vậy cũng tốt rồi! Đúng rồi, hôm nay cha có hẹn ở tòa nhà Kim Mãn, con đi cùng chứ?"

Theo bản năng Tô Chi Hề muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy sự cầu khẩn và sợ hãi mấp mòi trên mặt Tô Quốc An, trong lòng mềm nhũn.

Cô tự nói với mình, sẽ tin ông thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nữ Chính

Theo bản năng Tô Chi Hề muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy sự cầu khẩn và sợ hãi mấp mòi trên mặt Tô Quốc An, trong lòng mềm nhũn.

Cô tự nói với mình, sẽ tin ông thêm một lần nữa.

"Được rồi, con đi." Tô Chi Hề mấp máy môi nói, "Nhưng mà, từ nay về sau nếu có chuyện gì cũng không cần tới trường học tới tìm con."

"Được được, chỉ cần con chịu đến là tốt rồi." Tô Quốc An xoa đôi bàn tay, "Vây... Buổi tối cha sẽ gọi điện cho con."

Tô Chi Hề yên lặng nhẹ gật đầu, xoay người rời đi.

...

Buổi tối, sau khi kết thúc đề tài ngày hôm nay với đoàn đội, Tô Chi Hề quay về ký túc xá thay quần áo, thuê xe đến tòa nhà Kim Mãn.

Đây cũng là lần đầu tiên sau bốn ngày thứ tư cô không bước ra khỏi cửa trường, lúc xe taxi đánh tay lái, Tô Chi Hề nhớ lại ngày đó, cô và thiếu gia Hách cùng nhau ăn cơm ở nhà hàng.

Không hiểu vì sao trong nội tâm lại dâng lên cảm giác phiền muộn.

Chẳng lẽ, cô đã bắt đầu nhớ nhung thiếu gia Hách hay đùa giỡn mình rồi sao? Đúng là không có tiền đồ!

Tô Chi Hề ảo não vỗ lên ngực mình.

Nửa giờ sau, Tô Chi Hề đã tới tòa nhà Kim Mãn, khi cô đi vào đại sảnh khách sạn, liếc mắt nhìn thấy Tô Liên Hề và Ninh Dịch Thần tay nắm tay đứng ở trong đó.

Tô Chi Hề nắm chặt tay, kỳ thật cảnh tượng này cô đã nhìn thấy rất nhiều, bây giờ là vô cảm, cô sẽ không đau thương và khổ sở như trước nữa.

Hơn nữa cô cũng không nghĩ bọn họ sẽ đến đây. Mục đích của Tô Quốc An là hòa giải với cô, vì thế gọi Tô Liên Hề và Ninh Dịch Thần đến cũng là chuyện bình thường.

Cô nhìn không chớp mắt, định đi qua bọn họ, ai biết Tô Liên Hề lại vẫy tay gọi: "Chị."

Tô Chi Hề kinh ngạc hơi nhướn mày. Ngày đó cô hung hăng tát Tô Liên Hề một cái, dựa theo tính cách của Tô Liên Hề, khẳng định hận không thể trả lại cô gấp trăm ngàn lần.

Bây giờ Tô Liên Hề lại điềm nhiên như không chào hỏi cô?

Chắc chắn là có bấy.

Nhưng Tô Chi Hề tin tưởng, dù Tô Quốc An có khó chịu thế nào cũng sẽ không bày kế hãm hại cô. Thấy sắc mặt Tô Chi Hề không thay đổi nhìn mình, Tô Liên Hề cười tủm tỉm chạy lại gần cô: "Chị, cha nói chị sẽ đến, thật sự em rất vui, chúng ta là chị em tốt mà, đúng không?"

Ánh mắt của Tô Chi Hề càng cảnh giác.

Ninh Dịch Thần cũng đi tới, cầm cổ tay Tô Liên Hề, hờ hững nhìn Tô Chi Hề nói: "Chuyện ngày đó, Liên Hề nói cô ấy tha thứ cho cô, nên tôi cũng sẽ không so đo với cô. Nhưng nếu có lần sau nữa, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cô!"

Cánh môi Tô Chi Hề khẽ run lên, cô không nói gì, xoay người đi đến ghế ngồi.

Trong mắt Tô Liên Hề xẹt qua vẻ tức giận, nhưng cô ta phải dằn xuống, như đang nghĩ tới chuyện tốt gì đó, khuôn mặt cô ta lại tươi cười trở lại.

"Dịch Thần, tính tình của chị ấy luôn như vậy, anh không cần để trong lòng."

"Được rồi." Ninh Dịch Thần cười nói ra.

Nhưng mà ánh mắt của anh ta không kiềm chế được đặt trên bóng lưng của Tô Chi Hề.

Thật kỳ lạ, rõ ràng anh ta cảm thấy bóng lưng này thoát nhìn qua vừa quật cường vừa thanh cao, nhưng vô cớ lại khiến cho người ta đau lòng.

Anh ta nhúu mày.

Trong phòng, Tô Quốc An và Lâm Thục Nguyệt đã đến từ sớm, nhìn thấy Tô Chi Hề, Tô Quốc An rất vui. Thấy Ninh Dịch Thần và Tô Liên Hề đi vào, mặt Tô Quốc An càng phấn khởi hơn.

Tô Chi Hề nhìn thấy, nhẹ nhàng rũ mắt xuống.

"Hôm nay người nhà chúng ta hiếm khi mới ở cùng một chỗ." Tô Quốc An xúc động nói.

Lâm Thục Nguyệt hờn dỗi vỗ ông ta cái: "Tạm thời Dịch Thần vẫn chưa phải người nhà của chúng ta đâu."

Ninh Dịch Thần nhìn Tô Liên Hề dịu dàng nói: "Sẽ nhanh thôi ạ."

Thấy Ninh Dịch Thần tỏ thái độ, sắc mặt Lâm Thục Nguyệt ngập tràn sự vui mừng, Tô Quốc An cũng rất vui vẻ.

Nhưng mà cuối cùng ông cũng nghĩ đến con gái lớn đang ngồi ở đây, biểu hiện không được tốt lắm, thì ho nhẹ một cái rồi nói: "Chuyện thứ hai cũng là về Liên Hề. Chi Hề con biết không, ngày đó Liên Hề và con đã xảy ra một tranh chấp nhỏ, không thể không đi bệnh viện, không ngờ lại trùng hợp gặp đạo diễn nổi tiếng quốc tế - Trần Húc Hoa, đạo diễn Trần đang muốn tuyển nữ chính cho bộ phim của ông ấy nên muốn Liên Hề đến thử vai, kết quả con đoán xem là thế nào?"

Về mặt Tô Quốc An cực kỳ kiêu ngạo nhìn Tô Liên Hề: "Liên Hề đi quay thử được đạo diễn và nhà sản xuất khen ngợi! Vai nữ chính này, chắc chắn Liên Hề sẽ lấy được!"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chị Không Ngại Cho Em Thêm Vài Cái Bạt Tai

Về mặt Tô Quốc An cực kỳ kiêu ngạo nhìn Tô Liên Hề: "Liên Hề đi quay thử được đạo diễn và nhà sản xuất khen ngợi! Vai nữ chính này, chắc chắn Liên Hề sẽ lấy được!"

Mặt Tô Chi Hề lộ vẻ kinh ngạc.

Thì ra có chuyện tốt như vậy? Khó trách biểu hiện của Tô Liên Hề lại khác lạ như vậy, còn nói không so đo với cô.

Tô Liên Hề là sinh viên điện ảnh năm thứ 2, lúc nào cũng muốn có cơ hội được biểu diễn. Bây giờ có được vai chính trong phim của đạo diễn Trần Húc Hoa, giống như trải qua một giấc mộng đẹp, khó trách cô ta đắc ý như vậy.

Tô Liên Hề thận trọng cười, thành khẩn nhìn về phía Tô Chi Hề: "Còn phải cảm ơn chị, nếu không con sẽ không gặp được đạo diễn Trần."

Khóe miệng Tô Chi Hề hơi giật: "Thật sao? Chị cũng không ngại cho em thêm vài cái bạt tai đâu, không cần cảm ơn."

Lâm Thục Nguyệt nhướn mày: "Chi Hề, sao con lại nói như vậy? Dĩ biết con nhìn em không thấy vừa mắt!"

Tô Chi Hề bung ly nước lọc lên uống một ngụm, không quan tâm đến lời nói của bà ta, khiến Lâm Thục Nguyệt tức muốn chết.

"Chi Hề, từ nay về sau em gái của con đã có chỗ đứng, con cũng có thể thõm lây chứ sao." Tô Quốc An xoa đôi bàn tay.

"Đúng." Tô Liên Hề tựa lên vai Ninh Dịch Thần, tươi cười ngọt ngào, "Chờ em vào làng Giải Trí, nhất định có thể gặp được rất nhiều người đàn ông vừa có tài vừa đẹp trai, đến lúc đó nhất định em sẽ giới thiệu cho chị."

"Không cần, em giữ người đàn ông của em cho tốt là được rồi." Tô Chi Hề nói xong, mũi hơi chua xót.

"Đương nhiên, em tin Dịch Thần sẽ vĩnh viễn yêu em." Tô Liên Hề ngửa đầu nhìn Ninh Dịch Thần, cực kỳ chờ mong nói.

"Đúng vậy." Ninh Dịch Thần cười, nhẹ ôm lấy bờ vai của cô ta, "Lúc anh nằm trên giường bệnh, trở thành người thực vật, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, chính em là người chưa từng rời xa anh. Cho nên, dù anh phản bội kẻ nào, cũng sẽ không phản bội em!"

Anh ta vừa dứt lời, bàn ăn cực kỳ yên tĩnh, trong mắt Tô Liên Hề cũng hiện lên vẻ mất tự nhiên, nhưng mà vẻ mất tự nhiên đó nhanh chóng tan biến, Ninh Dịch Thần cũng không nhìn thấy.

Tô Liên Hề dịu dàng cười nói: "Dịch Thần, anh thật tốt." Tô Chi Hề thật sự nhìn không được nữa, nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng.

Lâm Thục Nguyệt giận tím mặt: "Tô Chi Hề, con cười cái gì!"

Nhưng vẻ mặt của cô nhìn thế nào cũng giống như ngoài mạnh trong yếu, sự khấn trương ở trong đôi mắt giấu thế nào cũng không được.

Dĩ nhiên cô đang khấn trương, nhưng bây giờ Ninh Dịch Thần cực kỳ tin tưởng người anh ta đang che chở chính là Liên Hề, nếu Tô Chi Hề không quan tâm nói toạc ra, trong lòng Ninh Dịch Thần nhất định sẽ hoài nghi.

Nói như vậy, kết quả là hồngбет.

Tô Chi Hề cười tủm tỉm nâng cái ly trong tay lên: "Nước sôi dễ uống, con thấy vui nên cười, sao vậy, cười cũng không được sao?"

Lâm Thục Nguyệt nghẹn lời, vì muốn duy trì hình tượng trước mặt con rể nên nhẫn nhịn, đề sự tức giận xuống.

Tô Quốc An hoà giải: "Dùng bữa, dùng bữa."

Ninh Dịch Thần vô ý đưa ánh mắt về phía Tô Chi Hề.

Hôm nay cô ăn mặc đơn giản, tóc dài kẹp lên, lộ ra ngũ quan xinh đẹp, phối hợp với nụ cười như không cười và vẻ mặt mĩa mai, lại rất thu hút.

Ánh mắt Ninh Dịch Thần mỉm cười.

Anh ta cảm thấy, bộ dáng này của Tô Chi Hề vừa chân thật vừa đáng yêu.

Tuy Liên Hề nhìn rất đẹp mắt, nhưng cô vĩnh viễn chỉ mặc những bộ quần áo đẹp mắt, để kiểu tóc thích hợp nhất, tôn lên đường cong của mình, giống như một bức tượng tinh xảo. Giọng nói của cô vĩnh viễn dịu dàng, vĩnh viễn hiền lành người. Từ lâu rồi, Ninh Dịch Thần luôn có cảm giác thiếu vắng một cái gì đó.

Anh muốn nhìn cô chân thật, nhưng Tô Liên Hề chưa từng sơ suất khi ở cùng anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Không Thể Đắc Tội

Anh muốn nhìn cô chân thật, nhưng Tô Liên Hề chưa từng sơ suất khi ở cùng anh.

Ninh Dịch Thần hiểu được là vì cô muốn thể hiện mình hoàn mỹ nhất trước mặt anh, nên anh cũng chưa từng để ý. Chỉ là khi nhìn thấy bộ dáng tự nhiên của Tô Chi Hề, đột nhiên anh cảm thấy hơi tiếc nuối.

Tô Liên Hề phát giác Ninh Dịch Thần đang thất thần, lặng lẽ cầm tay anh ta, hơi không vui gọi: "Dịch Thần."

Lúc này Ninh Dịch Thần mới hoàn hồn, quay đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tô Liên Hề, tâm trạng ổn định lại.

Liên Hề mới là trách nhiệm của anh. Mặc kệ cô thể hiện bộ dạng gì, anh cũng không thể phụ cô.

Nghĩ tới đây, anh ta mỉm cười: "Muốn ăn tôm không? Anh bóc cho em ăn."

Lập tức Tô Liên Hề cười tươi như hoa: "Ừ."

Ninh Dịch Thần vén tay áo lên, lấy một con tôm từ trong mâm.

Lâm Thục Nguyệt nhìn thấy, rõ ràng cực kỳ đặc ý còn giả mù sa mưa nói: "Dịch Thần, sao con có thể làm như vậy được? Liên Hề, con cũng không hiểu chuyện gì cả."

"Không sao ạ." Ninh Dịch Thần dịu dàng cười, "Làm bạn trai, chuyện này là trách nhiệm của con."

Ánh mắt Tô Chi Hề rơi xuống bàn tay đẹp đẽ của Ninh Dịch Thần, cực kỳ kinh ngạc.

Cô cho là mình đã quá quen với những chuyện như vậy, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng lại cảm thấy đau đớn.

Đã từng nhìn thấy anh ta nằm trên giường bệnh, cô cũng từng tưởng tượng thử xem anh ta là hạng người gì. Sự thực chứng minh, anh ta thật sự có thể thỏa mãn tất cả sự chờ mong của mình.

Làm bạn trai, anh ta hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Nhưng mà...anh ta cũng không thuộc về cô.

Bỗng nhiên Tô Chi Hề thấy khẩu vị của mình hoàn toàn biến mất, lúc cô đặt đĩa xuống, đột nhiên đụng phải ánh mắt của Tô Liên Hề.

Cô ta đang ăn con tôm được Ninh Dịch Thần bóc đưa đến tận miệng, quai hàm hơi động, cô ta nhìn Tô Chi Hề, trên mặt lộ ra nụ cười khiêu khích.

Tô Chi Hề nắm chặt tay, hận không thể lập tức nói hết sự thật cho Ninh Dịch Thần biết. Cô không quan tâm Ninh Dịch Thần có thái độ gì với cô, cô chỉ không muốn nhìn thấy bộ dáng khiêu khích của Tô Liên Hề...

Nhưng Ninh Dịch Thần sẽ không tin cô, Tô Liên Hề dám lớn lối trước mặt cô như thế, khẳng định đã có sự chuẩn bị trước. Chỉ cần cô mở miệng, cô ta sẽ khiến Ninh Dịch Thần chán ghét cô nhiều hơn.

Quan trọng hơn là, cô không muốn khiến cho bản thân phải buồn thảm như vậy.

Đột nhiên Tô Chi Hề mở miệng: "Cha, con còn phải đi làm báo cáo, con đi trước."

Tô Quốc An nhú mày: "Con còn chưa động đĩa sao đã muốn đi rồi?"

"Đúng vậy, chị." Tô Liên Hề cười mỉm tiếp lời, "Em và Dịch Thần đặt bàn ở Kim Mãn, còn đặt cả Lafite 82 năm, chỉ phải vinh dự lắm mới được thử đây."

Cô ta vừa dứt lời, cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, quản lý mặc trang phục đặc biệt nhìn Ninh Dịch Thần, áy náy nói: "Ngài Ninh, Lafite 82 năm, thật xin lỗi chúng tôi không còn."

Ninh Dịch Thần nhú mày: "Chuyện gì vậy? Tôi đã đặt cọc tiền rồi mà!"

Tô Liên Hề cũng lộ ra vẻ hoảng hốt, cô ta vừa khoe khoang trước mặt Tô Chi Hề, kết quả một giây sau quản lý ra nói không còn hàng, đây không phải là đánh vào mặt của cô ta sao?

Quản lý khom lưng cúi đầu nói: "Thật sự xin lỗi, xảy ra một chút chuyện... Tiền đặt cọc của ngài chúng tôi sẽ bồi thường gấp đôi, mặt khác sẽ đưa cho ngài một chai Lafite 86 năm, tuy Lafite 86 năm không ngon bằng Lafite 82 năm, nhưng cũng rất tốt, ngài xem như vậy có được không?"

Ninh Dịch Thần trầm giọng nói: "Không cần, nếu ông đã nói xảy ra chuyện, như vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

Quản lý lộ vẻ khó xử: "Ngài Ninh, ngài đừng làm khó tôi..."

"Có người ra giá cao hơn sao?" Ninh Dịch Thần không vui nói, "Tôi trả gấp đôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Mời Tiểu Thư Thuởng Thức

"Ngài Ninh, đây cũng không phải là vấn đề tiền nong..." Quản lý đỏ mặt mồ hôi hột.

Người trước mặt là thiếu gia nhà họ Ninh, đương nhiên ông ta hiểu rất rõ người này không thể đắc tội được, nhưng mà vị thiếu gia kia, càng không thể đắc tội hơn...

Ninh Dịch Thần hiểu vấn đề, cười lạnh một tiếng: "Nói như vậy, là tôi không đủ tư cách hả?"

"Đương nhiên không phải! Ngài Ninh, ngài không nên hiểu lầm." Quản lý lau mồ hôi nói, "Tôi thật sự không còn cách khác, xin ngài tiếp nhận sự áy náy này của tôi."

Ninh Dịch Thần nhấp nháy môi: "Tôi không gây khó dễ cho ông, chỉ cần ông nói cho tôi biết, là ai muốn tranh chai rượu đỏ với tôi?"

Quản lý chảy mồ hôi lạnh.

Tô Liên Hề không nhìn được, tức giận nói: "Này, chẳng lẽ ông không biết cái gì gọi là đi trước đến sau sao? Chúng tôi đã đặt cọc tiền rồi, ông lại thay đổi! Có phải ông cảm thấy chúng tôi dễ bắt nạt lắm đúng không?"

"Tiểu thư Tô, thật xin lỗi..." Quản lý thật sự khóc không ra nước mắt.

"Thôi, Liên Hề." Ninh Dịch Thần cười trấn an cô ta, sau đó nói với quản lý, "Cầm một chai Latuor đến đây, tiền đặt cọc cũng không cần trả lại."

Quản lý mừng rỡ, sau khi nghe được câu nói đó, xoay người rời khỏi phòng.

Tô Liên Hề vẫn tức giận: "Dịch Thần, vì sao lại dễ dàng bỏ qua như vậy?"

"Có người muốn gây khó dễ cho anh, thì anh làm khó một quản lý để làm gì." Ninh Dịch Thần cười lạnh, "Không sao đâu, trong lòng anh đã có sự tính toán."

Lúc này Tô Liên Hề mới thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không vui như trước.

Sự việc này khiến Tô Quốc An và Lâm Thực Nguyệt hơi mất hứng, Tô Chi Hề chỉ như đang xem một màn kịch vui, khẩu vị vừa trở lại, vì vậy ăn liên tục không coi ai ra.

Lúc này, quản lý lại đi vào lần nữa.

Ông ta đẩy xe đi vào, trên xe có một chai rượu đỏ ướp trong đá, trong phòng mọi người không nghĩ nhiều, cho rằng đó là chai Latuor Ninh Dịch Thần vừa gọi.

Ai biết, quản lý lại đẩy xe đến gần Tô Chi Hề, gian nan mỉm cười nói: "Tiểu thư Tô, đây là... Khách ở phòng bên muốn tôi đưa cho cô."

Tô Chi Hề sững sờ, những người khác cũng đều ngẩn ngơ.

Quản lý lau mồ hôi lạnh, cầm bình rượu đỏ lên, vài ánh mắt tập trung trên thân bình, rất nhanh, Ninh Dịch Thần giận quá hóa cười: "Lafite 82 năm?"

Quản lý run rẩy.

Tô Chi Hề cũng nhìn không được nữa há to miệng: "Đưa cho tôi?"

"Phải..." Quản lý nở một nụ cười tươi tắn, lấy dụng cụ mở chai ra, "Phụt" một tiếng, nút chai mở ra, sau đó rót nửa ly rượu đỏ đưa đến trước mặt Tô Chi Hề, "Mời tiểu thư thưởng thức."

Lúc rót rượu, tay của ông ta hơi run.

Nói thật, lúc vị thiếu gia kia muốn chai rượu này, ông ta cũng không có cảm giác gì, nhưng khi ông ta biết rõ người này muốn đưa chai rượu này cho ai, thì thiếu chút nữa ngã quỵ.

Chân trước ông ta vừa xin ngài Ninh thông cảm, chân sau đã đem chai rượu đỏ "Xây ra chút chuyện" đưa cho người khác ở trong phòng. Quản lý cũng nhìn không được nghi ngờ vị thiếu gia kia có phải là một ác thú không.

(*) Từ chân trước, chân sau là biểu thị thời gian cách nhau rất gần.

Tô Chi Hề sững sờ nhìn chằm chằm ly rượu đỏ tinh khiết và thơm mát trước mặt, trong đầu lại lóe lên một ý nghĩ... Nghe nói trước đây Lafite 82 năm đã được bán với giá mấy trăm nghìn tệ...Mấy trăm nghìn tệ một chai rượu đỏ, má ơi thật quá xa xỉ.

Đội quản lý và người đẩy xe rời đi, bàn ăn yên tĩnh đến nỗi cái kim rơi cũng có thể nghe.

Vì vậy, Tô Chi Hề bình tĩnh nâng ly lên, uống một ngụm... Cô uống không phải là vì thưởng thức, mà là vì tiền!

"Tô Chi Hề." Ninh Dịch Thần lạnh lùng nói, "Cô có ý kiến gì với tôi sao?"

"Có phải là thiếu gia Hách?" Đột nhiên Tô Liên Hề ghen ngào kêu lên.

Cô vừa dứt lời, Tô Quốc An và Lâm Thục Nguyệt cũng thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bẽ Mặt

Tô Chi Hề bình tĩnh cảm nhận mùi vị của rượu đỏ.

Đương nhiên là thiếu gia Hách, chỉ có thể là thiếu gia Hách.

Tô Chi Hề có thể tưởng tượng ra bộ dáng lười biếng, cười cợt của thiếu gia Hách...

Có lẽ vì uống rượu, đột nhiên cô thấy mặt và tai nóng lên.

"Thiếu gia Hách... Hách Kính Nghiêu?" Ninh Dịch Thần cười lạnh, không kiềm chế được hai tay siết chặt.

Mặc dù nền tảng của nhà họ Ninh bọn họ là ở thị trường Đông Dương, nhưng cũng hay lui tới với nhà họ Hách danh tiếng lẫy lừng. Cho nên, đối với Hách Kính Nghiêu, anh ta cũng hiểu biết ít nhiều.

Người đàn ông đó, từ năm mười mấy tuổi đã vượt xa những người bạn cùng lứa tuổi, rất trầm ổn và kín đáo, cha khen ngợi anh ta không ngớt lời, còn luôn cố gắng hợp tác với nhà họ Hách. Dù sao nhà họ Ninh cũng muốn tranh cử vị trí Tổng Thống, tiền bạc để duy trì hẳn là thứ không thể thiếu.

Ngày đó nghe Liên Hề nói, Hách Kính Nghiêu có thể sẽ gây bất lợi cho cô, anh còn không biết anh ta sẽ làm cái gì, nhưng bây giờ, Hách Kính Nghiêu biết rõ dự định uống rượu của mình, còn dùng phương thức này để đánh thẳng vào mặt anh.

Mặc dù gần đây tính tình của anh luôn ôn hòa, nhưng cũng không thể dễ dàng tha thứ!

Tô Chi Hề nhìn mọi người, có ánh mắt phẫn nộ có ánh mắt sợ hãi, đột nhiên nở nụ cười.

"Tôi không biết." Cô không chớp mắt nói, "Tôi và thiếu gia Hách không quen biết. Cho dù chuyện này là anh ấy làm, cũng không liên quan đến tôi."

Tô Quốc An nhú mày: "Chi Hề, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Con nói con không biết." Tô Chi Hề nhướn mày, "Không phải Ninh Dịch Thần đã nói, đối phương muốn nhắm vào anh ta sao. Đối phương có thể biết rất rõ quan hệ của con và mọi người không tốt, nên cố ý đưa cho con, thì việc này mới có hiệu quả. Nhiều nhất con cũng chỉ là một đạo cụ."

Ninh Dịch Thần hơi nhú mày. Lời Tô Chi Hề nói...cũng có lý.

Lâm Thục Nguyệt nhìn bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì xảy ra của Tô Chi Hề thì tức giận: "Nếu không liên quan đến con, sao con lại uống ly rượu này?"

"Người ta đã tặng cho con, vì sao lại không uống?" Tô Chi Hề khó hiểu nói ra, "Nghe nói rượu này rất quý! Quả thật uống rất ngon." Nói xong, cô nâng ly rượu lên nhấp một ngụm rượu đỏ, khiến Lâm Thục Nguyệt càng tức giận hơn.

Tô Liên Hề vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, giống như đang phán đoán xem cô có nói sai gì không.

Cho tới bây giờ, cô ta chưa từng sợ Tô Chi Hề, thậm chí không sợ Tô Chi Hề đứng trước mặt Ninh Dịch Thần nói hết sự thật, nhưng nếu Tô Chi Hề có thiếu gia Hách làm chỗ dựa, vậy thì hồng bét.

Nhưng mà xem ra, người phụ nữ này không có năng lực lớn như vậy.

Theo bản năng Tô Liên Hề thấy Tô Chi Hề nói cũng không sai hoặc là nói, cô ta càng muốn tin tưởng cái ý kiến này hơn.

Tô Chi Hề cười tủm tỉm nói: "Mọi người có muốn uống không? Chai rượu này còn rất nhiều, một mình con uống không hết."

"Không cần." Tô Liên Hề tròn mắt nhìn cô "Chỉ cứ từ từ uống đi!"

Ninh Dịch Thần cầm tay cô ta, thấy hơi có lỗi: "Liên Hề, thật xin lỗi."

Tô Liên Hề miễn cưỡng cười: "Không sao đâu, em biết không phải là lỗi của anh."

Nhưng trong lòng cô ta lại có cảm giác không thoải mái.

Cô ta cho rằng ở cùng Ninh Dịch Thần, từ nay về sau, tại thành phố Viêm Châu này sẽ không còn chuyện gì khiến cô ta không thoải mái nữa, ai biết hôm nay lại bị bề mặt trước Tô Chi Hề. Ninh Dịch Thần cũng không giống như trong tưởng tượng của cô ta, anh ta không thể làm được gì, cô ta cảm thấy rất thất vọng.

Đương nhiên Ninh Dịch Thần nhìn ra được Tô Liên Hề đang rất mất hứng.

Nhưng chuyện này anh ta nhượng bộ cũng không phải là vì địa vị của anh ta không bằng đối phương, mà là do tác phong của nhà họ Ninh trước giờ đều như vậy. Cho nên anh không thể cố chấp, không thể vênh vào hung hăng.

Tạm thời nhượng bộ, không có nghĩa là anh ta dễ bị bắt nạt, cũng không có nghĩa là anh ta sẽ từ bỏ ý đồ.

Chỉ là việc này, làm sao anh có thể giải thích với Tô Liên Hề được?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Em Đang Đợi Tôi

Tô Chi Hề vừa thưởng thức rượu đỏ, vừa thu khuôn mặt tươi cười miễn cưỡng của Tô Liên Hề vào trong mắt.

Cô em gái này có bao nhiêu hư vinh, Tô Chi Hề hiểu hết, chỉ sợ trong lòng Tô Liên Hề đang âm thầm xem thường Ninh Dịch Thần.

Vốn dĩ Ninh Dịch Thần không phải kiểu người kiêu ngạo và bá đạo. Nếu không, quản lý không thể đắc tội với Hách Kính Nghiêu, chẳng lẽ lại dám đắc tội thiếu gia nhà họ Ninh sao?

Chỉ có điều bởi vì Ninh Dịch Thần là người khá dễ nói chuyện thôi.

Anh ta vẫn luôn là người tốt, nếu không lúc trước cũng sẽ không xả thân cứu người.

Nghĩ tới đây, đột nhiên Tô Chi Hề cảm giác được hai mắt hơi chua xót.

Vì sao một người tốt như vậy, lại yêu Tô Liên Hề? Nếu lúc tỉnh lại anh ta không ở cùng một chỗ với Tô Liên Hề nhanh như vậy, thì dù anh ta không tin tưởng cô, cô cũng sẽ nghĩ ra biện pháp để anh ta biết chân tướng.

Chỉ tiếc, sau vài ngày ngắn ngủn, anh ta đã ở bên Tô Liên Hề, dập tắt mọi hi vọng của cô.

Đột nhiên Tô Chi Hề cảm thấy khó thở.

Cô mạnh mẽ đứng lên: "Con đi đây."

Lúc này đây, không ai ngăn cản cô, ngay cả Tô Quốc An cũng không mở miệng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, cùng với....chai rượu đỏ mà cô ôm đi.

Đi ra khỏi phòng, Tô Chi Hề thở phào nhẹ nhõm.

Cô ôm chai rượu đỏ trong ngực. Chai rượu cũng còn hơn nửa, cô muốn trả lại cho thiếu gia Hách, nhưng mà, anh đang ở trong phòng nào đây?

Tô Chi Hề hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên cảm thấy lưng áo bị xiết chặt, sau đó đụng phải một thứ gì đó cứng rắn.

"A!" Cô hét lên một tiếng ngăn ngủi.

"Em ngồi ở đây chờ tôi sao?" Giọng nói trầm thấp hàm chứa ý cười thân thiện, rơi vào trong tai Tô Chi Hề.

Tô Chi Hề khẽ run lên.

Cô còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên cơ thể bị treo lên giữa không trung, cả người bị ôm vào trong phòng.

Hách Kính Nghiêu đè cô trên vách tường, không nói gì, ánh mắt cực kỳ tĩnh lặng. Tô Chi Hề kinh ngạc nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh, gò má đỏ lên.

Cô vội vàng giơ chai rượu đỏ trong ngực lên: "Cái này, trả lại cho anh..."

"Thích không?" Hách Kính Nghiêu không nhìn chai rượu, không hề chớp mắt, ánh mắt vẫn đặt trên khuôn mặt của cô.

Tô Chi Hề ấp úng, nhẹ gật đầu.

"Ừ, tôi có thể ném thử sao?" Hách Kính Nghiêu mỉm cười hỏi.

"Đương nhiên là có thể, chai này rượu là của anh... Ừm!" Tô Chi Hề nói được một nửa, đột nhiên người đàn ông cúi đầu, ngậm lấy môi của cô, ngăn chặn tiếng nói của cô.

Khi đôi môi đụng vào nhau, bốn mắt nhìn nhau, Tô Chi Hề nhìn thấy bóng dáng của mình từ con ngói đen lấy của anh.

Khoảng cách giữa hai người rất gần.

Trái tim Tô Chi Hề nhảy dựng lên, đập cuồng loạn, thiếu chút nữa chai rượu rời khỏi tay.

Khoảng cách gần như vậy, ngũ quan xuất sắc của người đàn ông càng có lực, đánh vào tinh thần khiến cô hoảng hốt, rất nhanh sau đó, xúc cảm nóng bỏng từ cánh môi truyền tới kéo cô trở về thực tế!

Hách Kính Nghiêu giữ chặt eo của cô, vuron lưỡi thử dò xét, Tô Chi Hề không kiềm chế được hàm răng khẽ mở, mặc anh chiếm lấy!

Cảm giác khoang miệng bị xâm phạm rất rõ ràng, cực kỳ rõ ràng khiến cô thấy sợ hãi, cảm giác tê dại truyền đến khắp tứ chi, đầu cô muốn nổ tung!

Hách Kính Nghiêu cười trầm thấp, rời khỏi môi của cô nhẹ nói: "Hương vị quả không tệ."

Mặt Tô Chi Hề nóng hổi, không biết anh nói hương vị của chai rượu, hay là ám chỉ mùi vị của cô...

Cô xấu hổ tránh được nụ hôn của anh: "Hách Kính Nghiêu!"

"Tôi ở đây." Người đàn ông khàn giọng lên tiếng, cúi người cắn lên vành tai của cô.

Ngược lại Tô Chi Hề hít vào một hơi lạnh! Hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ!

Vì vậy Hách Kính Nghiêu thuận thế giữ lấy...mông cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Kim Lòng Không Được

Ngược lại Tô Chi Hề hít vào một hơi lạnh! Hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã quỵ!

Vì vậy Hách Kính Nghiêu thuận thế giữ lấy...mông cô.

Bàn tay nóng hổi của người đàn ông bao trùm lên chỗ đó, vừa mập mờ vừa hợp lý, Tô Chi Hề càng lo sợ.

"Hách... Hách Kính Nghiêu..." Giọng nói của cô mang theo sự cầu khẩn.

"Ừ." Người đàn ông khàn giọng lên tiếng, hàm chứa sự nhẫn nại và đặc ý.

Cánh tay của anh hơi dùng lực nâng Tô Chi Hề lên, đầu gối chen vào giữa hai chân của cô, nụ hôn nóng rực chuyển đến cái cổ trắng nõn của cô.

Tô Chi Hề không nhịn được hít vào một hơi, dùng sức cắn chặt môi dưới kiềm chế...tiếng rên của mình.

Sự tê dại này khiến đầu óc cô trống rỗng, cảm nhận được cơ thể căng cứng của người đàn ông, không kiềm chế được, cơ thể cô run rẩy.

Đột nhiên Hách Kính Nghiêu xoay người, trực tiếp ôm cô đến ghế sofa, cả người đè lên người cô, nhắm thật chính xác cắn lên môi cô.

Cuối cùng Tô Chi Hề cũng cảm nhận rõ sự kinh hãi.

Hai mắt cô mở to, đối diện là đôi mắt sâu không thấy đáy của Hách Kính Nghiêu, đôi mắt tối đen như vậy, giống như muốn túm cô cùng nhảy xuống vực sâu.

Hai tay cô tay bị anh giữ chặt, Tô Chi Hề chợt phát hiện, cô không gãy dựa được, cũng không kêu cứu được.

Người đàn ông cũng không giống như bình thường, không đơn giản chỉ là đùa giỡn.

Anh... Thật sự muốn cô!

Tô Chi Hề hoảng sợ mở to hai mắt!

Đột nhiên Hách Kính Nghiêu kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, dùng một tay để giữ, tay còn lại cầm...ngực cô!

Xúc cảm kinh người khiến hơi thở của người đàn ông trở nên dồn dập.

Ánh mắt của anh đang mỉm cười, còn mang theo vài phần tò mò.

Cuối cùng Tô Chi Hề cũng nhịn không nổi nữa, gương mặt của cô đỏ bừng, không biết vì tức giận hay vì động tình, trong mắt càng tích tụ nhiều nước mắt.

"Hách... Ừm!" Cô mở miệng rất khó khăn, lại khiến người đàn ông tiếp có cơ hội tiếp tục xâm nhập....

Hách Kính Nghiêu đã hoàn toàn quên mục đích của mình.

Từ lúc nhìn thấy cô gái này, khát vọng đối với cô chiếm phần lớn hơn, khiến cho anh ngay lập tức mất đi toàn bộ lý trí.

Bộ ngực mềm mại dấy lên ngọn lửa nóng, cảm giác thỏa mãn kinh người!

Anh cảm giác tất cả tế bào đang sôi trào, cảm giác kích thích chưa bao giờ có đang hoành hành khiến anh háo hức muốn tìm ra một bước đột phá!

"Chi Hề..." Anh khàn giọng gọi tên cô, rốt cục cũng cam lòng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Chi Hề gất gao cắn môi, nước mắt đầy mặt, thoát nhìn qua giống như vừa chịu đựng vừa đau khổ.

Đôi môi mỉm cười của anh co rút, sau đó là tiếng măng chửi âm thầm.

Người đàn ông không thể không điều chỉnh lại động tác, dẫn dục vọng của bản thân xuống, sau đó buông cổ tay của cô ra, ôm Tô Chi Hề vào trong lòng.

Tô Chi Hề không ngờ anh sẽ buông tha mình, theo bản năng cô co rút lại, tránh khỏi ngực của anh. Hai mắt mở to, trong mắt còn hàm chứa sự sợ hãi.

Hách Kính Nghiêu nhíu mày.

Căn cứ vào những gì Hoắc Diễn Huy nói, nếu như một người phụ nữ chống lại sự tiếp xúc thân mật của người đàn ông, chứng tỏ người phụ nữ đó không thích người đàn ông này.

Cô ấy sợ đến mức như vậy... Chẳng lẽ cô ấy ghét mình như vậy sao?

Trong nội tâm Hách Kính Nghiêu dâng lên cảm giác khủng hoảng.

"Xin lỗi." Anh trầm thấp mở miệng, giọng nói vẫn còn chứa dục vọng khó cưỡng.

Tô Chi Hề cắn môi, nhìn thấy anh nhú mào, cũng hơi ảo não.

"Thiếu gia Hách, tôi không phải loại người như vậy!" Cô xấu hổ mở miệng.

Chẳng lẽ bấy lâu trước biểu hiện của cô quá dễ nói chuyện, khiến anh nghĩ rằng có thể đối xử với mình như thế nào cũng được?

Bỗng nhiên Hách Kính Nghiêu nở nụ cười.

"Ừ, tôi biết rõ." Cô hòng của anh nhúc nhích qua lại, tay khẽ vuốt tóc của nàng, "Vừa rồi, là tôi kim lòng không được."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chỉ Có Anh Đi Bắt Nạt Người Khác

"Ừ, tôi biết rõ." Cô hòng của anh nhúc nhích qua một cái, tay khẽ vuốt tóc của nàng, "Vừa rồi, là tôi kim lòng không được."

Tiếng nói trầm thấp đầy khiêu gợi lọt vào tai, Tô Chi Hề cảm giác khuôn mặt của mình lại nóng lên.

Kỳ thật cô nên tức giận, nên nghĩ ra vài câu để chỉ trích anh, nên... Nhưng khi Tô Chi Hề nhìn thấy đôi mắt mỉm cười của anh, đột nhiên ngay cả tức giận cũng không thể.

Sự khác lạ này...ngược lại khiến tim cô đập nhanh hơn và vui hơn.

Cô ho nhẹ một tiếng mở miệng: "Thiếu gia Hách, tại sao anh lại ở chỗ này."

Hách Kính Nghiêu cười: "Em cảm thấy là vì sao?"

... Chẳng lẽ anh có ý đến đây là vì cô?

"Em đoán không sai." Hách Kính Nghiêu nhìn cô thật sâu, "Mấy ngày nay em không bước ra khỏi cổng trường, nếu không phải xác định em bình an vô sự, tôi đã đến trường bắt em đi."

Theo bản năng Tô Chi Hề giải thích: "Tôi... Tôi đang chuẩn bị thi đấu."

"Ừ, tôi biết." Hách Kính Nghiêu nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, trong lòng lại thấy ngứa.

Vài ngày không thấy, thoát nhìn qua thần sắc của cô tốt hơn trước, khuôn mặt trắng mịn hồng hào đầy sức sống.

Ngón tay của anh hơi giật, cảm thấy hơi hận vì khi nãy dừng lại.

Tô Chi Hề bị anh nhìn cả người nóng lên, kim lòng không được di chuyển ánh mắt, sau đó nhìn thấy chai rượu đỏ, không biết từ lúc nào đã bị Hách Kính Nghiêu đặt ở cạnh ghế sofa.

"Đúng rồi, cảm ơn anh đã tặng rượu cho tôi." Cô nghĩ ngợi, hơi lo lắng nói, "Anh làm như vậy, sẽ không gặp phiền toái gì chứ?"

Mặc dù Ninh Dịch Thần là người tốt, nhưng cũng là thiếu gia nhà họ Ninh, anh ta có khí chất riêng của anh ta, một khi tra được người ở phía sau màn là thiếu gia Hách, sẽ không thờ ơ.

"Em lo lắng cho tôi?" Ánh mắt Hách Kính Nghiêu thâm sâu.

"Tôi tùy tiện hỏi một chút... Tùy tiện hỏi một chút..." Tô Chi Hề cảnh giác nói.

Hách Kính Nghiêu không kiềm chế được cười ra tiếng: "Yên tâm đi, chẳng lẽ trong mắt em, tôi là người có thể tùy tiện để người khác bắt nạt à?"

Tô Chi Hề vội vàng lắc đầu! Với trình độ vô sỉ của thiếu gia Hách, Tô Chi Hề tin tưởng chỉ có anh đi bắt nạt người khác!

"Hơn nữa, địa vị của Ninh Dịch Thần ở nhà họ Ninh cũng chưa chắc đã vững chãi như vậy." Hách Kính Nghiêu mỉm cười nói.

Tô Chi Hề mở to hai mắt, gấp gấp hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Hách Kính Nghiêu thấy cô không kiềm chế được túm lấy tay áo của mình, ánh mắt trầm xuống: "Xem ra, em rất quan tâm anh ta."

"Không có không có." Tô Chi Hề cười mĩa, "Tôi rất mong anh ta gặp xui xẻo, anh ta xui xẻo, Tô Liên Hề sẽ không có chỗ để dựa vào."

"Thật sự?" Hách Kính Nghiêu nheo mắt.

Tô Chi Hề thành khẩn gật đầu: "Thật sự!"

Dù không biết vì sao thiếu gia Hách luôn cố chấp với cô như vậy, nhưng Tô Chi Hề cũng không hy vọng anh biết rõ cô có tình cảm khác thường với Ninh Dịch Thần.

Dù sao đó cũng là chồng của em gái cô.

"Vây là tốt rồi." Hách Kính Nghiêu tỏ vẻ thoả mãn. Có lẽ cô không hoàn toàn hy vọng vào tình cảm của Ninh Dịch Thần, nhưng cũng không sao, anh có rất nhiều tiền.

Tô Chi Hề nhìn đồng hồ đeo tay, vẻ mặt đau khổ nói: "Thiếu gia Hách, tôi phải trở về ký túc xá rồi."

Nói xong, cô cẩn thận quan sát biểu tình của Hách Kính Nghiêu.

"Kính Nghiêu." Đột nhiên người đàn ông nói ra.

Tô Chi Hề sửng sốt.

"Từ nay về sau, cứ trực tiếp gọi tên tôi là được rồi." Anh cầm tay Tô Chi Hề, "Gọi một tiếng, tôi sẽ để em quay về trường học."

Gò má Tô Chi Hề ửng đỏ, nhỏ giọng gọi: "Kính Nghiêu."

"Tôi không nghe thấy." Anh nhú mày.

"Kính Nghiêu...!" Tô Chi Hề gọi tên của anh một lần nữa, ai biết người đàn ông này đột nhiên nghiêng người cắn lên môi cô.

Môi của cô vừa đau vừa tê dại, nhìn anh bằng ánh mắt lên án.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Vị Hôn Thê

"Kính Nghiêu...!" Tô Chi Hề gọi tên của anh một lần nữa, ai biết người đàn ông này đột nhiên nghiêng người cắn lên môi cô.

Môi của cô vừa đau vừa tê dại, nhìn anh bằng ánh mắt lên án.

"Gọi đúng rồi." Giọng Hách Kính Nghiêu hơi khàn.

Chỉ là nghe cô gọi tên của mình, đã khiến anh có cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Anh nhìn không được bắt đầu chờ mong, muốn đè cô dưới thân thể của mình, tưởng tượng được nghe tiếng cầu xin khẩn thiết của cô...

Tô Chi Hề nhìn thấy đôi mắt sắc bén của người đàn ông thay đổi, ngày càng sâu hơn, đột nhiên mắt lóe sáng, đoán được suy nghĩ của anh...

Cô nhìn không được, bắt đầu hoài nghi có phải trong đầu người đàn ông này đã có suy nghĩ muốn cô vô số lần... Nghĩ tới đây, không hiểu sao cô thấy miệng đắng lưỡi khô, nhịp tim cũng rối loạn.

Cô hốt hoảng tránh khỏi ánh nhìn chăm chú và nóng rực của anh, đỏ mặt nói: "Tôi phải đi."

Hách Kính Nghiêu "Ừ" một tiếng, vẫn không chớp mắt, nhìn cô chằm chằm.

Tô Chi Hề không thể không đẩy anh ra, lại bị người đàn ông bắt lấy.

"Hách Kính Nghiêu!" Cô xấu hổ mở miệng.

Lúc này người đàn ông cười nhẹ một tiếng, kéo cô từ trên ghế salon đứng lên, đương nhiên, Tô Chi Hề không nghĩ sẽ đụng phải cái gì trên người anh, cũng không thấy có gì kỳ quái.

...

Cuối cùng Tô Chi Hề cũng thoát khỏi "Ma trảo" của thiếu gia Hách, rời khỏi Kim Mân.

Bên ngoài đèn sáng rực rỡ, gió thổi nhẹ nhẹ, rất cực cũng thổi tan nhiệt độ trên gò má.

Tô Chi Hề đi đến bên lề đường, bác Lý mặc tây trang phẳng phiu đi đến trước mặt cô, mỉm cười nói: "Tiểu thư Tô, thiếu gia dặn tôi đưa cô về."

"Cảm ơn bác." Tô Chi Hề nhìn ánh mắt sáng tỏ của bác Lý, cảm giác nhiệt độ trên mặt lại tăng lên lần nữa, cô vội vàng chui vào trong xe.

Mỗi lần đụng phải thiếu gia Hách, quá trình đều mạo hiểm và kích thích như vậy, kích thích khiến tim cô đập nhanh đến nỗi không thể bình phục được.

Xe đi đến đại học Viêm Châu, Tô Chi Hề đang muốn xuống xe, bác Lý đang ngồi ở ghế lái đột nhiên đưa cho cô một túi đồ được bọc kỹ: "Tiểu thư Tô, cái này là thiếu gia chuẩn bị cho cô, xin cô nhận lấy."

Tô Chi Hề sững sờ, theo bản năng tiếp nhận.

Đây là quà Hách Kính Nghiêu chuẩn bị cho cô sao?

Cô cảm giác nếu mình cứ nhận như vậy thì thật sự không biết ngại là gì, nhưng mà Tô Chi Hề không cách nào ức chế được lòng hiếu kỳ của bản thân...Anh sẽ đưa cho cô cái gì đây?

"Bác hãy thay cháu gửi lời cảm ơn đến thiếu gia Hách ạ."

Bác Lý cười tủm tỉm: "Lần sau gặp mặt, tiểu thư có thể tự mình nói cảm ơn."

Lần sau gặp mặt cái gì... Tô Chi Hề đỏ mặt đi xuống xe.

Cô miễn cưỡng kèm chế không mở túi ra ngay lập tức, xúc động nhìn một cái, bước nhanh vào trong sân trường, ai biết đột nhiên một chiếc xe Maserati kiêu ngạo dừng trước mặt cô, chặn đường đi của cô.

Tô Chi Hề sững sờ.

Sau khi cửa xe mở ra, một cô gái trẻ tuổi từ trên xe bước xuống, đứng ở trước mặt cô.

Cô ta rất đẹp, một gương mặt trái xoan có vẻ cổ điển và ưu nhã, cô ta đeo túi xách, khí chất cực kỳ dịu dàng.

Tô Chi Hề định lướt qua cô ta, nhưng cô thấy ánh mắt của cô ta đặt trên người cô, buộc cô phải dừng bước.

Trực giác nói cho cô biết, người phụ nữ này đến tìm cô.

"Tô Chi Hề?" Quả nhiên, cô gái cười mở miệng hỏi.

"Cô biết tôi?" Tô Chi Hề kinh ngạc mở miệng.

"Tôi biết rất rõ." Cô ta cười, "Đúng rồi, xin tự giới thiệu, tôi là Hạ Tâm Du, là vị hôn thê của Kính Nghiêu."

Mắt Tô Chi Hề tròn to, nhẹ buông tay, túi quà xinh đẹp rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Suýt Chút Nửa Động Tâm

"Tôi biết rất rõ." Cô ta cười, "Đúng rồi, xin tự giới thiệu, tôi là Hạ Tâm Du, là vị hôn thê của Kính Nghiêu."

Mắt Tô Chi Hề tròn to, nhẹ buông tay, túi quà xinh đẹp rơi trên mặt đất.

"A..." Hạ Tâm Du cười khẽ một tiếng, "Đừng sợ, tôi không tới tìm cô để tính sổ. Người như Kính Nghiêu, có người phụ nữ nào có thể nắm giữ được chứ?"

Tô Chi Hề cảm giác đầu ong ong, cô nắm chặt tay, mắt khép hờ nói: "Tiểu thư Hạ, thật xin lỗi, tôi không biết..."

"Cô không phải nói xin lỗi." Hạ Tâm Du thở dài, "Cô yên tâm, tôi cũng không phản đối việc hai người kết giao. Cho dù sau này tôi và Kính Nghiêu kết hôn, cô cũng không cần cố kỵ tôi."

Tô Chi Hề khó có thể tin được, nhìn cô ta.

"Tôi và Kính Nghiêu có đính ước, tuy tôi thích anh ấy, nhưng anh ấy lại không hề có hứng thú với tôi..." Hạ Tâm Du cười khỏ, "Tôi tới tìm cô, chỉ là muốn xem người phụ nữ anh ấy thích có bộ dáng gì. Mặt khác, muốn cho cô một lời khuyên, cũng như cảnh báo, trước khi tôi và Kính Nghiêu kết hôn, cô nhất định không được mang thai. Nếu không cô sẽ gặp rắc rối, đối với cô cũng không tốt cho lắm"

Lời nói của Hạ Tâm Du...giống như lời thoại trong chương trình hài kịch, hoang đường và không chân thực.

Cái gọi là hào môn, là như vậy sao? Dù kết hôn cũng không có nghĩa là phải trung thành với đối phương

Tô Chi Hề cảm giác trong đầu hơi rối loạn.

Cô vẫn không hiểu vì sao Hách Kính Nghiêu lại có hứng thú với cô như vậy, nhưng cô hiểu rất rõ ràng, bản thân cô sẽ không bao giờ chấp nhận thân phận như vậy...

"Tiểu thư Hạ, cô hiểu lầm rồi." Cô nghe thấy giọng nói cứng nhắc của bản thân, "Tôi và thiếu gia Hách không phải loại quan hệ này. Tôi cũng sẽ không làm vậy... Cô yên tâm, từ nay về sau tôi sẽ cố gắng tránh mặt thiếu gia Hách."

Hạ Tâm Du lộ ra vẻ mặt khó xử: "Nếu như vậy, Kính Nghiêu sẽ trách tôi. Đó cũng không phải là ý kiến của tôi..."

"Bất kể là chuyện gì tôi cũng sẽ nói không biết." Tô Chi Hề cắn răng nói ra, "Rất xin lỗi, tôi đi trước."

Nói xong, cô xoay người đi vào trong sân trường, túi quà tặng kia cũng bị cô ném ngay tại chỗ.

Hạ Tâm Du lẳng lặng nhìn bóng lưng của cô, một lúc lâu sau, cô ta nở nụ cười nhạt.

Cô nhặt túi quà kia lên, ánh mắt phiền muộn.

Thật không ngờ, trên thế giới này vẫn còn có người phụ nữ có thể tiếp xúc với Kính Nghiêu. Nếu trưởng bối nhà họ Hách biết được, hôn ước của mình và Hách Kính Nghiêu được coi là cái gì?

Hơn nữa, hôn ước này là do cha mẹ hai bên định ra, Hách Kính Nghiêu chưa từng tán thành. Trước khi Tô Chi Hề xuất hiện, khả năng thuận lợi gả cho Hách Kính Nghiêu đã rất nhỏ, nói gì đến bây giờ.

May mắn, người phụ nữ kia không biết gì hết.

Hạ Tâm Du đứng tại chỗ một lúc, mang theo quà túi quà lên xe, sau đó khởi động xe đi mất.

...

Lúc Tô Chi Hề trở lại ký túc xá, đầu óc vẫn hỗn loạn như trước.

Cô thật không ngờ thiếu gia Hách đã có vị hôn thê. Như vậy, cô đối với anh mà nói, cuối cùng có ý nghĩa gì? Một món đồ chơi nhất thời cảm thấy hứng thú sao?

Nghĩ tới đây, mũi của cô chua xót, trong nội tâm vừa khổ sở vừa tủi thân vừa phẫn nộ.

Nếu như hôm nay vị hôn thê của Hách Kính Nghiêu không kịp thời xuất hiện, chỉ sợ sớm muộn gì cô cũng động tâm với thiếu gia Hách.

Khi còn bé, bởi vì bị Tô Quốc An phản bội, cô hận những người không trung thành với hôn nhân. Dù Hách Kính Nghiêu và Hạ Tâm Du không thể bảo trì sự trung thành trong hôn nhân, cô cũng không bao giờ chen chân vào giữa hai người.

Cô cũng không cần có bất cứ sự tiếp.xúc nào với Hách Kính Nghiêu!

Dưới đáy lòng Tô Chi Hề hạ quyết tâm, nhưng mà cũng không hề có cảm giác như vừa trút được gánh nặng, ngược lại... Càng thêm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Được Đăng Chân Lân Đăng Đâu

Tô Chi Hề hóa đầu thương thành động lực, rạng sáng ngày thứ hai đã đi tới phòng họp, các hạng mục được bày ra khắp nơi.

Thẩm Uẩn San cảm xúc sửa đầu nạnh đến, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Tô Chi Hề, lại càng hoảng sợ.

"Sao cậu đến sớm vậy, ăn gì chưa?" Cô ngồi xuống bên cạnh Tô Chi Hề hỏi.

"Uẩn San, lần thi đấu này, nhất định chúng ta phải giành giải Nhất!" Tô Chi Hề nảy sinh tham vọng độc ác nói.

Thẩm Uẩn San giật mình: "Cậu làm sao vậy? Bị cái gì kích thích vậy?"

Tô Chi Hề mỉm môi không nói, đôi mắt vẫn giữ nguyên về độc ác, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Gần đây cô đã bị kích thích quá nhiều.

Một bên Ninh Dịch Thần và Tô Liên Hề hạnh phúc, một bên thiếu gia Hách đã có vị hôn thê.

Mà ngay cả Tô Liên Hề, cũng lấy được vai nữ chính, sáng nay đang xem tin tức, trùng hợp Tô Chi Hề nhìn thấy, bộ phận truyền thông bên phía nhà sản xuất tuyên bố nữ chính là người mới hoàn toàn, tuy nhiên không tiết lộ danh tính, nhưng từ những tin tức lẻ tẻ, cũng có thể đoán được đó là Tô Liên Hề, điều này không thể nghi ngờ.

Tô Chi Hề cảm giác phải bị đè nén cực kỳ, trong lòng uất hận không biết làm sao đành phải vui đầu vào trận đấu.

"Không có gì, chẳng qua tớ cảm thấy đã làm chuyện gì thì nhất định phải làm cho thật tốt!"

Thẩm Uẩn San nhìn bộ dáng như sắp bốc cháy của cô, sững sờ gật đầu: "Mục tiêu của chúng ta là giải Nhất... Yên tâm đi, cô giáo cũng đã nói đề tài của chúng ta cực kỳ tốt."

"Ừ!" Tô Chi Hề dùng sức gật đầu.

...

Một tuần kế tiếp, Tô Chi Hề làm đội trưởng, ép các đội viên ra sức lao động, bọn họ ai cũng cảm thấy khổ sở không chịu nổi, nhưng nhìn thấy Tô Chi Hề còn chăm chỉ hơn bọn họ, đành phải nuốt mấy câu phàn nàn xuống.

Trong suốt một tuần qua, Tô Chi Hề tắt điện thoại di động, giống như ngăn cách với cuộc sống bên ngoài. Cô dùng toàn bộ sức lực vui đầu vào trận đấu, tâm tình bị đè nén dần dần thoải mái hơn.

Đáng tiếc, trước trận đấu một ngày, sáng sớm cô đi đến phòng họp thì nhìn thấy Tô Liên Hề đứng trước cửa, tâm trạng đang vui vẻ lập tức thay bằng sự khó chịu.

"Chị." Ngược lại Tô Liên Hề tươi cười như hoa, mỗi lần thấy cô ta chào hỏi ngọt ngào với mình, giống như hai người thật sự là một cặp chị em có cảm tình đặc biệt.

Tô Chi Hề không có tâm trạng để đáp trả cô ta, lạnh lùng nói: "Mở ra!"

"Chị, em hỏi thăm chị một chút, thì ra chị đang chuẩn bị cho trận đấu." Tô Liên Hề nghịch tóc, "Khó trách gần đây không nhìn thấy chị đâu."

Tô Chi Hề khẽ đẩy bả vai cô ta, lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa phòng họp.

"Chị..." Tô Liên Hề cảm xúc nhìn cô, "Tôi nói cho chị biết, có tôi ở đây, chị đừng mong giành được giải thưởng!"

Tô Chi Hề cá kình, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía cô ta: "Cô định giờ trò gì?"

"Chị, em cũng không muốn sự cố gắng của chị là uổng phí, nhưng mà trận đấu 'The Challenge Cup' đó trường bọn em cũng tham gia thi đấu. Hơn nữa trùng hợp người chủ trì 'The Challenge Cup' là tập đoàn Lăng Vân, quan hệ của Dịch Thần và con trai tập đoàn đó cũng không tệ, nếu anh ta muốn giữ mối quan hệ này, chị nói sẽ thế nào?"

Môi Tô Chi Hề khẽ run lên: "Tô Liên Hề, cô quá xấu xa rồi!"

"Ha ha..." Tô Liên Hề nhìn thấy nét mặt của cô, nụ cười trên môi càng ngọt ngào hơn, "Chị, em biết chị rất quan tâm đến trận đấu này, dù sao bây giờ chị cũng không có gì cả, chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hy vọng vào cuộc so tài này. Aiz, là em gái, thấy chị như vậy em cũng không đành lòng."

Tô Chi Hề uất hận nắm chặt tay, rất muốn cào nát mặt cô ta!

Trên thế giới tại sao lại có loại người vô sỉ như vậy! Cô càng nhượng bộ, Tô Liên Hề lại càng được đăng chân lân đăng đâu!

Chương 50: Chiếc Áo Đỏ Đang Ở Đâu?

Tô Chi Hề uất hận nắm chặt tay, rất muốn cào nát mặt cô ta!

Trên thế giới tại sao lại có loại người vô sỉ như vậy! Cô càng nhượng bộ, Tô Liên Hề lại càng được đằng chân lân đằng đầu!

"Rốt cục cô muốn làm gì?" Cô cắn răng hỏi.

"Cái này thì..." Đột nhiên Tô Liên Hề thay đổi thái độ, "Lúc trước chị đưa Dịch Thần đến bệnh viện, có phải đã cởi áo khoác của anh ấy ra không? Bây giờ chiếc áo đỏ đang ở đâu?"

Ánh mắt Tô Chi Hề mỉm cười nói.

Cái áo khoác đó, đương nhiên cô nhớ rõ. Lúc trước Ninh Dịch Thần ngã trong vũng máu, áo khoác cũng bị máu tươi thấm ướt, sau khi cô đưa Ninh Dịch Thần đến bệnh viện, bác sĩ cởi áo khoác của anh ra, nhưng Tô Chi Hề không vứt đi, mà mang về giặt sạch sẽ, sau đó gấp gọn cất đi.

Cô nhớ rõ trên cổ áo còn thêu một chữ, lúc trước cô không hiểu chữ đó có nghĩa là gì, bây giờ nhớ lại, chắc là chữ Ninh.

"Vì Ninh Dịch Thần hỏi cô sao?" Tô Chi Hề suy đoán.

Thực tế Tô Liên Hề không biết sự tồn tại của chiếc áo đỏ, nếu cô ta hỏi, chắc chắn là vì Ninh Dịch Thần đã từng đề cập qua.

Tô Liên Hề cười lạnh: "Xem ra cô thật sự giữ áo khoác của anh ấy. Cô chưa mang ra, có phải cô cho rằng chiếc áo đỏ chính là chứng cứ?"

Tô Chi Hề không nói gì.

Cô đã từng có ý nghĩ này, nhưng khi nhìn thấy Ninh Dịch Thần cực kỳ bao dung và tin tưởng Tô Liên Hề, cô đành buông tay.

"Cô không nói, tôi cũng quên." Lát sau, Tô Chi Hề lạnh nhạt mở miệng, "Nếu tôi không trả lại cái áo đỏ cho cô, chỉ sợ tôi vô duyên với giải thưởng trong trận đấu này, phải không?"

"Đúng vậy." Tô Liên Hề cười tủm tỉm nói.

"Tôi sẽ đưa cho cô, nhưng phải đợi đến ngày mai, sau khi trận đấu kết thúc." Tô Chi Hề nhìn cô ta.

"Không được!" Tô Liên Hề từ chối không chút do dự, "Tôi muốn chiếc áo đỏ ngay bây giờ!"

"Tôi không biết tôi ném nó ở xó xỉnh nào rồi, bây giờ tôi cũng không có thời gian tìm lại cho cô, tôi còn phải chuẩn bị cho trận đấu ngày mai." Tô Chi Hề cười nhìn cô ta, "Nếu như cô không chờ được, thì quên đi."

Tô Liên Hề nhìn cô bằng ánh mắt hận thù: "Được! Nếu cô lật lọng, tôi nhất định sẽ khiến cô không tốt nghiệp được!"

Tô Chi Hề cười, mở cửa phòng họp ra, đi vào trong, sau đó dùng lực đóng cửa, ngăn cách với Tô Liên Hề bằng một cánh cửa.

Tô Liên Hề khinh miệt cười, cũng không thèm quan tâm. Rất nhanh, cô ta sẽ ký hợp đồng với đạo diễn Trần, nếu không phải Ninh Dịch Thần hỏi chiếc áo khoác đó, cô ta sẽ không lãng phí thời gian đi gặp Tô Chi Hề!

Vì vậy, cô ta hừ lạnh, chậm rãi rời đi.

Tô Chi Hề ngồi ở trong phòng họp, đây là lần đầu tiên cô không lập tức khởi động máy tính.

Ngày đó Ninh Dịch Thần gặp chuyện không may, chiếc áo đỏ được cô gấp gọn cất trong tủ quần áo, ngày mai, chính tay cô sẽ đưa chiếc áo đỏ cho Tô Liên Hề, có nghĩa là, cô hoàn toàn bỏ qua cơ hội nói rõ chân tướng cho Ninh Dịch Thần biết.

Nếu nói không khó chịu, thì không có khả năng.

Lúc trước, khi anh ta nằm trên giường bệnh, cho tới bây giờ cũng không nghĩ bọn họ sẽ chấm dứt quan hệ bằng việc này. Cô đã từng cho rằng, cho dù bọn họ không thể trở thành người yêu, ít nhất cũng sẽ là bạn tốt. Nhưng bây giờ, bởi vì Tô Liên Hề, bọn họ giống như kẻ thù.

Cái mũi chua xót, nước mắt đã tuôn ra từ hốc mắt.

Tô Chỉ Hề dùng sức lau nước mắt trên mặt, mở máy tính ra, bắt đầu làm việc.

Trận đấu ngày mai, dù như thế nào cũng không thể thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gần Đây, Tiểu Thư Tô Đang Làm Gì?

Sân bay.

Hách Kính Nghiêu đi ra từ cửa Vip, vệ sĩ đứng trang nghiêm ở hai bên, ngăn cách những ánh mắt soi mói và tò mò.

Bác Lý mở cửa xe đi ra, thấy Hách Kính Nghiêu đến gần, ông mỉm cười nói: "Thiếu gia, ngài đã trở về."

Hách Kính Nghiêu khẽ gật đầu, tháo kính dâm xuống hỏi: "Gần đây, tiểu thư Tô đang làm gì?"

"Tiểu thư Tô đang bận chuẩn bị 'The Challenge Cup.'" Bác Lý cười tủm tỉm nói, "Cuộc thi đấu này do tập đoàn Lăng Vân chủ trì, sức ảnh hưởng rất lớn, trước mắt do thiếu gia Vân phụ trách. Ngày mai cuộc thi đấu sẽ được tiến hành ở khách sạn Mộ Vân."

Hách Kính Nghiêu hơi nhếch khóe môi: "Gọi điện thoại cho Thâm Hàn, bảo cậu ta giữ lại cho tôi một vị trí."

"Dạ." Bác Lý đáp lời.

"Còn nữa." Hách Kính Nghiêu chợt nhớ tới cái gì đó, "Lần trước tôi đưa quà cho cô ấy, cô ấy có dùng không?"

Bác Lý lắc đầu: "Khả năng tiểu thư Tô còn chưa kịp nhìn."

Hách Kính Nghiêu không vui khẽ hừ một tiếng.

Trận đấu gì chứ, quan trọng như vậy sao, khiến cô phải mất ăn mất ngủ.

Đi công tác một tuần, Hách Kính Nghiêu chưa bao giờ cảm thấy khó khăn như vậy. Không biết Tô Chỉ Hề có thường xuyên nhớ tới anh hay không?

Bác Lý ho nhẹ một tiếng, nhin không được nói ra: "Thiếu gia, phu nhân gọi điện thoại thúc giục nhiều lần rồi, nói rằng nhất định trong năm nay ngài phải kết hôn với tiểu thư Hạ."

Hách Kính Nghiêu nhíu mày: "Tiểu thư Hạ nào?"

"Là tiểu thư Hạ Tâm Du, con gái nhà họ Hạ." Bác Lý làm hết chức trách nói, "Cô ấy đã tỏ thái độ rất rõ, nói rằng dù không thể tiếp cận với ngài vẫn đồng ý làm vợ của ngài, hơn nữa có thể sinh con bằng phương pháp thụ tinh nhân tạo, cho nên phu nhân rất thích cô ấy."

Dùng địa vị của nhà họ Hách, kể cả Hách Kính Nghiêu có tật xấu như vậy, phụ nữ đồng ý gả cho Hách Kính Nghiêu cũng không phải số ít, đối với anh mà nói, việc mẹ mình tùy tiện tìm một người vợ cho con trai, chẳng phải là quá bạc đãi anh rồi sao. Dù sao nhà họ Hạ là danh gia vọng tộc, địa vị cũng không thua kém nhà họ Hách là bao, cho nên Hạ Tâm Du tỏ thái độ như vậy, mẹ vui mừng là chuyện bình thường, sớm đã bỏ nhiệm Hạ Tâm Du là con dâu mình rồi.

Hách Kính Nghiêu mơ hồ nhớ lại, mẹ anh đã từng đề cập với anh. Nhưng anh nhớ rõ, anh chưa từng đồng ý.

Trước kia anh đã không thích kiểu hôn nhân như vậy, nói gì đến hiện tại.

Khóe môi Hách Kính Nghiêu hơi nhếch lên: "Bác hãy nghĩ cách gì đó để trấn an bà ấy đi."

"Tôi sẽ khiến phu nhân yên tâm." Bác Lý ngầm hiểu, "Nhưng mà, tạm thời phu nhân không biết đến sự tồn tại của tiểu thư Tô."

Hách Kính Nghiêu hài lòng nhẹ gật đầu, cúi người đi vào trong xe.

**

Hôm sau.

Sáng sớm, Thẩm Uẩn San đã dẫn theo các đội viên đến sân thi đấu ở khách sạn Mộ Vân, để chuẩn bị trước.

Tô Chi Hề vẫn ở trong ký túc xá, tìm kiếm cái gì trong tủ quần áo.

Một lát sau, cuối cùng cô cũng tìm được chiếc áo khoác đó.

Nhìn bề ngoài khá giống áo khoác của hải quân, trên cổ áo thêu một chữ "Ninh", Ninh Dịch Thần đã hỏi đến chiếc áo này, chắc hẳn nó rất có ý nghĩa với anh ta.

Khi ấy, cô nhìn thấy bóng lưng màu xanh đậm này, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, chạy vọt tới giữa đường..

Tô Chi Hề hít sâu một hơi, lẳng lặng xem xét một lúc, sau đó cất áo khoác vào trong túi.

Hôm nay sau khi kết thúc trận đấu, cô sẽ đưa cái áo khoác này cho Tô Liên Hề. Giữ lại cái nó, đối với nói mà nói đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Dục Vọng Chính Phục

Tô Chi Hề cầm theo cái túi to rời khỏi trường học, đi đến khách sạn Mộ Vân.

Nhưng không may lúc cô đi lại là giờ cao điểm, Tô Chi Hề đứng ở ven đường chờ một lúc cũng không thấy chiếc xe nào dừng lại, nhìn thấy thời gian thi đấu sắp đến, cô rất sốt ruột.

Lúc này, một chiếc xe màu trắng dừng lại bên cạnh cô, người đàn ông ngồi trên ghế lái hạ cửa kính xe xuống, hơi nhú mồm: "Tô Chi Hề?"

Nghe giọng nói này, trong lòng Tô Chi Hề trầm cười.

Dĩ nhiên là Ninh Dịch Thần.

Theo bản năng cô siết chặt túi đồ trong tay, rụt rè nhìn anh ta, nhẹ gật đầu nhưng không lên tiếng.

Ninh Dịch Thần nhìn thấy cô khó xử, do dự một lúc, cuối cùng mở miệng: "Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi một đoạn."

"Cảm ơn, không cần." Theo bản năng Tô Chi Hề từ chối.

Ninh Dịch Thần nhìn cô, lạnh nhạt nói: "Bây giờ, trên đoạn đường này, cô có đợi đến nửa giờ nữa cũng chưa chắc có xe taxi."

Tô Chi Hề cắn môi.

Trận đấu ngày hôm nay cô đã chuẩn bị lâu như vậy, dù như thế nào cô cũng không hy vọng chỉ vì đi muộn mà ảnh hưởng đến mọi người.

Ninh Dịch Thần chủ động đưa ra hỗ trợ, chẳng qua là vì anh ta được giáo dục tốt. Tô Chi Hề cũng tin, với nhân phẩm của anh ta sẽ không đến mức hại cô.

Cho nên, cô cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Nghĩ tới đây, Tô Chi Hề nhẹ giọng nói: "Làm phiền anh rồi."

Nói xong cô mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ.

Mất Ninh Dịch Thần nhìn phía trước, khởi động xe, trầm giọng mở miệng: "Đi nơi nào?"

"Phiên anh đưa tôi đến khách sạn Mộ Vân." Tô Chi Hề nói xong, thả túi đồ xuống dưới, dùng váy che đi. Chắc Ninh Dịch Thần sẽ không chú ý đến chiếc áo trong túi, nhưng vẫn phải đề phòng, cẩn thận một chút cũng tốt.

"Sáng sớm, cô đi khách sạn làm cái gì?" Ninh Dịch Thần nhú mồm.

Tô Chi Hề bình tĩnh nói: "Thi đấu."

Người đàn ông nhướn mày, cuối cùng cũng không hỏi gì thêm.

Trong xe chỉ có hai người bọn họ, hai người rơi vào trạng thái trầm mặc, không khí trong xe có hơi xấu hổ.

Tô Chi Hề nghĩ đến chiếc áo khoác trong túi là của Ninh Dịch Thần, cảm giác của cô càng khác lạ.

Bỗng nhiên cô tò mò, nếu bây giờ để cho Ninh Dịch Thần nhìn thấy chiếc áo khoác, anh ta sẽ có phản ứng gì?

Nhưng mà cô chỉ nghĩ xong rồi thôi, cũng không có ý định làm thật.

Nhưng trong lòng Ninh Dịch Thần lại thấy phiền muộn.

Vừa rồi lúc anh ta lái xe đi qua, trong lúc vô tình nhìn thấy bóng dáng Tô Chi Hề, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh ta dừng xe bên cạnh cô, còn chủ động đưa ra đề nghị.

Với quan hệ của hai người, anh ta nên giả bộ như không phát hiện ra cô mới đúng. Nếu Liên Hề biết mình đối tốt Tô Chi Hề, cô ấy sẽ không vui đúng không?

Đi không lâu thì gặp đèn đỏ, Ninh Dịch Thần đạp phanh, vô ý nhìn Tô Chi Hề ngồi bên cạnh. Có lẽ là vì trận đấu, nên hôm nay cô có ý trang điểm, ngũ quan xinh đẹp hiện ra rõ ràng, nhan sắc càng kiều diễm hơn.

Cô ngồi bên cạnh anh ta, mặt cúi xuống, bộ dáng vừa quật cường vừa lạnh lùng, khiến cho người ta khó có thể kiềm chế sinh ra dục vọng chinh phục.

Đột nhiên Ninh Dịch Thần ý thức được, đây là lần đầu tiên anh ta ở chung một chỗ với cô. Cũng đúng lúc này, anh ta mới phát hiện khí chất của người phụ nữ này khiến anh ta cảm thấy quen thuộc và thân thiết khó hiểu.

Trong nội tâm Ninh Dịch Thần bỗng dưng nảy sinh lửa giận.

Cô là chị gái Tô Liên Hề, hơn nữa gần đây còn thấy Liên Hề không vừa mắt. Dù anh ta chỉ nảy sinh một chút tình cảm tốt đẹp với cô, cũng là một loại phản bội đối với Liên Hề.

Nói gì đến việc bị hấp dẫn.

Nghĩ tới đây, anh ta không kiềm chế được hơi nhếch môi, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cố gắng xem nhẹ sự tồn tại của cô.

Sau đó, Ninh Dịch Thần lái xe rất nhanh, không bao lâu anh ta dừng xe, lạnh nhạt nói: "Phía trước là khách sạn Mộ Vân, nếu đi sang bên kia thì không tiện quay đầu xe, cô xuống ở đây đi."

Tô Chi Hề nhìn, còn cách một đoạn nữa là đến. Trong lúc thức thời cô cũng không biết nói gì, chỉ biết nói cảm ơn rồi mở cửa xe đi xuống.

Ninh Dịch Thần không kiềm chế được nắm chặt tay lái, theo bản năng nhìn sang bên cạnh, lại phát hiện túi đồ của Tô Chi Hề bị rơi.

"Đợi một chút, cô đánh rơi đồ." Anh ta nói xong cúi người nhặt túi đồ kia lên, chuẩn bị đưa cho Tô Chi Hề.

Một giây sau, động tác của anh ta dừng lại!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Mơ Mộng Hảo Huyền

Tô Chi Hề nghe thấy tiếng nói của Ninh Dịch Thần, trong lòng trầm xuống!

Cô ý thức được mình đánh rơi cái gì!

Tô Chi Hề vội vàng quay đầu lại, thì phát hiện áo khoác đã bị Ninh Dịch Thần cầm trong tay, anh ta nhìn chăm chăm chữ "Ninh" hơi phai màu trên cổ áo, sắc mặt có vẻ hơi đáng sợ!

Hồ hấp của cô cũng trở nên dồn dập, như là đang đợi tòa tuyên một bản án cuối cùng.

Ninh Dịch Thần đẩy cửa xuống xe, đi đến trước mặt Tô Chi Hề, ánh mắt khiếp người.

"Chiếc áo này cô lấy ở?" Anh ta trầm giọng mở miệng.

Tô Chi Hề nhìn chiếc áo, sắc mặt sợ sệt.

"Tô Chi Hề, nói chuyện!" Giọng nói của Ninh Dịch Thần vì bị đè nén mà trầm khàn hơn, giống như ẩn chứa sự tức giận.

Tô Chi Hề ngẩng đầu, bình tĩnh cười: "Là tôi nhặt được, làm sao vậy?"

"Nhặt được? Tôi thấy cô giống lấy trộm hơn, đúng không?" Ninh Dịch Thần cười lạnh, "Quả nhiên Liên Hề suy đoán không sai, lúc vừa bắt đầu cô đã có suy nghĩ cướp đi công lao của cô ấy!"

Tô Chi Hề ngẩn người, đột nhiên cảm thấy ngày hôm nay, ánh sáng mặt trời rất chói mắt.

Cô nhẹ cười rộ lên: "Tô Liên Hề nói như vậy? Tôi muốn cướp công lao của cô ta?"

"Nếu không tại sao chiếc áo này lại ở trong tay cô?" Ninh Dịch Thần nhìn cô đầy hận thù, "Lúc trước cô ấy mang chiếc áo này về nhà, cố gắng bảo quản nó, sau này bị cô vụng trộm lấy đi, phải không?"

Ánh mắt Tô Chi Hề đăm chiêu.

Quả nhiên, Tô Liên Hề đã sớm nghĩ ra chuyện này để hãm hại cô, nếu cô cầm chiếc áo này đi tìm Ninh Dịch Thần, thì sẽ gặp được phản ứng như vậy, đúng không?

Cô cảm thấy hơi buồn cười, cũng hơi đau khổ.

"Tô Chi Hề!" Một lúc sau, thấy cô vẫn không nói chuyện, giọng của Ninh Dịch Thần càng to hơn.

Anh ta ghét nhìn thấy vẻ mặt này của cô! Điều này khiến anh ta có cảm giác mình nghĩ sai chuyện gì rồi.

Chẳng lẽ Tô Liên Hề lừa gạt mình?

Ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong đầu anh ta không đến một giây, sau đó nhanh chóng bị anh ta chối bỏ.

Không, không có khả năng! Lúc trước, mở mắt ra, người đầu tiên anh ta nhìn thấy là Tô Liên Hề, cô ấy kích động ôm mình khóc. Làm sao Liên Hề có thể lừa gạt mình được.

"Anh nói rất đúng." Tô Chi Hề tự giễu cười, "Chiếc áo này, thật sự là tôi trộm lấy từ chỗ Tô Liên Hề."

Nghe thấy chính miệng cô thừa nhận, không hiểu vì sao Ninh Dịch Thần thở dài một hơi.

Về mặt của anh ta vẫn vậy, anh ta không ngờ cô sẽ làm thế, nói: "Tại sao cô phải làm như vậy?"

Tô Chi Hề trầm mặc một giây, đột nhiên cười: "Tô Liên Hề nói thế nào?"

"Tôi muốn nghe cô nói!" Ninh Dịch Thần lạnh lùng nhìn cô.

Tô Chi Hề suy nghĩ: "Bởi vì tôi vô tình biết được thân phận của anh, nên mơ tưởng hão huyền được làm con dâu nhà họ Ninh, thế nên tôi lấy trộm chiếc áo này, cướp đi công lao của Tô Liên Hề, đáp án này, anh có hài lòng không?"

Ninh Dịch Thần cười lạnh: "Đúng là mơ mộng hão huyền! Tô Chi Hề, cô không xứng làm chị của Liên Hề! So với Liên Hề, cô còn kém xa!"

Tô Chi Hề khẽ run lên, dùng sức siết chặt hai tay.

"Đúng vậy, quả thật so với cô ta, tôi còn kém xa." Tô Chi Hề cười kì quái.

Ninh Dịch Thần nhìn cô tươi cười, trong nội tâm lại thấy hoảng hốt.

Anh ta bức bối mở miệng: "Tôi và Liên Hề sẽ sớm kết hôn, tốt nhất cô nên bỏ mấy cái suy nghĩ lệch lạc này đi!"

"Dĩ nhiên, tôi đã tỉnh ngộ." Tô Chi Hề cười nhạt, giọng cô hơi khàn, "Chiếc áo khoác này, tôi định trả lại cho Tô Liên Hề, nếu anh đã thấy, vậy trực tiếp trả lại cho chủ nhân của nó cũng tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Dù Sao Anh Cũng Vì Tôi Mà Bị Thương

"Đĩ nhiên, tôi đã tỉnh ngộ." Tô Chi Hề cười nhạt, giọng cô hơi khàn, "Chiếc áo khoác này, tôi định trả lại cho Tô Liên Hề, nếu anh đã thấy, vậy trực tiếp trả lại cho chủ nhân của nó cũng tốt."

Nói xong, cô xoay người rời đi.

Bỗng nhiên Ninh Dịch Thần nắm lấy cổ tay của cô.

Tô Chi Hề khẽ run lên, nhìn về phía anh ta cười nhạt: "Sao vậy, anh muốn tính sổ với tôi sao?"

Ninh Dịch Thần nhìn khuôn mặt bình tĩnh đến lạnh lùng của cô, đột nhiên cảm thấy buồn bực, anh ta cũng không biết vì sao mình lại vuron tay ngăn cản cô. Để tính sổ? Áo cũng đã nằm trong tay anh ta, anh ta hoàn toàn không có suy nghĩ đó.

Anh ta chỉ làm theo bản năng, vì cảm thấy không thể để cô rời đi như vậy.

Tô Chi Hề không muốn giằng co với anh ta nữa, cô mấp máy môi, nói: "Nếu không có chuyện gì khác, anh buông tay tôi ra được không? Trận đấu sắp bắt đầu rồi."

"Cô..." Anh ta chần chờ mở miệng.

Tô Chi Hề ngẩng đầu nhìn anh ta, lại phát hiện ánh mắt của anh ta đang đặt trên người cô, bất giác, sắc mặt khẽ thay đổi.

Bên tai truyền đến tiếng động cơ xe máy chói tai, Tô Chi Hề ý thức được cái gì, còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Ninh Dịch Thần dùng sức ôm cô vào trong ngực, hơn nữa anh ta còn xoay người... Sau đó cơ thể anh ta chấn động mạnh, trên mặt hiện lên sự đau khổ.

Bên lề đường, ngay cả người ngồi trên xe gắn máy cũng ngã lăn trên mặt đất!

Tô Chi Hề va vào ngực người đàn ông, cô nhìn thấy anh ta nhũu chặt lông mày, lông mi không ngừng run rẩy, trái tim cô khẽ run lên.

"Ninh Dịch Thần?" Giọng nói của cô ngập tràn sự hoảng sợ.

"Tôi không sao." Anh ta khàn giọng mở miệng, buông cô ra, xoay người nhìn chủ xe đang nằm trên mặt đất, giọng nói lạnh như băng, "Anh lái xe kiểu gì thế?"

Đối phương nổi giận đùng đùng, ngồi dậy nói: "Tôi lái xe kiểu gì hả? Đường này là đường của nhà anh sao? Đứng chắn giữa đường còn nói tôi?"

Sắc mặt Ninh Dịch Thần trầm xuống, hình như anh ta không quen tranh luận kiểu này, dứt khoát lấy điện thoại ra.

Chủ xe nhìn Ninh Dịch Thần, thấy anh ta đi xe sang trọng, tự biết không chiếm được ưu thế, vì vậy nhanh chóng dựng xe lên, phóng đi nhanh như chớp.

Ninh Dịch Thần thấy thế thì cắt điện thoại đi động đi. Vừa nghiêng đầu thì thấy sắc mặt Tô Chi Hề tái nhợt.

"Anh đang chảy máu." Môi Tô Chi Hề run rẩy, nhìn đuôi phải của người đàn ông, "Chỗ này của anh bị va đập mạnh rồi."

Ninh Dịch Thần thử di chuyển, quả nhiên bắp chân đau nhức kịch liệt.

"Không có gì đáng ngại, chỉ rách da chút thôi." Anh ta thản nhiên nói, "Cô nhanh đến khách sạn đi."

Tô Chi Hề nhìn anh, đột nhiên hạ quyết tâm: "Tôi đưa anh đi bệnh viện."

Ninh Dịch Thần nhếch môi cười: "Tô Chi Hề, cô không cần hiểu lầm, vừa rồi tôi cứu cô chỉ vì thuận tay thôi, không có ý gì khác."

Tô Chi Hề nở nụ cười, mở cửa xe ngồi vào ghế lái: "Tôi biết. Anh lên xe đi, tôi lái xe đưa anh đến bệnh viện."

Lúc trước anh ta còn có thể cứu một người xa lạ như Tô Liên Hề, đương nhiên hôm nay cũng sẽ không trơ mắt nhìn cô bị xe đụng.

Ninh Dịch Thần nhũu mày, trong mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

"Tôi không hiểu lắm gì cả, nhưng cũng bởi vì tôi mà anh bị thương, tôi không thể làm như không thấy gì được." Tô Chi Hề bình tĩnh nói, "Bây giờ tôi khẳng định anh không thể lái được xe. Kỹ thuật lái xe của tôi cũng không tệ, anh không cần lo lắng."

"Nhưng trận đấu sắp bắt đầu rồi." Ninh Dịch Thần nhĩn không được nhắc nhở cô.

"Trong lòng tôi đã có sự tính toán." Tô Chi Hề khẽ động, giọng nói vẫn bình thản như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đùng Quá Hur* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Làm Bộ Làm Kịch

Khách sạn Mộ Vân.

Lần cử hành "The Challenge Cup" này, vào lúc 9 giờ sáng đã có báo cáo không còn chỗ ngồi, các đội dự thi đều đang khẩn trương chuẩn bị ở bên trong, khách mời cũng đã ngồi vào vị trí từ lâu.

Ở tầng 2 là nơi dành cho khách quý, ở đây có phòng VIP, tầm nhìn cực kỳ tốt, có thể nhìn thấy hết sân khấu.

Vân Thâm Hàn làm người phụ trách cũng đang ngồi trong phòng nghỉ, không nói gì nhìn người khách quý đang trầm ngâm trong phòng.

"Rốt cục cậu đang nhìn cái gì? Chỉ là một trận đấu cho sinh viên đại học mà thôi, có cái gì hay mà nhìn." Vân Thâm Hàn nhin không được chăm chọc.

Hách Kính Nghiêu rất hứng thú quan sát bảng báo cáo ở đại sảnh, Nghe anh ta nói vậy, khoe môi nhếch lên: "Thân là người phụ trách, mà sự quan tâm của cậu đối với cuộc thi đấu này không đủ."

Vân Thâm Hàn không giải thích được: "Người phụ trách chỉ là danh nghĩa, chẳng lẽ cứ làm người phụ trách trận đấu thì tôi phải tự mình đi tổ chức?"

"Ít nhất cậu cũng phải có một tờ danh sách dự thi chứ?" Hách Kính Nghiêu nói xong, ánh mắt vẫn đặt trên bảng báo cáo ở đại sảnh.

Vân Thâm Hàn mơ hồ ý thức được cái gì, lập tức gọi điện thoại cho trợ lý, không bao lâu, một tờ danh sách được đưa đến tay anh ta.

Anh ta lập tức nhìn thấy một cái tên.

Tô Chi Hề.

Quả nhiên là cô. Cũng chỉ có người phụ nữ này, mới có thể khiến một người làm việc điên cuồng như Hách Kính Nghiêu thoái thác tất cả công việc để tới đây.

Vân Thâm Hàn đau lòng mỉm cười, dẫn sự phức tạp trong tâm tình xuống, anh ta mở miệng nói: "Làm sao vậy, chẳng lẽ đến bây giờ cậu vẫn chưa thu phục được cô ấy?"

Hách Kính Nghiêu nhếch môi: "Cậu thì biết cái gì."

Đôi mắt lạnh lùng của Vân Thâm Hàn khẽ di chuyển, cố nén cảm giác bị châm chọc.

Hách Kính Nghiêu chẳng quan tâm đến thái độ của Vân Thâm Hàn. Anh đã nhìn thấy đội ngũ dự thi của đại học Viêm Châu, nhưng anh không nhìn thấy bóng dáng của Tô Chi Hề.

Người phụ nữ này chạy đi đâu?

Cô bỏ rất nhiều tâm huyết cho cuộc thi này như vậy, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô tuyệt đối không vắng họp.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Hách Kính Nghiêu nhíu mày. Anh lấy điện thoại đi động ra, bấm số điện thoại của Tô Chi Hề. Anh chưa bao giờ nói chuyện với Tô Chi Hề qua điện thoại, nhưng để nhớ số điện thoại của cô với anh mà nói cũng không phải việc khó.

Chuông điện thoại vang lên rất lâu vẫn không người có nghe.

Sắc mặt Hách Kính Nghiêu dần trầm xuống, đội ngũ dự thi thứ nhất đã làm xong báo cáo, đợi thêm một lúc, Tô Chi Hề vẫn không xuất hiện, bỗng nhiên anh đứng lên.

**

Bên này, cuối cùng Ninh Dịch Thần cũng đồng ý để Tô Chi Hề đưa mình đi bệnh viện.

Chiếc xe nhập vào dòng xe, Tô Chi Hề đạp chân ga, không bao lâu, điện thoại trong túi kêu vang điên cuồng.

Bây giờ là chín giờ sáng, trận đấu đã bắt đầu, chắc Thẩm Uẩn San gọi điện thúc giục cô?

Nghĩ đến vì lần tranh tài này mà mình chuẩn bị lâu như vậy, cuối cùng lại không thể đi dự họp, trong lòng Tô Chi Hề có hơi khó chịu. Nhưng cô cũng không vì thế mà dao động.

Ninh Dịch Thần cũng nghe được tiếng chuông điện thoại kêu vang, anh ta liếc nhìn Tô Chi Hề, thấy cô vẫn bình tĩnh và kiên định như cũ.

Nhìn bộ dạng của Tô Chi Hề, khiến anh rất khó nhận ra điểm chung giữa cô và người phụ nữ thâm trầm, lòng dạ hẹp hòi khi nãy.

Hơn 10 phút sau, cuối cùng xe cũng đến bệnh viện Tư Minh. Một nhân viên y tá đã chờ sẵn ở đó, thấy Tô Chi Hề dừng xe, bọn họ nhanh chóng xông tới, mở cửa tay lái phụ ra, đỡ Ninh Dịch Thần xuống xe.

Tô Chi Hề cũng xuống xe, chuẩn bị đi theo. Ninh Dịch Thần lại quay đầu nhìn cô, nói: "Cô về được rồi, có lẽ đã qua thời gian bắt đầu trận đấu."

"Không được." Cô khẽ lắc đầu, "Trừ khi tôi xác định anh không có việc gì, nếu không tôi sẽ không rời đi."

Sắc mặt Ninh Dịch Thần lạnh lẽo: "Tô Chi Hề, cô không cần phải làm bộ làm kịch trước mặt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chương 56: Cô ấy rất tốt, không tổn hại gì

□ *Sắc mặt Ninh Dịch Thần lạnh lẽo: "Tô Chi Hề, cô không cần phải làm bộ làm kịch trước mặt tôi."*

□ *Tô Chi Hề cười một tiếng: "Anh cứ coi như tôi đang làm bộ làm kịch cũng tốt."*

□ *Cô biết mình đi theo cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng cô phải làm như vậy. Bởi vì Ninh Dịch Thần vì cứu cô nên mới bị thương, cho nên cô muốn xác định anh ta không gặp bất kỳ trở ngại gì. Chỉ đơn giản như vậy.*

□ *Ninh Dịch Thần cười nhếch miệng, dúi khoát xem nhẹ sự hiện hữu của cô.*

□ *Tô Chi Hề cũng không thêm để ý. Dưa Ninh Dịch Thần đi chụp ảnh kiểm tra xong, cô lướt chút thời giờ lấy điện thoại ra, lại phát hiện rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ một số máy xa lạ.*

□ *Cô nhún mày, xem nhẹ mấy cuộc gọi này, mở laptop ra.*

Thẩm Uẩn San luôn hỏi xem cô đang ở nơi nào, còn nói thời gian đợi ngũ làm báo cáo là mười giờ, không để cô phải quá gấp.

□ Mười giờ, đợi Ninh Dịch Thần kiểm tra có kết quả xong, cô chạy về...cũng vẫn có thể tới kịp.

□ Cô Chi Hề nhẹ thở ra.

□ Không bao lâu, Ninh Dịch Thần làm kiểm tra xong. Vết thương của anh ta cũng không nghiêm trọng, nhưng cũng không đơn giản là rách da như anh ta nói, vết rạn xương rất nhỏ, chỉ cần nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là khỏi.

□ Rạn xương.

□ Cô Chi Hề nhìn anh ta cố định lấp chân phải, cảm thấy hơi đau lòng.

□ Ninh Dịch Thần ngồi đầu nhìn thấy biểu tình trên mặt Cô Chi Hề đích, trong nội tâm rung động, anh ta nhìn không được nữa miệng châm chọc: "Như thế nào, có phải cô muốn ở lại chăm sóc tôi, cho đến khi vết thương của tôi tốt hơn, để thân thiết với tôi sao?"

□ Cô Chi Hề sưng sờ, chạm đến ánh mắt mĩa mai của anh ta, trong nội tâm vừa đau đớn vừa cảm thấy khổ sở.

□ "Dương nhiên là không." Cô nở nụ cười nhạt, "Theo lý mà nói tôi nên trả tiền thuốc men, nhưng mà chắc chắn anh sẽ không tiếp nhận, cho nên, tôi chỉ có thể nói một tiếng cảm ơn."

□ "Không cần." Ninh Dịch Thần nhìn cô, "Tôi chỉ có một yêu cầu, chuyện ngày hôm nay đừng để cho Liên Hề biết."

□ "Được." Tô Chi Hề mỉm cười chua chát, nắm chặt điện thoại, "Anh nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi đây."

□ Nói xong, cô xoay người rời khỏi phòng bệnh.

□ Từ hôm nay trở đi, Ninh Dịch Thần đối với cô mà nói, chỉ có một thân phận, chính là vị hôn phu của Tô Liên Hề.

□ Tô Chi Hề kìm nén sự chua xót trong lòng, cố gắng suy nghĩ đến bài báo cáo trong trận đấu. Lúc này, vì mãi suy nghĩ nên cô đứng phải thân hình cao lớn của một người đàn ông. Anh ta mặc quần áo màu đen, tôn lên thân hình cao lớn của anh ta, bởi vì đi quá nhanh, áo khoác bay phất phới.

□ Vài người mặc áo blouse trắng đi sau anh ta.

□ Tô Chi Hề đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình, cũng không để ý, nhưng khi người đàn ông vô tình nhìn thấy cô, bỗng nhiên dừng bước.

□ "Tô Chi Hề?" Anh ta kinh ngạc mở miệng.

□ Tô Chi Hề nghe thấy tên của mình, so với anh ta cô còn kinh ngạc hơn: "Anh biết tôi?"

□ Người đàn ông đánh giá cô từ trên xuống dưới, nhìn không chớp mắt, rồi thành tiếng: "Anh ta không trả lời Tô Chi Hề."

không được cười thành tiếng. Anh ta không trả lời Cô Chi Hề...mà lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại: "... Đúng, cô ấy đang ở trong bệnh viện của tôi, nhưng cậu yên tâm, cô ấy rất tốt, không tổn hại gì."

□ Nói xong, anh ta cúp máy, mỉm cười nhìn Cô Chi Hề nói: "Cô đi theo tôi."

□ Cô Chi Hề không hiểu gì: "Nhưng tôi không biết anh. Hơn nữa, tôi..."

□ "Tôi là viện trưởng của bệnh viện này." Hoắc Diễm Chiêu nhú mày, "Yên tâm, tôi không phải người xấu."

□ Viện trưởng?

□ Cô Chi Hề càng không hiểu, nhưng không tự chịu được đuổi kịp bước chân của anh ta.

□ Hoắc Diễm Chiêu đưa cô vào gian phòng nghỉ: "Cô ngồi ở đây chờ một lát, cậu ấy đang đi trên đường, sẽ tới đây ngay thôi."

□ "... Ai?" Cô Chi Hề cảm thấy rất quái dị.

□ Hoắc Diễm Chiêu nhú mày, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, rất rõ ràng ở phía sau.

□ Anh ta mỉm cười: "Cô sẽ biết ngay thôi."

Chương 57

Chương 57: Vết rồi

□ Cô Chi Hề mơ màng, không lâu sau, cô thấy thiếu gia Hách xuất hiện ở trước cửa phòng nghỉ.

□ Anh mặc tây trang, đứng thẳng người, sắc mặt hơi trầm, vô cảm, đôi mắt đen lầy thẫm thúy như sóng lớn quay cuồng, mày nhíu chặt, nhìn thôi cũng biết anh đang tức giận.

□ Bộ dạng này của anh, cực kỳ anh tuấn, lại vừa cực kỳ nguy hiểm, ngược lại có sức hút khó tả.

□ Cô Chi Hề nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, cô không kìm chế được nuốt nước miếng, ánh mắt trực tiếp theo dõi anh.

□ Hách Kính Nghiêu đi từng bước về phía cô, vừa đi vừa cởi áo vest, chiếc áo màu trắng mặc bên trong lộ ra.

□ Rất nhanh, anh đi đến trước mặt của cô, quỳ xuống, bắt lấy cổ tay cô.

□ Cô Chi Hề co rúm lại.

□ Trong nháy mắt, cô lại sinh ý nghĩ vợ vẫn là thiếu gia Hách đang muốn cầu hôn mình...

□ Nhưng mà, rất nhanh Cô Chi Hề nhớ đến chuyện người đàn ông này đã cự từ hôn cô.

□ Lập tức, cô nghĩ lòng lầy trong đầu như bị giội một chậu

nước lạnh, đập tắt hoàn toàn. Cô cảm thấy trong nội tâm chưa xót, không kìm chế được cắn chặt môi.

□ Hách Kính Nghiêu đánh giá cô một lúc, xác định cô không bị thương, mới trầm giọng mở miệng: "Xảy ra chuyện gì, tại sao em phải đến bệnh viện?"

□ Tô Chi Hề hạ mi mắt: "Không có gì... Thiếu gia Hách, xin lỗi, tôi phải tham gia trận đấu, bây giờ tôi phải quay trở về ngay lập tức, cho nên..."

□ Hách Kính Nghiêu nhún mày.

□ "Không phải tôi đã nói, em phải trực tiếp gọi tên tôi sao?" Anh không vui nói ra.

□ Tô Chi Hề hơi nhếch môi, lộ dáng nhìn rất quật cường.

□ Người đàn ông này đã là chồng sắp cưới của người khác, cô phải giữ khoảng cách với anh.

□ "Trận đấu diễn ra chậm một giờ, em không cần lo lắng." Đột nhiên tay Hách Kính Nghiêu nâng cằm của cô lên, "Nói cho tôi biết, tại sao em phải tới bệnh viện?"

□ Tô Chi Hề sưng sờ, nghiêng đầu tránh né ngón tay nóng rực của anh: "Đây là chuyện của tôi."

□ Hách Kính Nghiêu tức giận nở nụ cười.

□ Một tuần không gặp, người phụ nữ này rất có khí chất.

□ Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, khiến thái độ của cô thay

đôi đến thế?

□ "Em không nói cũng không sao, tôi có thể điều tra được."
Đách Kính Nghiêu nhếch khóe môi, lộ dáng nguy hiểm
tới gần cô, "Còn có, túi quà tôi tặng em, vì sao em vẫn
chưa dùng?"

□ Tô Chi Hề sững sờ.

□ Cô nhớ lại, trước khi xuống xe bác Lý có đưa cho cô
một túi quà, nhưng sau khi gặp vị hôn thê của Đách
Kính Nghiêu, hình như túi quà đó bị cô ném trên mặt
đất...

□ Về sau cô gấp rút chuẩn bị cho trận đấu, nên quên luôn
cả chuyện này.

□ Lúc nghe Đách Kính Nghiêu nhắc tới, ánh mắt của
cô nóng lên, lạnh giọng nói: "Vứt rồi."

□ "Vứt rồi?" Ánh mắt Đách Kính Nghiêu trầm xuống,
dùng sức siết chặt cổ tay cô.

□ "Đúng vậy!" Tô Chi Hề bị đau, không biết sống chết
là gì nói, "Đại khái là tôi tưởng là đồ bỏ đi nên vứt rồi!"

□ Vừa dứt lời, cô nhìn thấy đáy mắt của người đàn ông trở
nên lạnh lẽo đến cực điểm!

□ "Tô Chi Hề." Anh chậm rãi gọi tên cô, giọng nói vẫn
dịu dàng như cũ, "Em lặp lại lần nữa?"

□ Chưa từng có người nào dám dùng thái độ này nói

chuyện với anh. Kột cục tất cả phụ nữ trên đời này đều to gan, không biết sống chết như cô, hay chỉ có cô mới có lá gan đó?

□ Cô Chi Hề nghe thấy giọng nói trầm thấp và dịu dàng của anh, cảm giác đã đầu đầu nhói.

□ Trong lòng cô không tự chịu được, cảm thấy lờ mờ, cần môi nói: "Thiếu gia Hách, chúng ta vốn không có bất cứ quan hệ nào, từ nay về sau, mong anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, được không?"

□ Hách Kính Nghiêu càng xác định, nhất định đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết.

□ Anh cười lạnh: "Không có quan hệ gì? Cô Chi Hề, có phải em đã quên, chúng ta đã ngủ với nhau rồi đấy, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Thê Rất Ngọt Ngào: Ông Xã, Đừng Quá Hư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.